

Mị Bất Khả Đáng

Contents

Mị Bất Khả Đáng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	32
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	55
15. Chương 15	58
16. Chương 16	63
17. Chương 17	66
18. Chương 18	68
19. Chương 19	72
20. Chương 20	76

Mị Bất Khả Đáng

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại đô thị, mỹ cường, cấm dục mỹ nhân công, phong lưu tra công bị dạy dỗ thành ngạo kiều thụ, HECoup

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-bat-kha-dang>

1. Chương 1

Tư Dao ném tờ báo lên trên bàn, tháo kính xuống, lấy ngón trỏ cùng ngón giữa chống đỡ thái dương.

Càng ngày càng nghiêm trọng.

Trên tờ báo chiếm nửa trang đều là đang thổi phồng sự kiện kia, diễn viên có hai. Một trong số đó là Lê Sâm, ba là chủ tịch của công ty giải trí quốc tế, mà bản thân cậu ta đương nhiên thành tổng giám đốc của công ty.

Một người là Tô Đồng, đồng thời cũng là nghệ sĩ duy nhất Tư Dao quản lý trong tay, xuất đạo nửa năm, lý lịch trước mắt là làm quảng cáo cùng ra đĩa nhạc. Khi đối mặt với màn ảnh, trên mặt cậu ta đều sẽ lộ ra nụ cười ảm áp của thiếu niên nhà bên.

Tư Dao vẫn cảm thấy được, trong giới giải trí ngũ quang thập sắc, Tô Đồng quá mức hồn nhiên, quả thực giống như thiên sứ vô ý rơi vào vũng bùn, mà tương đối không sai, Lệ Sâm đúng như một tên ma quỷ.

Nói như vậy cũng không phải bởi vì thái độ làm người của Lệ Sâm quá mức khủng bố tàn bạo, mặc kệ trong giới hay ngoài giới, cậu ta đều là một danh nhân. Trong mấy năm này, nghệ sĩ cùng cậu ta truyền ra chuyện xấu rất nhiều, thần tượng trong lòng các tiểu dân ở thành phố này, chẳng phân biệt được nam nữ, vô luận là thành thuần lãnh diễm phản nghịch rụt rè, đều như là trúng chú ngữ gì đó, không hề ngoại lệ quỳ gối ở dưới chân Lệ Sâm. Mà kết cục cuối cùng là, có người lấy “chúng ta vẫn là bạn bè” trước kia cười cho qua, cũng có người nguyên rủa hành vi phóng đảng của Lệ Sâm, từ nay về sau chưa gượng dậy nổi.

Theo một mặt nào đó mà nói, Lệ Sâm là một người đàn ông ma quỷ. Gương mặt anh tuấn kia, có biểu trưng của dọa thiên sứ mê hoặc lòng người, cũng giống như ác ma làm càn truy đuổi phạm nhân, lại vào lúc quay đầu, liền vô tình vứt bỏ đối phương.

Nhưng cho dù là người như vậy, cậu ta cũng có nguyên tắc tối kỵ của mình —— tuyệt đối không ra tay với nghệ sĩ dưới trướng nhà mình. Mà đối với nghệ sĩ không thuộc công ty mình quản lý, cậu ta lại không hề lưu tình.

Một tháng trước, từ bờ biển chụp xong ngoại cảnh trở về Tô Đồng liền nói cho Tư Dao, lúc cậu đang ở địa điểm quay phim ngẫu nhiên gặp gỡ Lệ Sâm, lúc ấy Lệ Sâm đang đi cùng mấy người bạn. Đó là lần đầu hai người chạm mặt, nhưng Lệ Sâm lại thừa dịp lúc nghỉ quay tìm tới Tô Đồng bắt chuyện. Bởi vì chỉ là mấy câu nói qua quýt bình thường, Tô Đồng không để ý, cũng không hề phòng bị, khi đó có thể nào cậu cũng không nghĩ đến, sau đó nghênh đón mình chính là, thế công mãnh liệt phô thiên cái địa mà đến của Lệ Sâm.

Trong một tháng này, trên các thông tin truyền thông báo đài đều đưa tin trên diện rộng đủ loại truy đuổi của Lệ Sâm đối với Tô Đồng. Một người là ác ma có hoa danh cùng ác danh sóng vai, một người còn lại là ngôi sao nhỏ mới ra đời liền được giới nữ rất yêu thích, giữa hai người sát ra ánh lửa như thế nào, mà kết quả là ai quỳ gối dưới chân ai, đây là đề tài giải trí được quan tâm nhất hiện nay.

Tối hôm qua tại một buổi ca hát thân mật nhỏ của Tô Đồng, có người đưa tới một bó hoa lớn thái quá, lạc khoản trên tấm thiệp đúng là Lệ Sâm. Vì thế chuyện này lại lần thứ hai đi lên trang nhất giải trí.

Tư Dao có chút đau đầu.

Nếu đối tượng đổi thành những người khác, bình thường chỉ cần lãnh khốc cự tuyệt vài lần, người đó sẽ tự biết khó mà lui, nhưng Lệ Sâm hiển nhiên bất đồng —— người giống như cậu ta, nhất định cũng không biết lùi bước cùng thất bại là cái gì. Cậu ta có năng lực, có quyết đoán, có mị lực, cũng có lực ảnh hưởng hết sức quan trọng ở trong giới, điều này khó trách cho tới nay trong trò chơi truy đuổi này, lần lượt đều lấy thắng lợi có tính áp đảo để chấm dứt.

Nếu tùy ý để tình thế tiếp tục phát triển, người khờ dại lại khuyết thiếu phòng bị như Tô Đồng, có lẽ sẽ ở lúc còn đang không rõ có chuyện gì xảy ra, đã bị công hãm rồi nhỉ?

Truyền thông đã làm chuyện xấu của hai người trở nên ồn ào huyền ảo, Tô Đồng lại còn nói với Tư Dao, giới truyền thông này thật là xấu, rõ ràng con người Lệ Sâm cũng không tệ lắm, lại bị viết thành như vậy.

Đối với cá tính của Tô Đồng, Tư Dao hiểu rõ trong lòng. Anh biết, trước lúc Lệ Sâm lộ ra bộ mặt thật bố nhào vào Tô Đồng, ngay cả dây lưng cũng vuốt sạch sẽ, Tô Đồng vẫn sẽ coi Lệ Sâm như một người tốt.

Khuyên bảo hoặc cảnh cáo đều là vô dụng, dĩ vãng những người đó, nhất định cũng được người bên cạnh nói qua như vậy, nhưng cuối cùng vẫn thua thất bại thảm hại. Bọn họ chịu thất bại, là do thua ở việc có ý đồ khác, muốn dựa vào quyền thế của Lệ Sâm mà phát lên, hoặc muốn thử khiêu chiến, xem có chinh phục được người đàn ông bách chiến bách thắng này không.

Tô Đồng không có mưu đồ gì với Lệ Sâm, nhưng điều này cũng không có nghĩa cậu sẽ không thua. Thảm nhất có thể là, ngay cả mình thua cái gì, thua như thế nào cậu cũng không biết.

Tư Dao không hy vọng nhìn thấy loại chuyện này phát sinh, cho nên đã khuyên qua Tô Đồng, tận lực bảo trì khoảng cách với Lệ Sâm. Nhưng đứa trẻ ngốc trong óc không có toan tính này, từ đầu đến cuối vẫn tin tưởng vững chắc Lệ Sâm không phải người xấu, cũng có thể sẽ không làm ra chuyện xấu gì với mình.

Còn hơn Lệ Sâm, Tô Đồng khờ dại ngây thơ mới làm Tư Dao đau đầu nhất, mà chuyện xấu càng ngày càng nghiêm trọng, đã dần dần đem sự tình đẩy lên chiều hướng phát triển tiêu cực. Tin tức rêu rĩa mặc dù có thể tương ứng tăng lên danh tiếng, nhưng loại chuyện xấu đồng chí này, truyền lâu cũng chỉ có tệ không lợi.

Đại khái chỉ có thể đi tìm bản thân Lệ Sâm nói chuyện, về phần phải nói như thế nào mới có thể làm cho người đàn ông kia mở lòng từ bi mà thu tay lại, anh còn chưa có biện pháp.

Điện thoại làm việc trên bàn đột nhiên vang lên, sau khi được nối liền truyền đến thanh âm sang sảng quen thuộc, nhắc nhở Tư Dao buổi tụ tập đêm nay không được muộn.

So sánh với những đồng nghiệp khác, Tư Dao không tính là xứng với chức vụ người đại diện này, anh cũng không thường xuyên đi theo Tô Đồng, nhưng bản thân Tô Đồng lại cảm thấy như vậy là tốt rồi.

Lúc thay xong quần áo đang muốn ra khỏi nhà lại nhận được điện thoại, là Tô Đồng, vì chuyện scandal. Tô Đồng cảm thấy ý tứ thật không tốt, cậu biết Tư Dao không thích scandal.

Nghệ sĩ chỉ cần làm chuyện nghệ sĩ nên làm, scandal linh tinh chính là tiêu khiển nhàm chán của nhân sĩ, vô cùng thấp kém —— Tư Dao từng lấu ngữ khí đùa cợt nói qua những lời này.

Chẳng qua scandal kia, dù sao cũng không phải tự Tô Đồng trêu chọc tới, cho nên dù có sai, cũng chỉ có thể trách bản tính thiện lượng rất dễ tin tưởng người khác của cậu.

Tuy rằng bắt đắc dĩ, nhưng Tư Dao cũng không chán ghét điểm này của cậu, cũng không muốn trách cứ, chỉ cần cậu an tâm làm việc trước, ngày mai sẽ đi thăm dò.

Sau khi chấm dứt trò chuyện, Tư Dao đến bãi đỗ xe dưới nhà trọ lấy xe, liền lái xe đến chỗ cần tới.

Xe cuối cùng dừng lại trước một tòa biệt thự đứng sát bờ hồ, lúc này bên đường sớm đổ đầy xe. Thật vất vả, Tư Dao tìm được một vị trí dừng xe, sau đó đi vào biệt thự.

Biệt thự ban đêm đèn đuốc sáng trưng, bóng người tấp nập, đều là những người được mời tới tham gia buổi tiệc loại nhỏ này. Người chủ sự bữa tiệc, cũng là chủ nhân biệt thự Phó Tuyển, nguyên bản là một nhà thiết kế có chút danh tiếng trong nghề, chỉ là mấy ngày hôm trước anh ta mới vừa thắng được giải nhất của một cuộc thi quốc tế, cho nên hiện tại đã không thể nói là có chút danh tiếng được.

Sau khi vào nhà, Tư Dao không lập tức nhìn thấy Phó Tuyển, nhìn quanh mọi nơi, trong đám người có thân ảnh anh quen thuộc, cũng có người xa lạ. Ở đây, anh ngoài ý muốn phát hiện một người hoàn toàn không nghĩ tới sẽ gặp ở chỗ này.

Lệ Sâm, cậu ta một mình một người lẳng lặng tựa vào tường, lại làm cho người ta cảm thấy giống như tất cả tiêu điểm trong phòng đều tập trung ở trên người cậu ta. Lệ Sâm chính là thu hút ánh nhìn của mọi người như vậy, còn hơn nhìn thấy ở trên TV hoặc báo chí tạp chí, người ngoài đời còn cao lớn hơn, cũng càng thêm tuấn lãng.

Lúc này vừa vặn có người đi qua trò chuyện, đối mặt với thăm hỏi chuyện phiếm nói gót mà tới, mày kiếm ngạo mạn của cậu khẽ nhếch lên, đôi môi mỏng lại hiện ra ý cười khéo léo, mang theo loại mỉa mai không đối khó phát hiện. Mặc dù có chút khó có thể thân cận, nhưng cũng không đến mức làm cho người ta cảm thấy rất không hữu hảo.

Người đàn ông này đích xác có được năng lực được xưng là ma quỷ.

Tư Dao đứng ở xa nhìn lại, rốt cuộc, đám đông dần dần thối lui khỏi bên người Lệ Sâm, anh nhắc chân đi qua.

Cảm giác có người nhìn chăm chú vào mình mà tới gần, Lệ Sâm thoáng nghiêng mặt, lần thứ hai nhướn đuôi mày có vẻ không kiên nhẫn. Khi tầm mắt lười biếng kia đối diện với mặt Tư Dao, thực rõ ràng chấn động, đường cong lạnh lùng bên môi, ý cười càng thêm khéo léo so với lúc trước.

Một màn này, Tư Dao hoàn toàn xem ở trong mắt, rất nhanh đi đến phía trước Lệ Sâm, cố ý bảo trì một khoảng cách không xa cho hai người, cũng sẽ không quá gần gũi đường đột.

“Lệ tiên sinh, chào buổi tối.” Lời đạo đầu của Tư Dao cũng không mới mẻ, nhưng khách khí có lẽ.

“Chào anh.” Lệ Sâm nhẹ nhàng gật đầu, không hề thu liễm ánh mắt đang tùy ý đánh giá Tư Dao từ trên xuống dưới.

Loại ánh mắt này thực dễ dàng làm tức giận một số ít người dễ xúc động, mà người miễn cảm thì sẽ e lệ dời tầm mắt. Nhưng Tư Dao cũng không thuộc hai loại người này, ánh mắt của anh cũng không tránh đi, tươi cười tự tại không bức bách.

“Anh là ai?” Lệ Sâm hỏi như vậy, cũng không che dấu hứng thú rõ ràng trong mắt.

Có hứng thú liền trực tiếp ra tay, đây là phong cách nhất quán của Lệ Sâm. Phạm vi vươn tay của cậu cũng không chỉ giới hạn trong giới giải trí.

Người đàn ông vóc dáng cao trước mặt này, có làn da trắng nhẵn nhụi bóng loáng như đồ sứ; giấu ở sau đôi kính, là một đôi mắt thon dài trong veo mà sáng ngời; môi mỏng, đường cong lại rõ ràng có hứng thú, loại viền môi này là rất khô gợi, nhưng mà, là bởi vì mũi quá mức thẳng cân đối sao? Toàn thân anh ta, tản ra một loại hơi thở cấm dục nói không nên lời.

Đuổi bắt con mồi như vậy, chỉ tưởng tượng thôi đã khiến cho người hưng phấn không thôi.

“Tôi là người đại diện của Tô Đồng.” Tư Dao đáp. Anh không phải không chú ý tới ánh mắt trắng trợn của Lệ Sâm, chỉ là cố ý bỏ qua mà thôi.

“Người đại diện?” Lệ Sâm có vẻ hơi ngạc nhiên, “Anh chính là người đại diện?”

Cậu lại hoàn toàn không chú ý tới cái tên trong câu nói của Tư Dao.

Tư Dao rất hiểu biết trong trò chơi truy đuổi này cậu ta không quan tâm như thế nào. Thời điểm muốn đùa liền đùa, thời điểm không muốn đùa thì sẽ không hề động dung.

Chẳng qua, một phút đồng hồ này cậu ta không chơi, không có nghĩa phút tiếp theo cậu ta sẽ không đột nhiên lập tức nổi lòng tham.

Tư Dao ý tứ không rõ cười cười: “Biểu tình của cậu tựa hồ muốn nói, tôi không đứng ở trên sân khấu thật sự là đáng tiếc.”

Lệ Sâm hơi ngạc nhiên, chớp chớp mắt: “Đích xác có điểm đáng tiếc. Nhưng làm sao anh biết tôi suy nghĩ không phải là hài kịch truyền hình?”

“Ít nhất tôi biết bản thân còn đẹp hơn Trác Biệt Lâm nhiều lần lắm.”

Bởi vì ngữ khí kia của Tư Dao rất nghiêm túc, Lệ Sâm lại ngạc nhiên. Cậu trầm mặc một lát, vừa chậm rãi nhếch khóe miệng lên đồng thời hỏi: “Tên của anh?”

“Tư Dao.”

“Tư Dao. Tên không tồi.”

“Tôi cũng cho là như vậy.”

“Hừ, anh thật ra không khiêm tốn.”

“Khiêm tốn quá phận tương đương kiêu ngạo.”

“Anh đã muốn vô cùng kiêu ngạo.” Lệ Sâm đùa cợt nói.

“Nhưng ở trước mặt người hoàn toàn kiêu ngạo như cậu, vô cùng kiêu ngạo này của tôi cũng chỉ có thể cảm thấy không bằng...” Tư Dao nghiêm nghị nhìn Lệ Sâm.

Trong nháy mắt, Lệ Sâm cơ hồ nghĩ trên mặt Tư Dao xẹt qua một tia cười lạnh, nhưng nhìn kỹ lại, cũng không còn tìm thấy dấu vết của tia cười lạnh đó.

Chỉ là ảo giác sao?

Khi cậu suy nghĩ như vậy, có một người đi đến bên cạnh bọn họ, một tay ôm lấy bả vai Tư Dao, nói: “Hey! Đã lâu không gặp. Vừa rồi tôi còn nghĩ cậu sao lại còn chưa thấy đến, hóa ra là ở đây.”

Tư Dao quay đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt cười thân thiết kia của Phó Tuyển, anh cũng cười cười: “Đã lâu không gặp.”

Phó Tuyển toét miệng, chuyển hướng Lệ Sâm: “Cậu sao cũng còn đứng ở đây? Không thích bên trong nhiều người? Không đúng nha, cậu hẳn là sớm quen rồi chứ?”

“Không có gì.” Lệ Sâm thản nhiên nói, biểu tình lúc này, hoàn toàn bất động với vẻ không kiên nhẫn lúc đối đáp với mấy người lúc trước, cũng không giống như đối với Tư Dao, thật bình thường, lại ngược lại có chút không giống như biểu tình mà cậu ta sẽ có.

Cho tới nay, mỗi người đều đã quen với vẻ ngạo mạn bừa bãi của cậu ta mà quên đi cậu ta chẳng qua cũng chỉ là một phạm nhân trong chúng sinh.

“Nếu cậu cảm thấy rất buồn, có thể rời đi cũng không sao.”

Phó Tuyển chân thành nói, “Cậu chịu nể mặt đến đây một chuyến, tôi cũng đã rất vui rồi.”

“Không có gì.” Dích xác, Lệ Sâm cảm thấy có chút nhàm chán, chẳng qua loại cảm giác này đã vì sự xuất hiện của Tư Dao mà biến mất. Hướng hồ cậu nếu đã đến đây, ít nhất cũng phải kính Phó Tuyển một ly, nói tiếng chúc mừng.

Đối với người chân chính yêu thích, Lệ Sâm kỳ thật cũng không keo kiệt chút biểu hiện.

Lúc trước biệt thự ở bờ biển mà Lệ Sâm mua, chính là do Phó Tuyển đảm nhận thiết kế nội thất. Lệ Sâm rất vừa lòng thành quả của anh ta, cả hai cũng cứ như vậy kết hạ một loại giao tình không sâu.

“Chúc mừng anh.”

Tư Dao kín đáo đẩy bàn tay đang gác ở trên vai kia, nói với Phó Tuyển, “Giải thưởng này anh thật sự xứng đáng, tôi cũng mừng thay cho anh.”

“Cảm ơn! Học đệ tốt.”

Phó Tuyển cười nhẹ vài tiếng, vỗ vỗ cánh tay Tư Dao, “Kỳ thật luận tài hoa, tôi không bằng cậu, khi đó thầy cũng nói cậu là học sinh có tiềm lực nhất của ông. Chỉ là trong thiết kế của cậu, luôn thiếu một cái gì đó...”

“Hử?” Tư Dao lơ đãng nghe, không có xem nhẹ ánh mắt hứng thú kia của Lệ Sâm.

“Nên nói như thế nào nhỉ?”

Phó Tuyển vuốt cằm, “Thiết kế của cậu có sáng ý, có khái niệm, có thể nói không thiếu điều kiện nào để thành công, cũng không thích hợp để sinh sống. Đây không phải bởi vì thiết kế của cậu có chỗ nào không hợp lý, mà là ở chỗ “tâm”. Thiết kế phòng của cậu, vô luận dùng màu sắc nào, cuối cùng vẫn không cho người ta có cảm giác “đây là nhà”, hoặc là nói, ngược lại làm cho người ta có một loại cảm giác “đây không phải nhà”.”

“Hai cái này có gì khác nhau?” Tư Dao bắt đầu dĩ cười khó.

“Có! Đương nhiên là có! Chính cậu cần thận phân tích, tóm lại nhìn thiết kế phòng ở của cậu, sẽ không tránh được làm cho người ta cảm thấy, ở trong nơi này giống như sẽ rất tịch mịch cô đơn.”

“Phải không?” Tư Dao cười cười, “Như thế là một vấn đề lớn đây.”

“Ai, đừng nản chí.”

Phó Tuyển cổ vũ nói, “Tôi đã nói cậu có tiềm lực vô hạn, muốn thành công cũng không phải việc khó. Cậu hiện tại chỉ là khuyết thiếu một loại cảm giác, cảm giác này một ngày nào đó sẽ xuất hiện, có lẽ rất đột ngột, có lẽ là từng chút từng chút tích lũy, vào lúc cậu lơ đãng quay đầu lại, mới có thể phát giác hóa ra nó

đã sớm xuất hiện. Tóm lại, học trưởng tin tưởng cậu, cậu nhất định sẽ không làm cho chúng ta cùng thầy thất vọng!”

“Cảm ơn.” Tư Dao nói.

Đối với cổ vũ của Phó Tuyển, Tư Dao vô cùng cảm ơn, nhưng đối với “cảm giác” theo như lời anh ta nói, Tư Dao lại chỉ cảm thấy mờ mịt.

Đó rốt cuộc là một loại cảm giác gì? Thứ mà anh khiếm khuyết, thứ mà vô luận như thế nào cũng vô pháp hòa vào thiết kế của mình...

Cảm giác “không phải nhà”? Vậy rốt cuộc, cái gì mới là cảm giác nhà chứ?

Tuy rằng là nhân vật của công chúng, nhưng Lệ Sâm lại ngoài ý muốn rất không thích nơi nhiều người. Sau khi uống qua rượu, cũng nói qua chúc mừng, cậu liền cáo từ rời đi. Theo sát sau đó, Tư Dao cũng tìm một lý do tạm biệt Phó Tuyển.

Giữa một loạt xe có rèm che ngoài biệt thự, Tư Dao tìm được Lệ Sâm vừa mới ngồi vào trong xe. Thời điểm anh gõ nhẹ cửa kính xe, Lệ Sâm đang chuẩn bị nổ máy.

Thấy khuôn mặt xuất hiện ngoài cửa sổ kia, Lệ Sâm không khỏi bất ngờ, hạ cửa kính xe xuống nhướn mắt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cậu quay về nội thành à?”

“Không sai.”

“Vậy vừa lúc, có thể thuận đường chở tôi một đoạn được không?”

“Chở anh?” Đuôi lông mày của Lệ Sâm nhướn lên rất cao, tựa tiểu phi tiểu, “Anh không lái xe đến đây?”

Tư Dao đích xác vừa nhìn liền khác với con cháu nhà giàu giống như cậu, nhưng nhìn quần áo cùng cách nói năng này, muốn nói anh ta nghèo đến nỗi không có tiền mua xe, thật sự rất khó làm cho người ta tin tưởng.

Mà Tư Dao từ câu hỏi này của Lệ Sâm phát giác cậu ta rất có cảnh giác với người khác, mặc dù đối phương là người mà cậu ta có hứng thú.

“Tôi có.” Tư Dao khoát một bàn tay lên đỉnh xe, “Nhưng mà tôi muốn tâm sự với cậu nhiều chút.”

“Tâm sự?” Lệ Sâm neho mắt nhìn, “Thời gian của tôi không có nhiều đến mức có thể cùng người nói chuyện phiếm trắng đêm.”

“Tôi cũng không có.”

Tư Dao cũng đồng dạng neho mắt, ảm đạm cười, “Chẳng qua nếu là cùng cậu, tôi không ngại. Tôi có chút chuyện muốn bàn với cậu.”

Lệ Sâm trầm mặc nhìn anh trong chốc lát, rốt cuộc mở cửa: “Đi lên đi.”

Sau khi Tư Dao lên xe, Lệ Sâm lập tức khởi động xe, chạy về phía nội thành.

“Anh muốn nói cái gì?” Lệ Sâm vốn muốn chờ Tư Dao chủ động mở miệng, nhưng Tư Dao sau khi lên xe lại vẫn bảo trì im lặng, hoài nghi không phải anh ta đã quên chứ, Lệ Sâm dứt khoát nói thẳng.

Ừm, là có chuyện.” Tư Dao không chút để ý đáp lời, bỗng nhiên nói, “Có thể mở chút âm nhạc để nghe không?”

Lệ Sâm liếc ngang anh một cái, không nói gì mở dàn âm hưởng, theo đó tuôn ra chính là một đoạn tiếng sao thanh thúy du dương. Đây là loại nhạc làm cho người ta không thể tưởng được sẽ nghe thấy ở trên xe Lệ Sâm.

“Đã đoán sai... Tôi nghĩ đến chính là Dao Cổn.” Tư Dao thản nhiên nói.

“Cái loại tiếng vang như đang tranh cãi âm ỉ này tôi không có hứng thú.” Thậm chí không gọi nó là “âm nhạc”, điều này có thể thấy được Lệ Sâm thật sự là một người có vẻ chán ghét âm ỉ.

“Nói như vậy, trên xe cậu không có CD nhạc của Dao Cổn?”

“Không có.”

“À.”

“Anh muốn nghe?”

“Không, tôi thật may mắn khi trên xe không có thứ làm cho tôi muốn nhảy xe.”

“...”

Lệ Sâm ngạc nhiên nhìn về phía Tư Dao, lại nhìn thấy Tư Dao đang nhắm mắt hai tay khoanh trước ngực, vùi người vào chiếc ghế xe mềm mại thoải mái, nói: “Âm nhạc rất thôi miên, xin tha thứ cho tôi đã có vài ngày không được ngủ một giấc an ổn.”

Lệ Sâm hoàn toàn không nói gì. Có một giây như vậy, Lệ Sâm rất muốn cho đối phương một chút giáo huấn, cảnh cáo anh ta không cần tùy tiện ngủ ở trên xe người khác, nhưng nhìn biểu tình thoải mái hưởng thụ của anh ta như vậy, lại không khỏi làm cho người ta cảm thấy ý niệm trong đầu mình thật tàn nhẫn.

Kết quả Lệ Sâm vẫn không thể ngoan hạ quyết tâm, mặc dù có chút ảo não, nhưng mà, ngẫu nhiên liếc mắt bộ dạng ngủ không hề phòng bị của người đàn ông kia, trong lòng lại sản sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ giống như được lợi.

Người đàn ông cả người tản ra hơi thở cảm dục như một miếng băng mỏng này, hẳn là rất ít lộ ra loại tư thái không hề phòng bị này ở trước mặt người khác nhỉ? Cũng bởi vì như thế, làm cho người ta càng thêm không nhịn được muốn đề lên, nếu như áp đảo anh ta như vậy, lại sẽ bày biện ra một loại tư thái mơ màng như thế nào.

2. Chương 2

Lệ Sâm không tiếng động nhếch môi, trên cửa kính xe phản chiếu ảnh ngược sườn mặt cười rất xinh đẹp mà lại không đang hoành.

Không lâu sau khi xe vào nội thành, Tư Dao rốt cuộc mở mắt, than nhẹ một tiếng. Lệ Sâm dùng dư quang thoáng nhìn, lại nhìn thấy một đôi mắt thanh tỉnh sáng ngời giống như lúc mới gặp.

Làm cho người ta không khỏi hoài nghi vừa rồi anh ta thật sự ngủ sao?

Kỳ thật không cần hoài nghi, mới vừa rồi Tư Dao đích xác chưa từng ngủ. Anh không phải thẳng nhóc ngốc nghếch Tô Đồng kia, ngốc đến mức có thể ngủ yên bên cạnh người đàn ông rõ ràng có tiếng ác danh cùng hoa danh này, anh chỉ là nhắm mắt suy nghĩ.

Nghĩ tự nhiên là về chuyện Tô Đồng. Muốn thuyết phục Lệ Sâm ngưng hẳn trò chơi truy đuổi với Tô Đồng, tuyệt đối không thể chỉ bằng nói nhảm... Không! Có lẽ dùng thiên ngôn vạn ngữ cũng không đủ.

Người ngạo mạn như Lệ Sâm, nhất định ghét nhất bị người khác có hành vi chỉ trích với mình, cứ như vậy bị cậu ta ném ra khỏi xe cũng không phải không có khả năng.

Tuy Tư Dao cũng không cho rằng mình sẽ dễ dàng bị người ném ra khỏi xe như vậy, chẳng qua xung đột không cần thiết nếu có thể miễn thì cứ miễn.

Lúc này cách không xa về phía trước vừa mới xuất hiện một cột đèn xanh đèn đỏ, cũng sắp chuyển thành đèn đỏ, vì thế Tư Dao tính toán đợi đến lúc đèn đỏ sẽ mở miệng với Lệ Sâm.

Rất nhanh xe chậm rãi giảm tốc độ rồi dừng lại, Tư Dao chuẩn bị sẵn sàng nhìn về phía Lệ Sâm, lại phát hiện vẻ mặt của cậu ta có chút quái dị, ánh mắt thẳng tắp trừng về phía trước, đôi môi mím thành một đường thẳng, biểu tình có vẻ không biết là ẩn nhẫn hay là hờn giận nói không nên lời.

Tư Dao xoay tầm mắt lại, thấy phía trước dừng một chiếc xe thể thao mui trần màu đen, người phụ nữ ngồi ở ghế phó lái đang nhoài người thật gần về phía người đàn ông ở ghế lái nói nói, hai người thoải mái cười to. Người đàn ông sờ khuôn mặt người phụ nữ, bỗng dưng nhoài qua hôn một cái.

Ngay trong nháy mắt này, Tư Dao rõ ràng cảm giác được không khí trong xe thay đổi, giống như mây đen bao phủ cực độ áp lực.

Anh hồ nghi lại nhìn về phía Lệ Sâm, Lệ Sâm cũng không nhìn lại vào mắt anh, hoặc là nói, Lệ Sâm dường như đã hoàn toàn quên mất bên cạnh còn có một người khác, bỗng nhiên cứ như vậy mở cửa xuống xe.

Tư Dao ngồi ở trong xe, thấy Lệ Sâm đi đến bên sườn chiếc xe thể thao kia, nâng tay lên, làm một động tác chào hỏi, đồng thời, lộ ra một nụ cười. Đó là một nụ cười dường như rất thoải mái rất sáng lạn, là cách cười mà cậu ta chưa bao giờ từng lộ ra ở trước mặt người khác.

Tư Dao dựa vào ngọn đèn chiếu sáng của rất nhiều chiếc xe, thấy Lệ Sâm cười như vậy, bỗng nhiên trong ngực tràn ra một cảm giác đau nhói bết tắc, anh không tự giác ngừng thở.

Anh nín thở nhìn Lệ Sâm vẫn bảo trì nụ cười nói chuyện với người ngồi trên xe, nhưng hai người kia lại ngơ ngác sững sờ ở tại chỗ, không có gì đáp lại, tình hình này hiển nhiên không thích hợp.

Hai người kia là...

Đột nhiên tiếng còi vang lên kéo suy nghĩ của Tư Dao trở về. Đèn xanh sáng lên, những chiếc xe phía sau nôn nóng muốn đi, lại bị hai chiếc xe擋 trước ngăn cản.

Tư Dao đẩy cửa xuống xe đi đến chỗ Lệ Sâm, cầm lấy cánh tay của cậu: “Quay về xe đi.”

Lệ Sâm nhả ra một tiếng cười cổ quái từ trong cổ họng, từng chữ từng chữ cắn ra: “Chúc hai người chơi vui vẻ.” Xoay người, không thèm nhìn Tư Dao một cái, xoải bước trở lại trong xe.

Vì phòng ngừa việc cậu ta vừa lên xe liền phóng như bay, Tư Dao vội vàng quay lại xe, nhưng vào lúc xoay người lại, anh vô ý nhìn thấy thẳng mặt người phụ nữ kia.

Khuôn mặt với biểu tình hiện ra trạng thái cứng ngắc kia có chút nhìn quen mắt, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không nghĩ ra đã gặp qua ở đâu.

Sau khi lên xe, liền như Tư Dao sở liệu, Lệ Sâm một đường lái xe như điên, không biết vượt bao nhiêu đèn đỏ.

Tư Dao thở dài một hơi nói: “Muốn đi uống một chén không?”

Lệ Sâm không lên tiếng, hai tay xiết chặt tay lái, ánh mắt gắt gao trừng về phía trước, giống như phủ kín trên mặt đường đều là kẻ thù giết cha kiếp trước của cậu ta.

“Tôi biết có một quán bar ở tầng cao nhất của một khách sạn rất không tồi.”

Tư Dao lại vô tình nói tiếp, “Chỉ cần rượu cậu dự đoán được, ở chỗ nào cũng đều có thể uống được.”

Lệ Sâm vẫn không có phản ứng, chỉ là thời điểm Tư Dao chỉ dẫn đường đi, Lệ Sâm lại dựa theo chỉ dẫn của anh, lái xe về phía khách sạn đó.

Cậu ta muốn uống rượu, muốn uống rất nhiều rất nhiều, Tư Dao biết bản thân mình không có đoán sai.

Tới khách sạn, sau khi Lệ Sâm giao xe cho cậu em ở bãi đậu xe, hai người cùng nhau vào khách sạn, đi thang máy đến tầng cao nhất.

Đúng như lời Tư Dao nói, quán bar ở đây rất không tồi, chẳng những đầy đủ hết các loại rượu, đặc biệt ở trong không khí ôn hòa ấm áp thoải mái, không có cảm giác âm ỹ kiểu long xà hỗn tạp, trong không gian tràn ngập tiếng nhạc với âm lượng thích hợp.

Ngồi ở trong ghế lô, Tư Dao lẳng lặng nhìn Lệ Sâm uống một ly lại một ly rượu giải sầu, không hề tiết chế, rượu gì cũng uống. Loại phương thức uống rượu không hề kết cấu này, cho dù là người ngàn chén không say cũng không chịu được.

Cuối cùng, Tư Dao đành phải thuê một phòng trong khách sạn, công Lệ Sâm đã say khướt đi vào, ném lên giường.

“Hô, cậu thật đúng là nặng.” Tư Dao ngồi xuống sofa, rót cho mình một chén nước thuận tiện thở dốc.

Hình thể của Lệ Sâm nhìn qua cũng không đặc biệt cường tráng, đã vậy còn có cơ bắp, đại khái bình thường có đi phòng tập thể thao đi.

Tư Dao chống cằm, nhìn Lệ Sâm nằm ở chỗ đó từ đầu đến chân lặp lại vài lần. Cũng có hỏi qua cậu ta có muốn uống nước hay không, đáp án nhận được đều là vài tiếng lẩm bầm nghe không rõ ràng lắm.

Cậu ta thật sự say. Cũng đúng thôi, uống nhiều như vậy không say chỉ sợ không phải là người.

Tư Dao buông chén nước, đứng lên đi đến bên giường: “Cậu rất nóng nhỉ? Tôi giúp cậu cởi quần áo cho thoáng nhé?”

Kỳ thật biết Lệ Sâm không có khả năng trả lời, cho nên Tư Dao cũng chỉ hỏi lấy lệ, lập tức bắt đầu động thủ.

Giày da, tất, áo khoác, caravat, áo sơmi, quần dài cùng quần lót, không sót một cái, Lệ Sâm bị lột giống như đứa trẻ vừa mới sinh ra, không hiểu việc đời chỉ biết nằm ngủ say trên giường.

Tư Dao nheo mắt, lại đánh giá người này. Anh không nghĩ sai, ẩn dưới lớp quần áo, là một khối thân thể tuy không tráng kiện nhưng tương đương sắc bén.

Cho dù là thả lỏng ngủ như thế này, vẫn có thể thấy được cơ ngực và bụng hơi hơi hở ra, đường cong hai chân thon dài rắn chắc, cơ hồ làm kẻ khác hít thở không thông.

“Cậu không đứng ở trên sân khấu cũng đồng dạng đáng tiếc... Tuy rằng nói như vậy, nhưng mà tỉ suất tỏa sáng của cậu cũng đã đủ cao rồi.” Tư Dao đùa cợt nói. Anh tháo kính đặt ở trên tủ đầu giường, cởi giày nằm nghiêng ở bên cạnh Lệ Sâm, một tay chống đầu, từ một góc nghiêng ung dung quan sát người phía trước này.

“Cậu thật sự đạt được năng lực làm ma quỷ.” Tư Dao mỉm cười lẩm bầm, nói xong, nghiêng mặt nhẹ hôn một cái lên trán Lệ Sâm. Nơi đó nguyên nhân là do ảnh hưởng của rượu mà đỏ ửng lên, chỉ sợ hiện tại toàn thân cậu ta đều là như thế đi.

Dường như là vì xác nhận độ chính xác cho chuyện này, Tư Dao vươn tay đặt lên khuôn mặt của Lệ Sâm rồi trượt dần xuống dưới, rơi vào cần cổ, xát qua lòng ngực, thẳng đến bụng.

Trong lòng bàn tay sờ đến chỗ nào cũng đều là cảm giác trơn bóng tinh tế làm kẻ khác tán thưởng, ngay cả Tư Dao cũng không tránh khỏi cảm thấy yêu thích không buông tay, hưng trí vội chuyển, anh cầm lấy bộ vị còn đang ngủ say giống như người kia, ôm trọn vào trong bàn tay.

Có lẽ là bị đau, Lệ Sâm phát ra vài tiếng lẩm bầm hàm hồ.

“Muốn kháng cự sao?”

Tư Dao dùng tay kia liên tục vuốt sợi tóc trên trán cậu, “Không còn kịp rồi, bắt đầu từ lúc cậu bước vào phòng này, hết thấy kháng nghị của cậu đều đã mất hiệu lực.”

“Hừ...” Lệ Sâm đáp lại như thế.

Tư Dao biết đây là đáp lại vô ý thức của cậu ta, không cần để ý, chỉ là ngay cả say vẫn còn cao ngạo như vậy, ngược lại làm cho người ta cảm thấy cậu ta như thế thật sự rất đáng yêu.

Kỳ thật mỗi người đều có vài loại diện mạo khác nhau để ứng phó với cuộc sống, cho dù Lệ Sâm ở trước mặt người khác có ngạo mạn cuồng vọng như thế nào, thì ở phía sau con người, cậu ta cũng có một mặt không muốn người khác biết, liên tỹ như lúc trước Tư Dao thấy qua, nụ cười của cậu ta.

“Vì sao phải cười như vậy?” Tư Dao nỉ non, trong đôi mắt chăm chú nhìn vào đối phương mơ hồ ánh lên ánh sáng dịu dàng thương tiếc.

“Vì sao ngay cả cậu cũng sẽ... Nói không chừng, cậu cũng là một đứa ngốc.”

Thì thầm giống như nói mê, Lệ Sâm nhất định không thể nghe vào, chỉ là bàn tay vẫn luôn di chuyển trên mặt mình, cậu cảm giác được. Cậu cảm thấy rất ngứa muốn tránh đi, lại đột nhiên bị giữ chặt hai gò má, một vật thể ấm mềm chặn lên đôi môi đang muốn phun ra nguyên rửa của cậu.

Độ ẩm trong miệng cậu ta cũng không khác gì bên ngoài thân thể, còn lưu lại mùi rượu dày đặc. Tư Dao không thích mùi rượu, nhưng đôi môi mềm mại của Lệ Sâm, cùng với xúc cảm thoải mái nóng ửng trong khoang miệng, cũng đủ để bù lại một khuyết điểm này.

Đầu lưỡi của anh tùy ý đảo loạn trong miệng Lệ Sâm, quả thực giống như đang đùa giỡn. Phương thức hôn môi thô bạo như vậy, có lẽ có người rất thích, nhưng Lệ Sâm không phải người như thế, cậu không thích.

Tư Dao cảm nhận được kháng cự của cậu, vì thế bắt lấy đầu lưỡi đang muốn chạy trốn của Lệ Sâm nhét vào trong miệng mình, tham lam hung hăng mút vào, đem thở dốc của cậu, phản đối của cậu cùng nhau cắn nuốt.

Lệ Sâm đã say đến vô lực thừa nhận không nổi loại phương thức hôn môi làm cho người ta không hít thở nổi này, cậu theo bản năng nâng tay lên, muốn đẩy vật thể đang đặt ở trên người kia, chỉ là không hề có hiệu quả.

Tư Dao đè cậu rất chặt, tựa như đang đè lên một món đồ chơi bằng lông cỡ siêu lớn, một tay xoa tóc của cậu, một tay kia vỗ về chơi đùa thân thể cậu.

Đến lúc Tư Dao rút cuộc chấm dứt nụ hôn nồng nhiệt đáng nhớ này, trong miệng Lệ Sâm lập tức tràn ra tiếng thở dốc hỗn loạn. Tuy nói người bình thường uống say không nên quá mức hưng phấn, chỉ là cậu thật sự không thể phản bội bản năng cùng nhược điểm giống đực của mình, dương vật lúc trước hôn môi còn mềm nhũn xinh đẹp, giờ phút này đang dần dần thức tỉnh trong tay Tư Dao.

Mặc dù đang cùng Lệ Sâm hôn môi mãnh liệt như vậy, Tư Dao cũng không quên phải chiếu cố thứ trong tay, một phút cũng không ngừng vuốt ve vỗ về chơi đùa, làm cho cậu này không ngừng lớn mạnh.

Tư Dao nhìn thấy phản ứng như vậy, nhẹ nhàng chặc lưỡi: “Đây cũng là một trong những năng lực của thân là ma quỷ cậu sao? Tôi nghĩ nhất định có không ít người điên cuồng vì nó nhỉ!”

Lệ Sâm đương nhiên không có khả năng trả lời, bất lực tùy ý thân thể tụ tập khoái cảm dưới bàn tay của đối phương, lúc này phân thân của cậu đã trưởng lớn đến biến sắc, bóng nước dâm mỹ ở ao huyết trên đỉnh như ẩn như hiện.

“Thân thể của cậu đã vậy còn quá mẫn cảm, thật không giống như một sát thủ tình trường ác danh rõ ràng.” Tư Dao trêu tức, dùng đầu ngón tay chấm lên chất lỏng chảy ra từ linh khẩu, bôi lên lồng ngực đang phập phồng không ngừng của cậu.

“Bản sắc ma quỷ của cậu đâu?”

Tư Dao nhìn Lệ Sâm đang an phận tùy ý anh làm ra tất cả này, con người thâm thúy híp lại, “Về sau không khống chế được, là bởi vì gặp người phụ nữ kia ư?”

Đột nhiên lông mày Lệ Sâm giật giật, nhưng lại không hề nói gì, không thể xác định là cậu không nghe thấy những lời Tư Dao nói.

“Cậu thật để ý cô ta?” Tư Dao thần nhiên tiếp tục nói, “Cậu thích cô ta? Cậu thích cô ta sao?”

“Im... Miệng...” Lệ Sâm nhú chặt lông mày, cố hết sức phun ra tiếng từ trong hàm răng.

Có lẽ giờ phút này cậu vẫn đang không rõ lắm tình hình trước mắt, thậm chí không biết người nằm ở bên cạnh là ai, nhưng trình độ để ý của cậu đối với người phụ nữ kia, lại theo bản năng kích thích đại não của cậu làm ra đáp lại với lời nói của Tư Dao.

“Thì ra là thế.” Tư Dao như có chút sở ngộ gật đầu.

Thời điểm Lệ Sâm liêu mạng nốc rượu, anh đã sớm nhớ được người phụ nữ trên xe kia là ai.

Lí Miên Vũ, vợ của Lệ Hương, cũng là mẹ kế của Lệ Sâm. Vợ đầu của Lệ Hương mắc bệnh qua đời vào mười mấy năm trước, vợ mới mất năm thứ hai ông ta đã thú Lí Miên Vũ vào Lệ gia. Cô ta trước đây từng

là nhân viên trong công ty Lệ gia, chỉ là một người phụ nữ bình thường, sau khi từ ma tước biến thành phượng hoàng cũng vẫn rất tùy ý, rất ít xuất hiện ở trước mắt công chúng, ngẫu nhiên sẽ cùng Lệ Hường lấy tư thái ân ái vợ chồng cùng nhau xuất hiện.

Khi Lí Miên Vũ bước vào Lệ gia Lệ Sâm ước chừng mười tuổi, trẻ con ở tuổi này, khái niệm với mẹ đã rất khắc sâu, không có khả năng dễ dàng nhận một người phụ nữ không hề liên quan làm mẹ. Nghe đồn quan hệ giữa Lệ Sâm cùng mẹ kế vẫn rất căng thẳng, có khi Lí Miên Vũ đến công ty, gặp phải Lệ Sâm, cậu ta lại hoàn toàn hờ hững. Nghe nói thậm chí có một lần, Lệ Sâm làm trò trước mặt phần đông nhân viên, quăng quả sinh nhật mà Lí Miên Vũ tặng xuống đất rồi đuổi cô ta cút.

Tuy nói đây đều là chút tin đồn trên phố, nhưng đích xác không phải tin đồn vô căn cứ.

Hơn nữa thái độ hôm nay của Lệ Sâm đối với Lí Miên Vũ, cũng thật sự đáng giá cân nhắc. Gặp được mẹ kế cùng người đàn ông khác yêu đương vụng trộm, cậu ta lại cười đi lên chào hỏi.

Lúc ấy trong lòng Lệ Sâm suy nghĩ cái gì, trước mặt Tư Dao còn tìm không ra, chỉ cảm thấy vô cùng để ý, tuy rằng điều này cùng mình không có chút nào tương quan, nhưng anh chỉ là không thể bỏ qua.

Anh muốn biết, đằng sau nụ cười lúc đó của Lệ Sâm, đến tột cùng che dấu dạng tâm tình gì? Vì sao một người đàn ông tà ác vô tình, lại lộ ra nụ cười làm kẻ khác đau lòng như vậy?

3. Chương 3

“Nếu có thể lấy trái tim của cậu giống như thân thể này, mở ra ở trước mặt tôi thì thật tốt biết bao.” Tư Dao tự giễu nói. Kỳ thật tâm tình quá mức để ý của mình đối với Lệ Sâm, làm cho chính anh cũng có chút buồn bực.

Vô luận như thế nào, lúc này Lệ Sâm không thể trả lời vấn đề của Tư Dao, mà nếu hỏi lúc cậu ta thanh tĩnh, vô cùng có khả năng cậu ta sẽ giận tím mặt, cho nên Tư Dao lựa chọn tạm thời đem nghi vấn cùng cảm tình đều chôn vào chỗ sâu kín dưới đáy lòng trước đã.

Nhẹ hít một hơi, anh ngạo nghễ nhếch khóe môi: “Cậu nói tôi kiêu ngạo, có lẽ cũng không sai. Tôi có nắm chắc, cuối cùng cậu sẽ bày ra tất cả ở trước mặt tôi không hề giữ lại, cũng không có khả năng giữ lại.”

Có lẽ là bất mãn với thái độ cuồng vọng của anh, Lệ Sâm đang ý thức mơ hồ đột nhiên vung nắm tay một cái, nhưng một quyền này hữu lực vô lực, chỉ sợ ngay cả ruồi bọ cũng đánh không chết.

Tư Dao cười né tránh một quyền này, lắc đầu giống như nói “thật không có cách với cậu”, sau đó xuống giường đi vào phòng tắm. Khách sạn này trang bị thật đầy đủ, trong phòng tắm không chỉ có đồ dùng tắm rửa thông thường, mà còn có bao cao su, thậm chí gel trơn.

Tư Dao lấy hai thứ xong liền quay về giường, tách hai chân Lệ Sâm ra, đưa ngón tay bôi gel trơn tiến vào hậu đình của cậu.

Vừa mới tiến vào, lòng mày Lệ Sâm liền dựng đứng, thanh âm cổ quái hừ hừ, không phải thoải mái cũng không phải khó chịu, trên khuôn mặt say rượu lộ ra vẻ không tự nhiên.

“Tôi đã biết.” Tư Dao có chút khoái trá nheo mắt, “Hậu đình của cậu là xử nữ.” Tuy rằng anh sớm cảm thấy nên là như thế, nhưng tự tay nghiệm chứng ra điều này, cảm giác dù sao cũng bất đồng.

Kỳ thật đại bộ phận đàn ông đến chết cũng giữ lại lần đầu tiên của mặt sau, nhưng mà, người đàn ông này là Lệ Sâm, chỉ cần cái tên Lệ Sâm này, liền giống như có mị lực vô thượng.

“Hóa ra tôi cũng là một người thần phục dưới mị lực.” Tư Dao giống như phải mà lại không phải nhẹ giọng nói một câu, cúi đầu, ngậm dương vật đang đứng vững của Lệ Sâm vào trong miệng.

“A...” Lệ Sâm phát ra thở dốc, lúc này đây rõ ràng không thể nghi ngờ, đồng thời thân thể cậu đã bị kích thích theo bản năng đẩy về phía trước.

Nhiệt khối cứng rắn như một khối sắt đang nung, Tư Dao không hề keo kiệt cống hiến khoang miệng của mình, làm chỗ dung thân cho thứ này. Đến lúc nó khẩn cấp một đường chen vào, tựa hồ lại trưởng lớn một vòng.

Tư Dao thành thạo ứng phó với phần khởi của nó, đầu lưỡi mềm mại lướt theo phần gốc ma xát, chậm rãi liếm láp đầu nấm, sau đó giống như khiêu khích mút đỉnh vào.

Nếu Lệ Sâm tỉnh táo lại thấy một màn trước mắt, nhất định sẽ kinh ngạc không thôi. Mặc dù làm hành vi này, trên thân người đàn ông này vẫn như cũ bao phủ một loại hơi thở sạch sẽ như cấm dục, vẻ bình tĩnh trên mặt cũng không hề bị dục vọng che mờ, làm cho người ta không nhìn được hoài nghi anh ta có lẽ là một sinh vật vô cơ được một cơ quan đặc thù nào đó chế tạo ra cũng không chừng.

“Um...” Trong miệng Lệ Sâm tràn ra tiếng rên rỉ buồn khổ.

Khoái cảm rõ ràng tụ tập đã đạt tới giá trị cực hạn, cơ hồ muốn kéo căng thân thể ra, nhưng lúc này tác dụng của còn lại làm cho người ta không thể dễ dàng phóng thích. Cảm thụ được khoái cảm Tư Dao không ngừng tích lũy vì mình, điều này không khỏi làm trong lòng Lệ Sâm tràn đầy một loại cảm giác phiền muộn không thể biểu đạt.

Trừ lần đó ra, ngón tay của Tư Dao cũng vẫn đang không ngừng đưa đẩy trong dũng đạo cực nóng chật hẹp của cậu, đã ma xát ra độ ẩm cơ hồ vượt quá thân thể bình thường. Có khi ngón tay thon dài kia còn có thể thoáng nhếch lên, cố ý dùng móng tay nhẹ phẩy qua vách tràng, nhưng không đến mức làm cậu bị thương.

Tuy nói sẽ không bị thương, nhưng dù sao cảm giác xa lạ khi trong thân thể có thứ gì đó đang lộn xộn cũng rất không tự nhiên, Lệ Sâm không có khí lực né ra, chỉ có thể buồn khổ nhú chặt mày, một bên phiền não nên làm thế nào mới có thể phát tiết ra khoái cảm đang đầy tràn, một bên lại sợ hãi sau khi phát tiết, còn lại sẽ là hư không vô cùng vô tận.

Kiên nhẫn chờ đợi thân thể Lệ Sâm dần dần thích ứng xong, ngón tay Tư Dao hơi dùng lực một chút, đặt ở một chỗ mà ngay chính bản thân Lệ Sâm cũng không biết, nháy mắt, kích thích lạ lùng như dòng điện từ đốt xương cụt vọt ra lan tràn đến đại não, cậu mở to mắt, há miệng thở dốc, lại bởi vì kích thích quá độ mà không thể phát ra âm thanh.

Nhưng Tư Dao lại bắt giữ được vẻ mặt đỏ của cậu, giống như đùa dai khê cười, cố ý rút ngón tay ra khỏi vị trí đó. Đang lúc Lệ Sâm không biết là mất mát hay là thả lỏng mà thở ra một hơi lại đột ngột đâm vào.

“A!” Một tiếng này, cùng với nói là rên rỉ thoải mái, không bằng nói là tiếng thét trầm giọng không biết làm sao mới đúng.

Ánh mắt Lệ Sâm lại vô lực khép lại, thân thể theo bản năng ý đồ né ra, nhưng làm thế nào cũng không trốn được.

Theo thể công tập trung lần lượt của Tư Dao, trong cổ họng Lệ Sâm không ngừng tràn ra thanh âm khàn khàn mà buồn khổ. Khuôn mặt cậu cau lại tỏ vẻ bối rối, cảm giác không thể nói bằng lời trong cơ thể kia, giống như khoái cảm, lại mang đến từng đợt đau đớn mỏng manh; giống như khó chịu, rồi lại không ngừng làm cho thân thể cậu mềm yếu, làm cho cậu vừa sung sướng lại vừa bối rối.

Có lẽ cậu từng đem loại cảm giác này gieo ở trên thân thể rất nhiều người, nhưng chính cậu cũng là lần đầu tiên cảm nhận được, cho nên hoàn toàn không biết nên làm thế nào với nó mới tốt.

Khí lạnh trong phòng rất nhiều, lại vẫn có mồ hôi tinh mịn chảy ra trên trán trên mặt cậu, nhân hội tụ mà ngưng kết thành giọt lớn, hóa thành bọt nước, lăn vào trong tóc.

Tư Dao thật vất vả rút cuộc nhả ra thứ trong miệng, nhào người lên lấy tay lau mồ hôi cho cậu, cũng chậm rãi rút ngón tay từ trong cơ thể cậu ra. Thân thể Lệ Sâm cuộn tròn lại cuộn tròn, lập tức xụi lơ thả lỏng sức lực, nhưng toát ra lại là vẻ mặt càng thêm buồn khổ so với lúc trước.

“Biểu tình của cậu nói cho tôi biết, cậu tựa hồ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Tư Dao bắt đầu cởi quần áo của mình.

Trên mặt mang theo cao thượng hoàn toàn không hợp với dục vọng vào giờ phút này, Tư Dao mỉm cười, đem dương vật đã sớm cương cứng của mình để ở cửa lỗ nhỏ phía sau của đối phương.

Không biết là cảm giác được nhiệt độ cùng độ cứng dị thường chỗ hạ thân, hay là do không khí khẩn trương lúc này, mà mi mắt Lệ Sâm run run vài cái, bản năng co chặt hậu đình lại.

“Cậu đợi lâu rồi.” Tư Dao thu hết diễn biến này vào đáy mắt liền trêu tức như thế, động mạnh thân một cái liền cạy bung cửa nhỏ không hề phòng bị kia.

“A...” Lệ Sâm phát ra tiếng kêu trầm thấp thảm thiết, thân thể lập tức cong lên, hoảng sợ lùi thất lưng về phía sau.

“Đừng trốn.” Tư Dao bóp chặt vòng eo của cậu, kéo cậu trở về, đồng thời càng thêm mãnh liệt đưa của mình vào chỗ sâu trong của cậu, mãi cho đến khi chạm đến gốc.

Hoàn toàn bất đồng với bộ dáng ngạo mạn bữa bãi bình thường, nội vách tràng của người đàn ông này chặt chội mà ngưng ngừng, dừng đạo đã được làm trơn đầy đủ sợ hãi co rút lại, như là không biết nên làm thế nào với cái tên vô lễ xâm chiếm mình này mới tốt.

Nơi vốn cũng không phải dễ nhận ngoại vật bị mạnh mẽ xâm nhập, lúc này trong não Lệ Sâm cảm giác được rõ ràng nhất rõ nét nhất, là vô cùng đau đớn mà bộ bị yếu ớt kia khó có thể chịu được.

“Không! Không...” Cậu vô ý thức lắc đầu, thân thể không ngừng lui về phía sau. Cậu cũng đích xác thành công, một chút ít.

Chỉ là Tư Dao sẽ lập tức lại đuổi theo thôi, một lần nữa xóa sạch khoảng cách mà cậu vừa mới cố sức tạo được.

“Tôi sẽ không cho cậu trốn.” Tư Dao cầm lấy caravat cố ý để lại trên giường vừa rồi, trói hai tay Lệ Sâm lại, sau đó đưa hai tay cậu đặt ở đầu giường.

Khuất nhục như vậy, mặc dù là say đến mức ý thức gần như tê liệt cũng có thể cảm giác được. Lệ Sâm nhất thời cắn chặt răng, đôi mày anh tuấn nhíu chặt lại, giữa kẽ răng liên tục phun ra những lời nguyên rủa hàm hồ.

Tư Dao bất đắc dĩ nở nụ cười nhẹ: “Cho dù cậu vẫn hướng lên trên, mắng đến mười chín đại tổ tông của tôi, tôi cũng sẽ không buông tay.”

Dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của Lệ Sâm, càng là người cao ngạo, khi lộ ra biểu tình yếu ớt lại càng làm cho người ta triu mến... Là như thế này sao?

Anh chuyển hướng ngón tay đến mi tâm của Lệ Sâm khẽ xoa, muốn xóa bỏ nếp nhăn giữa mày cậu, cũng rất nhanh ý thức được điều này chỉ là uống phí công sức. Anh buông tha mà thu tay lại, ngược lại cầm lấy phân thân theo xâm nhập đau đớn mà mất đi một chút sinh khí.

Thân thể sớm chồng chất quá nhiều khoái cảm, bởi vì đụng chạm nho nhỏ của Tư Dao, lúc này cho phản ứng mãnh liệt đến cực điểm. Tư Dao nhìn thấy mày của cậu từng chút từng chút thả lỏng, phần nộ mông lưng trên mặt cũng dần tán đi, cuối cùng chỉ còn là khát vọng cháy bỏng. Khát vọng phóng thích, cậu đã khát vọng đến sắp nổi điên!

Nhiệt độ trong tay Tư Dao đã bắt đầu bành trướng, giống như là hấp thu được sinh khí từ trong tay anh mà khôi phục sức sống, linh khẩu bắt đầu chảy ra chất lỏng cuộn cuộn không dứt, ở dưới khúc xạ của ngọn đèn mà sáng bóng ái muội lại thần bí.

“Xem ra chúng ta không thể cùng nhau rồi.” Tư Dao thì thầm nói, thanh âm có chút tiếc nuối, lại vẫn đem khoái cảm đến cho Lệ Sâm, đồng thời bắt đầu tiến công vào điểm mà lúc trước tìm được.

“Ừm... A...” Dưới những cú đánh sâu của anh, Lệ Sâm không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, không tiếp tục xuất hiện lui bước nữa, tương phản, phân thân của cậu càng ngày càng nóng hơn nữa hơi hơi rung động, rốt cuộc sau đó không lâu đạt được phóng thích.

Phần lớn chất lỏng màu trắng bắn vào lòng ngực cùng bụng của chính cậu, cũng có chút nhỏ xuống bàn tay của Tư Dao.

Tư Dao đem toàn bộ tinh dịch trên tay bôi lên bụng Lệ Sâm, nhìn ngấm giống như thường thức: “Ma quỷ chân chính hẳn là phải mang theo một chút dơ bẩn, cậu nghĩ đúng không?” Cũng không mong chờ trả lời, anh khẽ cười một tiếng, ôm chặt thắt lưng của Lệ Sâm bế người lên đặt ngồi ở trên đùi mình.

Cảm giác được kích thích mang đến do tư thế cơ thể biến hóa, Lệ Sâm hít sâu một hơi, kháng cự muốn đẩy ngược phía trước ra, nhưng hai tay bị trói lại không thể làm được gì.

“Tôi không thích bị người ôm, nhưng nếu là cậu tôi có thể ngoại lệ.” Nói như vậy xong, Tư Dao liền đặt tay Lệ Sâm ôm quanh cổ mình.

Lệ Sâm thúc thủ vô sách, thân thể xụi lơ giống như muốn ngã xuống, vì thế theo bản năng quần chặt lấy chỗ dựa duy nhất lúc này, người không biết, còn nghĩ sao cậu lại đột nhiên trở nên nhiệt tình như vậy.

Tư Dao đương nhiên không hồ đồ đến mức như vậy, nhưng vẫn cảm thấy có điểm vui vẻ. Anh hôn vài cái lên hai gò má ửng đỏ của Lệ Sâm, bỗng dưng thở dài: “Nếu cậu làm như vậy với những người khác, tôi dường như sẽ rất không vui vẻ. Nhưng mà, cậu là một con nhím, tôi cũng không có khuynh hướng tự ngược...”

Lời tuy nói có vẻ không biết làm sao, nhưng hành vi cũng không mang chút do dự. Tư Dao tận hết sức lực tiến lên, mỗi lần đều như muốn đâm cho khối thân thể vô lực này hoàn toàn sụp đổ.

Bản thân còn không có tự giác, bên trong của cậu dĩ nhiên nóng rực cũng không ngại ngừng cản chặt của đối phương, mỗi khi Tư Dao hơi vừa kéo ra, dững đạo đã không hề e lệ sẽ kịch liệt co rút muốn nuốt nó lại, bộ phận gắn liền cùng một chỗ, trong khoảng thời gian này chưa từng có chia lìa.

Thân thể Lệ Sâm theo luật động của tính giao mà lay động, nhìn qua quả thực giống như ngồi ở trên người người khác mà bay múa, bày ra tư thế đầy dục vọng không hề bị cản trở vô cùng đẹp đẽ.

Cho dù Tư Dao không hề âu yếm, phân thân của cậu cũng lại sôi sục, giống như tụ tập tất cả máu của toàn thân mà trướng lớn, đỏ đến phát tím. Nếu Lệ Sâm mở mắt vào lúc này, nhất định sẽ lộ ra một đôi mắt mê mang hoảng loạn hoàn toàn bị dục vọng bao phủ, tuy rằng Tư Dao rất muốn nhìn một cái, nhưng hôm nay nhất định không có cơ hội, thật đáng tiếc.

Dường như muốn bù lại cho tiếc nuối này, Tư Dao không hề lưu tình dùng sức đâm chọc. Vùng xung quanh hậu đình thừa nhận thể công hung mãnh mà đã sưng đỏ, cũng theo xâm phạm của người đàn ông, lần lượt mang ra chất lỏng sáng bóng so với lúc trước càng thêm chói mắt.

Tận tình cảm thụ được cực hạn mềm mại nóng ửng, Tư Dao bỗng nhiên nở nụ cười, để cái trán ở trên vai cậu: “Cậu nhất định là con nhím đẹp vị nhất trên đời.” Mãi cho đến lúc này, trong thanh âm thông dong bình tĩnh như nước, cuối cùng có thể nghe ra một tầng khàn khàn mơ hồ.

“Hô...” Lệ Sâm bởi vì điệu múa dục vọng ngăn ngửi dừng lại mà mở miệng thở ra một hơi, bất chợt, lại lần thứ hai bị kéo vào lốc xoáy càng thêm mê loạn.

Trong thân thể người đàn ông nóng rực, cứng rắn cùng uyển chuyển, tất cả đều đang gặm nhấm chút lý tính còn sót lại của cậu. Theo kích tình đâm vào, dòng nhiệt chợt phun tiến trong cơ thể như một quả mồi lửa, bùng ra thiêu cháy, lan đến dây thần kinh não của cậu.

“A! Ô a...” Lý trí đã hoàn toàn biến mất sẽ không bao giờ có thể điều khiển được thanh âm, cậu cơ hồ là thét chói tai mà hô lớn lên.

Còn chưa đủ, còn chưa đủ, cậu còn muốn càng nhiều càng nhiều...

“Nhỏ giọng chút.” Tư Dao nói, nhưng Lệ Sâm chỉ biết hoảng hốt vong tình vịn vịn trên người anh, anh chỉ phải cười khổ, liên tục hôn nhẹ lên làn môi phát ra thanh âm thái quá kia của Lệ Sâm.

“Cậu còn tiếp tục kêu như vậy, người khác nghe thấy sẽ nghĩ đến trong phòng đã xảy ra vụ mưu sát cực kỳ bí hiểm nào đó đấy.”

Kỳ thật cho dù cảnh sát đến đây, đối với hành vi tình dục giữa hai người đàn ông cũng không có gì có thể nói gì, dù sao hai người đều là người trưởng thành rồi, chỉ là dựa vào tình hình hiện tại, hiển nhiên Tư Dao sẽ có hiềm nghi mê gian.

Anh cũng không có! Là Lệ Sâm tự tiện muốn uống say.

“Kết quả, tôi thật như là nhặt được một con mèo nhỏ say đến không biết trời đất.” Tư Dao nói thầm, nhìn thoáng qua Lệ Sâm còn đang ở trên người anh nhích tới nhích lui, không khỏi lộ ra ánh mắt bất đắc dĩ, trong hỗn loạn có vài phần cứng chiều khi nhìn sừng vật nhỏ.

“Yên tâm! Tôi sẽ cố gắng cho đến khi cậu vừa lòng mới thôi.” Tư Dao nói xong, đẩy ngã Lệ Sâm trong lòng xuống, sau đó để cho cậu lấy tư thế nằm úp sấp nằm ở trên giường, từ sau lưng phủ lên người cậu. Thân thể Lệ Sâm, vừa tiếp xúc đến nhiệt độ cơ thể vây quanh toàn diện của Tư Dao liền run rẩy.

Nói thật, thực ra Tư Dao cũng không nghĩ tới, Lệ Sâm tốt xấu gì cũng là sát thủ tình trường thân kinh bách chiến, nhưng khi dục vọng bắt đầu bùng nổ, lại cũng giống một tiểu nam sinh không biết tiết chế như vậy.

Truy tìm đến căn nguyên sâu xa, cũng đều là họa do cùn gây ra.

“Cho nên sáng mai lúc cậu tỉnh lại cảm thấy cả người đau nhức, đừng cho rằng tất cả sai là do tôi.” Tư Dao ở bên gò má Lệ Sâm thì thầm, cũng là một câu cuối cùng cậu có ấn tượng trong đêm nay.

Sau đó, đương nhiên cũng có lời nói ngất quăng, chỉ là cậu đã không còn nhân hạ để mà ghi nhớ.

Một đêm này trôi qua, làm rất nhiều chuyện phát sinh chuyển biến.

4. Chương 4

Mỗi khi Tư Dao nhìn thấy tin gì mình không muốn nhìn trên báo chí, sẽ theo thói quen mà ném đồ, tháo kính day day thái dương. Lần này cũng không ngoại lệ, tuy rằng cảm nghĩ cùng lúc trước có sự khác nhau.

Anh đã nghĩ sai rồi, hoặc là nói, anh thật không ngờ.

Trải qua chuyện ngày đó, anh nghĩ Lệ Sâm nhất định sẽ tìm đến anh tính sổ, hoặc là những hành vi khác cũng nên có chút bột phóng tung. Nhưng mà, không có.

Một tháng qua, Lệ Sâm vừa chưa tới tìm anh, hành vi cũng không hề bột phóng tung. Tối hôm qua, Lệ Sâm lần thứ hai ngang nhiên đến nơi làm việc của Tô Đồng, đưa người về nhà, vì thế lũ papazari nhiệt tâm lại một lần nữa đưa tin tức nóng hừng hực này lên trang nhất.

Biểu hiện của Lệ Sâm, giống như đêm đó chẳng qua là một ảo tưởng chưa từng phát sinh.

Không có lý nào, người đàn ông kia...

“Anh...” Trong phòng làm việc, Tô Đồng ngồi ở đối diện thấy vẻ mặt Tư Dao âm trầm, có chút khiếp sợ. Trước kia khi nhìn thấy loại báo chí này, Tư Dao vẫn chưa từng có chút hòa nhã nào, nhưng mà lần này, sắc mặt của anh ấy so với bất cứ một lần nào trong dĩ vãng lại càng không đẹp.

Có phải đối với việc làm của Lệ Sâm, anh ấy thật sự đã nhẫn đến cực hạn rồi không? Ý nghĩ của Tô Đồng không thể nói sai, nhưng cũng không thể nói đúng.

Tư Dao đích xác rất không thích việc làm tối hôm qua của Lệ Sâm, nhưng cũng không quá để ý đến.

Nếu là trước kia, nhìn thấy mấy tờ báo này, anh có thể chỉ biết khinh miệt ném tờ báo sang một bên: “Người đàn ông mà nửa người dưới quá mức tràn đầy, không sinh vào trong giới động vật sắp lâm vào tuyệt chủng thật sự đáng tiếc.”

Mà hiện tại, ở trong lòng anh, Lệ Sâm, đã không chỉ còn là một cái tên, một cái danh hiệu ma quỷ.

Trải qua ngày đó làm cho Tư Dao hiểu được, người đàn ông kia cũng có trái tim, tuy rằng bản thân mình tạm thời còn chưa nắm được trái tim đó của cậu ta.

Mà cậu ta làm chuyện như vậy, rốt cuộc là đang nghĩ đến cái gì?

“Anh?” Tô Đồng không nhìn được thức giục Tư Dao vẫn đang buồn bực không hé răng.

Lúc này Tư Dao mới thu hồi lực chú ý, cười cười: “Em không cần để ý đến anh. Buổi chiều em còn phải thảo luận với Peggy về bài hát mới, chuyên tâm một chút.”

“Em biết.” Tô Đồng gật đầu, chớp mắt mấy cái, “Vậy anh thì sao? Anh có việc phải đi đúng không?” Ở chung lâu như vậy, Tô Đồng đã có thể từ trong giọng nói của Tư Dao nghe ra phần sau chưa nói xong, đương nhiên, giới hạn này so với kém cỏi lộ vẻ dễ hiểu.

“Là muốn ra ngoài một thời gian, xong chuyện anh sẽ trở về.” Tư Dao nói.

“Vậy đại khái mấy giờ anh về? Đêm nay nhà em không có ai ở...”

“Anh sẽ về trước giờ cơm chiều, đưa em ra ngoài ăn.”

“Ừm!” Tô Đồng lộ ra khuôn mặt tươi cười nhẹ nhõm thở dài.

Cậu vẫn rất sợ ăn cơm một mình, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng thay đổi. Tư Dao không biết nên định nghĩa thế nào loại tâm tình này của Tô Đồng, cậu ấy có thể một mình đi dạo phố, một mình ngủ, chỉ duy nhất không thể chịu được một mình ngồi bên bàn ăn.

Tóm lại, Tư Dao cũng chỉ có thể làm hết sức để chiều cổ cậu, nhưng bọn họ dù sao cũng không phải anh em ruột, cho dù là anh ruột cũng không thể chiều cổ em trai cả đời.

“Em mau tìm một người gia đình tốt mà gả đến đó đi!” Tư Dao tựa tiểu phi tiểu trêu tức một câu.

“Nói bậy bạ gì đó hả!” Tô Đồng bất mãn kháng nghị, Tư Dao chỉ khoát tay đứng lên, nhắc áo khoác lên vắt ở trên vai, rời khỏi phòng làm việc.

Cao ốc tổng công ty SH, tầng năm mươi bảy. Lệ Sâm một tay đỡ trán, một tay kia mệt mỏi gõ lên bàn phím máy tính.

Lệ Sâm thống hận nhất là thẩm tra tư liệu! Mấy lão già ở phòng nhân sự kia thật là đồ phế vật. Cả đầu óc của cậu là oán giận như vậy, nhìn không được ngáp một cái thật to, dụi dụi mắt.

Cậu đã liên tục vài ngày không được ngủ ngon, bởi vì một khi nhắm mắt chỉ sợ lại nằm mơ, mà giấc mơ sợ nhất, chính là chuyện đêm đó.

Không sai, ngày đó cậu đích xác uống rượu ý thức không rõ, nhưng cậu cũng không phải là người chết, mông mông lung lung, vẫn để lại trong đầu cậu một ít đoạn ngắn. Nhất là ngày hôm sau tỉnh lại, các khớp xương khắp người giống như bị một cây búa nhỏ gõ một vạn lần, đau nhức đan xen.

Không chỉ như thế, nhìn dấu vết lưu ở trên ga giường này, bằng kinh nghiệm của cậu, liếc mắt một cái là biết đó là cái gì. Hơn nữa hạ thể co rút đau đớn khác thường, cậu không khó đoán ra bản thân đã trải qua chuyện gì. Chuyện vào đêm hôm trước, không phải cảnh trong mơ.

Nhưng mà, cái tên đầu sỏ hại cậu thảm như vậy, cư nhiên sớm không thấy bóng dáng, chỉ có một lọ thuốc giảm đau đặt trên tủ đầu giường, cùng một tờ giấy nhớ, chữ viết phóng khoáng viết: “Nhìn cậu ngủ ngon như vậy không đành lòng đánh thức cậu. Thân thể của cậu tôi đã giúp cậu rửa sạch sẽ, nhưng say rượu nhiều sẽ bị đau đầu, tôi mua thuốc đó, nhớ rõ uống. Nhớ phải bảo trọng.”

Bảo trọng? Tên kia còn dám đồng dạng nói với cậu cái gì “bảo trọng”?

Làm kẻ khác tức giận nhất là, rõ ràng ngay lúc đó trí nhớ vô cùng mơ hồ, nhưng nếu vừa đi vào giấc ngủ, tình cảnh kia lại sẽ phá lệ rõ ràng ở cảnh trong mơ.

Cả một đêm điên cuồng giao cấu không nghỉ, bản thân ở dưới thân thể người khác thở dốc rên rỉ, bị sắp đặt thành tư thế cơ thể như vậy lại như vậy, tất cả đều chân thật rõ ràng trước mắt, duy nhất từ đầu tới cuối thấy không rõ lắm, là mặt của đối phương. Tựa như cách một lớp kính mờ, vô luận cậu nhìn thế nào, đều chỉ có thể nhìn thấy một mảnh mù sương.

Đương nhiên, ở trong hiện thực, cậu cũng không quên mặt người kia. Cậu nhớ rõ người cùng cậu uống rượu ngày đó là ai.

Tên đàn ông kia, hóa thành tro, cậu cũng nhận được...

Reng reng reng — điện thoại nội tuyến trên bàn làm việc bỗng nhiên vang lên.

“Tổng giám đốc, có một vị tiên sinh muốn gặp ngài, anh ta nói anh ta họ Tư.” Thư ký báo cáo như vậy.

Tư?

Sắc mặt Lê Sâm đổi đổi, rũ mi xuống: “Để cho anh ta vào.”

“Vâng.”

Ba phút sau, Tư Dao xuất hiện ở trong văn phòng của Lê Sâm. Mặt đối mặt, nhiệt độ không khí trong phòng giống như đột nhiên giảm mười độ, ngay cả không khí cũng như đông lại.

Kỳ thật thái độ Tư Dao vẫn thông dong như trước, chủ yếu ở chỗ Lê Sâm, trên người cậu tản mát ra sự tức giận, trong mắt bắn ra tia sáng, đều mang theo nhiệt độ dưới âm độ.

“Đã lâu không gặp.” Tư Dao tự nhiên lên tiếng chào hỏi, đi đến trước bàn làm việc, hình như có ý lại giống như vô tình nhìn xuống từ trên cao, bao quát người ngồi ở phía sau bàn làm việc.

“Hừ, tựa hồ cũng không có lâu như vậy.” Lê Sâm lạnh lẽo nói.

Kỳ thật bắt đầu từ giây đầu tiên nhìn thấy Tư Dao, Lê Sâm vẫn luôn cố gắng áp lực xúc động muốn tiến lên đánh cho đối phương một trận.

Người đàn ông này, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà làm loại chuyện này với cậu, hiện tại cư nhiên còn dám ngang nhiên tìm đến, quả thực vô liêm sỉ!

Cậu nổi trận lôi đình, nhưng không lập tức phát tác. Trong mấy ngày này, Lê Sâm một mực cố sức áp chế tức giận, tận lực không nghĩ đến người này, cũng không suy nghĩ chuyện buổi tối hôm đó.

Tuy rằng không có khả năng quên đi sỉ nhục đêm hôm đó, nhưng cậu lại càng không thích đem chính mình chìm vào lốc xoáy của sỉ nhục phần hận. Cậu chính là cậu, ai cũng sẽ không, chuyện gì cũng không thể làm cậu thay đổi. Phương thức sinh tồn của cậu chỉ có luôn tiến về phía trước, sẽ không quay đầu lại.

Đương nhiên, nếu người này muốn đến cùng cậu khơi mào “chuyện cũ”, như vậy cậu cũng sẽ không trốn tránh.

“Ánh mắt của cậu giống như muốn ăn sống nuốt tươi tôi.” Tư Dao giống như bất đắc dĩ cười cười: “Mấy ngày nay vẫn rất nhớ cậu, thân thể có khỏe không?”

“Khỏe, đương nhiên khỏe.” Lê Sâm âm âm cười lại, “Anh thất vọng sao? Tôi không dễ dàng bị anh đánh gục như vậy.”

“Cậu nói quá lời. Đánh gục cậu, đối tôi có ưu đãi gì?”

“Vậy anh đối tôi... Anh có thể được ưu đãi gì? Làm cho tôi cảm giác được nhục nhã, thất bại, ở trước mặt anh xấu hổ vô cùng? Thật đáng tiếc, tôi không có thói quen cúi đầu trước mặt một con chó.”

“À há?” Tư Dao nhú mày. Không thể phủ nhận ngôn ngữ của Lê Sâm tương đương ác độc, nhưng mà...

Điều này cũng chỉ là bởi vì cậu ta quá mức để ý — nghĩ như vậy, Tư Dao hơi hơi buông ánh mắt, đạm mạc nói, “Ý tứ là, cậu cũng chỉ coi như bị chó cắn một ngụm? Cái này khó trách, cậu còn có thể tự nhiên tiếp tục trò chơi truy đuổi của cậu như vậy. Hành vi của cậu, thật như là một con chó điên, không biết ngừng nghĩ đuổi theo người cắn, nếu nói như vậy, cậu cùng tôi xem như đồng loại.”

“Anh nói cái gì?” Lê Sâm nhất thời sầm mặt, bàn tay nắm chặt, lửa giận đầy bụng đã sắp bùng nổ đến cực hạn.

Người này, vậy mà trái lại còn dám nhục mạ cậu? Đồng loại... Đi con mẹ nó đồng loại!

“Có lẽ chính cậu cũng không nghĩ đến, nhưng trong mắt người bên ngoài, ít nhất theo ý tôi, chính là như vậy.”

Tư Dao không hề cố kỵ sắc mặt của Lê Sâm tiếp tục nói, “Rất nhiều người cho rằng cậu là một ma quỷ. Cậu đùa bỡn lòng người, làm không biết mệt, ma quỷ giống như cậu này, nhất định cũng là một con chó, một con chó điên.”

“Anh!” Lê Sâm cắn răng, cơ hồ sẽ đứng lên, lại bị câu nói tiếp theo của Tư Dao kiềm chế lại.

“Mong cậu dừng trò chơi, thu tay với Tô Đồng.”

“Tô Đồng?” Lê Sâm lộ ra ánh mắt hồ nghi, “Có ý tứ gì?”

“Chính là ý tứ trên mặt chữ, tôi hy vọng cậu dừng tiếp tục đi quấy rầy Tô Đồng nữa. Cậu ấy căn bản không hiểu động cơ của cậu, còn tưởng rằng cậu tốt bụng giống một người anh. Cậu ấy rất đơn thuần, nếu bị cậu đả kích, nhất định từ nay về sau sẽ không gượng dậy nổi.” Tư Dao nói thẳng, không cần chau chuốt ngôn ngữ gì cả.

Tình thế đã bị làm căng thẳng như vậy, có chau chuốt nữa cũng chỉ là dư thừa.

Lê Sâm im lặng sau một lúc lâu, biểu tình mơ hồ có chút quái dị, đột nhiên hỏi: “Anh tới nói chuyện thay Tô Đồng, anh là gì của cậu ta?”

Tư Dao sửng sốt, rốt cuộc bình tĩnh đại ngộ.

Hóa ra, về cơ bản Lê Sâm đã không nhớ rõ anh là người đại diện của “Tô Đồng”, cho nên vẫn không đi tìm anh tính sổ, là bởi vì căn bản không biết tìm như thế nào.

Đáp án bất ngờ này, Tư Dao cảm thấy một trận vô lực.

Phải biết rằng như thế này, anh đã sớm nên tìm đến, mà không phải ở nơi nào ngồi chờ.

“Tôi là người đại diện của cậu ấy.” Tư Dao nói.

“Anh là của cậu ta...” Lê Sâm nhú mày, hai mắt âm trầm mị lên.

“Thì ra là thế. Cho nên hành vi đêm đó của anh, là muốn trút giận cho Tô Đồng?”

“Không phải.” Tư Dao không thể lý giải sao cậu ta lại nghĩ đến mức độ như vậy. Loại phương thức liên tưởng thẳng tắp tự nhiên mà vậy này, quả thật đơn thuần.

“Cậu còn chưa cấu thành thương tổn thực tế với Tô Đồng, mà tôi cũng không có phòng ngừa chu đáo như vậy.”

“Vậy thì tại sao? Anh là muốn cảnh cáo tôi?”

Lê Sâm cười lạnh một tiếng, “Đáng tiếc anh chọn lựa phương thức sai lầm rồi, tôi không để mình bị quay vòng vòng đâu!”

Tư Dao chỉ biết trầm mặc, không nói gì nhìn cái miệng của người nào kia đầy chữ không cần, nhưng biểu tình lại rõ ràng cũng rất để ý.

Đối với người như thế, thủ đoạn bình thường hiển nhiên không thể thực hiện được. Người ngạnh, cậu ta không sợ; người mềm, cậu ta thật có thể nhục nhã người.

Huống chi, cậu ta đã có đầy khúc mắc với mình... Có lẽ ngày đó thật sự không nên nhất thời xúc động, làm loại chuyện này. Chỉ là, Tư Dao không có ý định hối hận vô ý nghĩa.

“Tóm lại cậu nói cho tôi biết, cậu không nguyện ý ngừng lại đủ loại hành vi đối với Tô Đồng?” Tư Dao hỏi, khẽ nhếch quai hàm, như vậy nhìn qua cao ngạo mà lại nghiêm nghị.

Trên người anh, đích xác có một loại khí chất cao thượng làm kẻ khác hoa mắt. Lê Sâm không phủ nhận từng cảm thấy hứng thú với loại khí chất này, cũng từng tò mò khí chất này là như thế nào mà có. Chỉ là hiện tại, cậu lại cảm thù đến tận xương tủy điều này.

“Nếu tôi nói không, anh lại tính toán làm như thế nào?” Lê Sâm khinh miệt nói, giờ phút này cậu rất thanh tĩnh, sẽ không lại mặc người sử dụng.

Nghe xong trả lời của cậu, Tư Dao lộ ra nụ cười. Khuôn mặt tuần tú, lúc cười lộ lên giống như một thiên sứ.

“Như vậy, nếu tôi nói cho cậu, tôi lấy điện thoại chụp lại chuyện đêm đó, cậu sẽ lại làm như thế nào?” Anh nói, thanh âm vô hạn mềm mại trầm thấp.

“Cái gì?” Lệ Sâm đứng phắt dậy. Cách bàn làm việc, cậu túm lấy vạt áo Tư Dao, “Anh nói cái gì? Nói lại lần nữa xem!”

“Nếu cậu không nghe được rõ ràng, tôi có thể lặp lại một lần.”

Tư Dao không hề dao động nhìn thẳng vào đôi mắt hừng hực lửa giận trước mặt kia, “Nhưng phản ứng của cậu nói cho tôi biết, cậu đã nghe được rành mạch, như vậy tôi sẽ không cần thiết phải lặp lại.”

“Anh! Hồn dân... Anh cũng dám!?” Lệ Sâm cắn răng. Cậu muốn giết người, đời này cho tới bây giờ cậu chưa từng muốn giết một người như vậy.

“Làm cũng đã làm, sẽ không nên truy cứu có dám hay không.” Tư Dao cầm cổ tay cậu, khí lực của cậu ta rất lớn, muốn kéo bàn tay đang túm chặt vạt áo mình của cậu ta cũng có chút lao lực.

Cuối cùng, là Lệ Sâm tự mình hung hăng rút tay về, lập tức là một quyền vung đến, nhắm ngay mặt Tư Dao.

Sớm đoán được nhất định Lệ Sâm sẽ làm như vậy, Tư Dao đúng lúc thối lui, một quyền kia chỉ lưu lại một đạo gió trên mặt anh.

“Có chuyện dùng nói là được rồi.”

Tư Dao không chút để ý nói, ánh mắt rồi lại vừa lạnh vừa cứng, bình tĩnh đặt ở phía trên tầm mắt đang ngập đầy lửa giận của Lệ Sâm, “Xin bình tĩnh, tôi không phải đến chơi bạo lực văn phòng với cậu.”

“Anh...” Hồn dân! Đáng giận! Đáng chết!

Trong đầu Lệ Sâm xẹt qua một tràng dài mắng chửi, nhưng đều không nói ra, cũng không tiếp tục vung quyền nữa.

Đích xác, cậu cần bình tĩnh. Cậu nổi trận lôi đình, nhất định chỉ làm đối phương thích thú.

Đánh người một chút mặc dù có thể thoáng giải hận, nhưng chỉ như thế thôi, xong chuyện, còn không phải có một đồng tàn cục chờ thu dọn sao?

Bình tĩnh, bình tĩnh... Cậu đem hết toàn lực, cuối cùng dần xuống. Hít sâu mấy lần, ngồi mạnh xuống ghế da, lạnh giọng hỏi: “Anh muốn thế nào?”

“Tô Đồng.” Tư Dao chỉ nói một cái tên, anh biết Lệ Sâm sẽ hiểu ý tứ của mình.

“... Có thể.” Lệ Sâm đồng ý, dù sao điều đó với cậu mà nói chẳng qua là một trò chơi.

Chính là dùng loại phương thức tiện này buộc cậu rời khỏi trò chơi, thật sự làm cho cậu rất không thích! Tuy rằng cảm tức, rồi lại không thể làm gì.

Cậu dù có hành vi phóng đảng đến thế nào đi nữa, cũng không mặt dày đến mức bị người chụp cảnh tượng này còn có thể thờ ơ.

“Đa tạ.”

Tư Dao hóa hí kịch trong nháy mắt bật cười, bỗng nhiên xoay người, di chuyển vòng quanh bàn làm việc, tiếp cận Lệ Sâm đang ngồi phía sau cái bàn. Anh đi đến bên cạnh chiếc ghế xoay Lệ Sâm đang ngồi, dừng lại, ngồi một nửa lên mép bàn, cúi đầu nhìn về giận dữ cùng cảnh giác rõ ràng kia của đối phương, nói: “Ngoài ra còn có một chuyện nữa.”

“Chuyện gì?” Lệ Sâm ảo não nhăn mày.

Bề ngoài nửa điểm đều nhìn không ra, người này có khuôn mặt như thánh nhân, tâm mắt lại xấu xa như vậy, còn được một tác lại muốn tiến một thước.

“Tôi rất nhớ cậu.” Tư Dao nói.

“Cái gì?” Lệ Sâm nhất thời sững sờ tại chỗ.

“Mấy ngày nay, tôi rất nhớ cậu.” Tư Dao im lặng nở nụ cười.

“Anh...” Lệ Sâm trừng mắt nhìn anh ta, chỉ cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Người đàn ông đáng giận chết tiệt này, đầu tiên là làm loại chuyện không thể tha thứ đó, tiếp theo lại đề tiện lấy điều đó uy hiếp, cuối cùng cư nhiên còn nói nhớ cậu! Quả thực là một chuyện cười không buồn cười nhất trên đời.

“Tôi không phải đang nói đùa.”

Giống như đọc được suy nghĩ của cậu, Tư Dao nâng mặt cậu lên nói như vậy.

“Đừng chạm vào tôi!” Lệ Sâm dùng sức hất tay anh ra, xúc động muốn đánh người lại một lần nữa nảy lên.

Nghiêm túc? Điên mới tin tưởng anh ta nghiêm túc.

“Bác bỏ.”

Tư Dao nhẹ giọng nói, bỗng nhiên giữ chặt cằm Lệ Sâm, làm cho đầu của cậu ngửa ra phía sau, “Hết thấy kháng nghị của cậu đều đã vô hiệu, bắt đầu từ ngày đó.”

5. Chương 5

Nói xong, lợi dụng tốc độ nhanh như chớp hôn xuống, Lệ Sâm căn bản không kịp né tránh, đôi môi vừa vặn bị tóm.

Quá độ kinh ngạc, làm cho cậu không thể đúng lúc phản ứng lại, mờ mịt tùy ý đối phương cạy mở môi của mình, đầu lưỡi ẩm áp chen vào chà đạp đầu lưỡi mềm mại trong miệng cậu.

Dại ra này ước chừng duy trì năm giây, khi cậu lấy lại tinh thần lập tức đẩy mạnh Tư Dao ra, vẻ mặt chán ghét dùng mu bàn tay liên tục chà lau đôi môi.

Tuy nói cậu cũng không phải thẳng thắn ngoan ngoãn ngây thơ gì, nhưng bị người khác cưỡng ngạnh hôn môi như vậy, lại làm cho cậu cảm giác cực kỳ không thoải mái. Thật sự bị chó cắn cũng không làm cho cậu không thoải mái như vậy.

“Đồ điên... Anh bị điên rồi à?” Cậu nổi giận mắng, không riêng gì nhắm vào hành vi của Tư Dao, cũng nhắm vào câu nói cậu nghe thấy vừa rồi.

Nói cái gì cậu không thể kháng nghị... Người này tuyệt đối là đầu óc không bình thường!

“Không phải cậu nói tôi là chó điên sao?”

Tư Dao cười mà như không cười nheo mắt lại, “Tôi nếu không biểu hiện ra bản sắc của chó điên, chẳng phải là thẹn với kỳ vọng của cậu hay sao?”

“Tôi không có kỳ vọng nào với anh cả!”

Lệ Sâm chỉ cảm thấy người này hoàn toàn đang nói năng linh tinh, “Anh một vừa hai phải thôi cho tôi, nhẩn nại của tôi cũng có giới hạn.” Nếu không phải có điều cố kỵ, cậu đã sớm đá văng người này ra ngoài rồi.

“A? Cậu nói như vậy làm tôi rất có hứng thú.”

Tư Dao hơi nhướn mày, “Để cho tôi thử tìm xem, giới hạn của cậu ở nơi nào.” Nói xong, đem một chân chen vào giữa hai chân của Lệ Sâm, lấy lực của đầu gối tách hai chân cậu ra, cũng khom lưng, một tay đè lên bờ vai của cậu, tay kia thì lại sờ lên bộ vị mềm mại hở ra dưới đũng quần của cậu.

“Anh!”

Lệ Sâm tái xanh cả mặt, giữ chặt hai tay của Tư Dao, trợn mắt nhìn, “Anh dám! Muốn chết có phải không?”

“Bộ dạng hiện tại của cậu đích xác là một con nhím con.”

Tư Dao không để ý khê cười một tiếng, nghiêng đầu ngậm lấy vành tai của cậu, nỉ non, “Ngày đó rõ ràng là một con mèo nhỏ đáng yêu, bình thường lại giống như một con chó điên đuổi theo người, kết quả, cậu rốt cuộc là cái gì chứ?”

“Anh mới là cái gì mèo a chó!”

Lệ Sâm hung hăng nói, ra sức nắm chặt cổ tay Tư Dao, hận không thể bóp nát xương cốt của anh ta, “Đừng đánh đồng tôi với anh. Trước khi tính nhẩm nại của tôi còn chưa biến mất, anh cút ngay cho tôi.”

“Cút? Tôi cũng không phải quả bóng.”

Tư Dao giống như buồn cười lắc đầu, “Được rồi, bỏ tay ra nào.”

“Lời này hẳn là tôi nói với anh mới đúng.”

Lệ Sâm giận dữ phản cười, âm trầm nói: “Tay anh đang ở vị trí nó không nên ở đấy. Tôi đếm đến ba, thu tay anh lại, nếu không, tôi khó mà bảo đảm được sẽ không phế đi nó.”

“Truyền bá phim ảnh phương thức nào là nhanh nhất?”

Tư Dao nói, “Nếu đưa đến đài truyền hình, đại khái vào bản tin trọng điểm đêm nay là có thể xem được nhỉ? Đúng rồi, mạng internet nhanh hơn, phạm vi cũng càng rộng, cậu nghĩ thế nào?”

“Anh...”

“Bỏ tay ra, hửm?”

“...”

Sắc mặt Lệ Sâm giống như lệ quỷ làm cho người ta sợ hãi, có hô hấp sâu như thế nào cũng không thể dùng.

Muốn từ tầng năm mươi bảy này nhảy xuống, ngã chết cho xong đi, như vậy sẽ không phải bị người hiếp bức, khúat nhục như thế... Không, trước khi làm thế, cậu nhất định phải kéo người đàn ông này táng theo.

Đáng giận, rất đáng giận!

Cơ hồ phải dùng hết sức lực toàn thân cậu mới có thể phun ra tiếng từ hai hàm răng đang nghiến chặt: “Nơi này là văn phòng, ít nhất mong anh cố kỵ điểm này.”

“Bây giờ còn là thời gian nghỉ trưa, hơn nữa nếu như có người tìm cậu, thư ký tiểu thư sẽ dùng điện thoại nội tuyến thông báo trước cho cậu. Mặt khác, khoảng cách giữa văn phòng của cậu với nơi làm việc của những người khác còn có một hành lang rất dài, trừ phi cậu nổ súng ở trong này thì người khác mới có thể nghe thấy được.” Vừa nói, Tư Dao vừa thử rút tay về, sau vài lần rút cuộc cũng thành công.

Lệ Sâm thu tay, ngược lại đem hết sức lực đều dùng ở ánh mắt. Nếu ánh mắt có thể giết người, như vậy đến bây giờ Tư Dao đã chết không dưới một trăm lần.

“Đừng trừng tôi như vậy, trừng lâu ánh mắt sẽ mệt.” Tư Dao trêu tức như thế, kéo khóa quần âu của Lệ Sâm xuống, cách một tầng quần lót xoa nắn.

Lệ Sâm không làm ra phản kháng gì, chỉ là trừng mắt đăm đăm vào Tư Dao, giống như muốn trừng ra hai cái lỗ ở trên mặt anh.

“Một ngày nào đó, anh sẽ vì hành vi lúc này của mình mà hối hận không kịp.” Lệ Sâm nói từng chữ từng chữ.

“Nếu thực sự có một ngày như vậy.” Tư Dao thản nhiên đáp lại một câu. Anh dùng đầu ngón tay di lên phân thân của Lệ Sâm, theo hình dạng nổi lên dưới tầng vải màu đen xem ra, vẫn như cũ không hề động tĩnh.

Sao có thể có phản ứng? Dưới tình huống như vậy, đối tượng là người này...

Đột nhiên, Lê Sâm như nhớ tới cái gì: “Thứ mà anh lưu lại đó, cho tôi xem.”

“Sao vậy? Cậu có hứng thú với dáng vẻ khi giao hoan của mình sao?” Tư Dao thâm thúy híp mắt lại.

“Hãy bớt sàm ngôn đi.”

Lê Sâm không để ý tới khiêu khích của anh ta, “Cho tôi xem. Nếu là di động, thì chắc chắn anh luôn mang theo người.”

“Thật có lỗi, di động của tôi không chỉ có một cái, mà cái di động lưu trữ hình ảnh quý giá kia, tôi tự nhiên phải cẩn thận cất giữ.”

“... Anh thật sự chụp mấy thứ đó?” Lê Sâm càng thêm hoài nghi.

Ngay từ đầu khi cậu nghe được loại chuyện này lập tức giận dữ đến mất đi lý trí, không rảnh nghĩ nhiều. Nhưng hiện tại, khi cậu tĩnh tâm mà suy tư, lại cảm thấy tính chân thật của chuyện này còn phải chờ kiểm chứng.

Nói miệng không bằng chứng, cậu muốn tự mắt nhìn thấy chứng cứ.

“Cậu nghĩ rằng tôi đang nói dối với cậu?”

Tư Dao lắc đầu, đứng thẳng người dẩy lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại di động, chọn thư mục hình ảnh, sau đó đưa đến trước mắt Lê Sâm.

“Đây là ảnh chụp tôi lấy ra từ chiếc di động kia, chỉ có một tấm. Người trên ảnh chụp, chắc chắn cậu nhận ra được.”

Lê Sâm nhìn chăm chú vào màn hình, sắc mặt nhất thời trở nên âm u.

Không tồi, cậu nhận ra người kia, cũng nhận ra cái giường kia. Khi đó đại khái cậu ngủ say, không hề phòng bị nằm im trên giường, dấu vết trên người còn chưa rửa sạch, mặc cho ai nhìn đều biết, người này vừa mới trải qua giao hoan cực kỳ điên cuồng.

Nói như vậy, Tư Dao nói có quay loại phim này, chỉ sợ là thật sự thật sự thật sự.

Ngôn ngữ gì so ra cũng đều kém chấn động của hình ảnh chân thật, Lê Sâm hít sâu một hơi, nắm chặt nắm tay, cắn răng nói: “Tôi nhất định phải giết anh.”

“Nếu cậu thật sự muốn giết chết tôi, như vậy tôi nhiều ít cũng sẽ kinh ngạc một chút, nhưng cậu không có khả năng làm như vậy. Kiểu nói này khi tôi nghe tới thì chỉ là một trò đùa nhỏ đáng yêu.” Nói xong, Tư Dao tháo kính đặt ở trên bàn làm việc, sau đó giống như có ý triển lãm về không sợ hãi của mình, trên mặt lộ ra nụ cười.

Hoàn toàn là không tự chủ được, Lê Sâm lâm vào nín thở.

Cậu vốn nghĩ rằng hơi thở cầm dục nói không nên lời trên người Tư Dao, có lẽ là bởi vì ảnh hưởng của kính mắt, nhưng cho dù có tháo nó xuống, cặp mắt màu nâu nhạt kia, vẫn như cũ lộ ra một loại ôn hòa bình tĩnh.

Thiên sứ? Sai lầm lớn! Là ác ma khoác tấm áo của thiên sứ!

Lại bị thứ này nhìn trúng, là báo ứng sao? Cậu từng không kiêng nể gì đùa bỡn qua rất nhiều người, cho nên hiện tại là muốn cậu trả lại tất cả?

Thượng đế, ngài thật đúng là biết nói đùa nha.

“Đừng xuất thần.” Tư Dao tùy tay gảy sợi tóc xòa trên trán Lê Sâm, “Như vậy thật dễ dàng làm cho người ta tìm được cơ hội.” Nói xong, bàn tay lại trượt đến cổ cậu, tựa như vuốt lông con mèo nhỏ mà gãi gãi vài cái.

Hành động này thiếu chút nữa làm cho Lê Sâm đảo mắt xem thường, nhưng khi cậu thấy động tác kế tiếp của Tư Dao thì lập tức trừng lớn mắt.

“Anh... Anh là...” Không hỏi ra được, chẳng qua ý đồ của đối phương đã rất rõ ràng, ngay cả cậu có mấy ngàn mấy vạn cái không muốn tin tưởng.

“Lại đây.” Tư Dao đè đỉnh đầu của cậu lại, nửa bắt buộc kéo cậu về phía dưới của mình.

Lệ Sâm trừng mắt nhìn khí quan đang dần dần phóng đại ở trước mặt mình, cái thứ vốn giấu ở trong quần Tư Dao, chính là thứ đã gây sức ép cho cậu cả một đêm ngày đó. Trong nháy mắt cậu cảm thấy hơi bối rối.

Đáng chết! Lệ Sâm nhắm mắt lại, ảo não khôn cùng nảy lên trong lòng.

Cậu nghĩ tới, đêm đó vẫn cố gắng không đi nhớ lại, giờ này phút này, lại bắt đầu hiện lên rõ ràng ở trong đầu ngừng cũng không ngừng được, hình ảnh không nghĩ nhìn thấy cơ hồ làm cho cậu hít thở không thông.

“Đừng nói với tôi là cậu đang thẹn thùng?” Tư Dao cười cười, đầu ngón tay phất qua mi mắt đã nhắm chặt của Lệ Sâm, “Không có khả năng. Loại chuyện này cậu đã làm với người khác rồi, không phải sao?”

“...” Lệ Sâm không trả lời.

Không tồi, cậu đích xác từng làm như vậy với người khác, khi đó còn cảm thấy thú vị, hiện tại, cậu tuyệt không cảm thấy được.

Thoảng mở mắt ra, lại một lần nữa thấy thứ lộ ra ngoài không hề giữ lại ở trước mắt kia, dương vật của một người đàn ông. Nơi đó còn thật dịu ngoan, không có bày ra bộ dáng đáng sợ lúc làm việc, nhưng ở trong mắt cậu, cũng đã không khác gì một con mãnh thú giương nanh múa vuốt.

Làm cho con mãnh thú này quát tháo ở trong miệng mình, cậu không thể chấp nhận, vô luận như thế nào cũng không thể.

“Anh không biết là bản thân có điểm hơi quá đáng sao?” Cậu hỏi lại, mày do tình tự phức tạp mà nhúu chặt lại.

“Đúng vậy, tôi thật xin lỗi.”

Tư Dao chậm rãi vuốt ve khuôn mặt cứng ngắc của cậu ta, dịu dàng nói: “Bắt đầu từ ngày đó, tôi liền làm chuyện thật quá phận với cậu. Tính cả vừa rồi, hiện tại, đủ loại hành vi của tôi, đều có thể nói là ti tiện. Đối với điều này tôi cũng không phải không có xin lỗi, nhưng, tôi không có ý định thu tay lại.”

“Anh người này...”

“Tôi đã ôm qua cậu, thứ của cậu cũng đã ở lại trong thân thể tôi, tôi không nhổ ra được, cũng không muốn nhổ. Cho nên, cho dù sẽ đổ máu, tôi cũng chỉ có thể tiếp tục ôm cậu như vậy, cho đến khi cậu đem tất cả gai trên người đều đâm vào.”

“Anh nói cái gì?” Lệ Sâm hoàn toàn nghe không hiểu những lời nói này có ý gì, chỉ cảm thấy đây là Tư Dao đang nói nhảm, nhưng mà ngữ khí của anh ta tuy rằng mềm nhẹ, lại ẩn hàm sự nghiêm túc kiên định mãnh liệt, làm cho Lệ Sâm không khỏi nghi vấn ngẩn đầu nhìn.

Tư Dao cúi mặt, từ phía trên nhìn xuống cậu, bên môi vẫn như cũ mang theo nụ cười. Nụ cười kia thật kỳ lạ, giống như dịu dàng giống như thờ dài lại giống như thương tiếc.

“Cậu nói tôi là chó điên, có lẽ không thể nói cậu sai hoàn toàn.” Tư Dao nói, “Cho đến khi hoàn thành chuyện muốn làm mới thôi, tôi đều sẽ luôn theo đuổi cậu không bỏ.”

“Anh... Rốt cuộc đang nói cái gì?” Lệ Sâm nghe mà đầu đầy mờ mịt. Cậu càng ngày càng thấy không hiểu tâm tư người này.

Là cố ý trêu đùa cậu sao?

“Một ngày nào đó cậu sẽ hiểu. Hiện tại, cậu không cần hiểu cũng có thể.” Tư Dao dừng một chút, lại ẩn đầu đang nâng lên của Lệ Sâm xuống, “Há mồm, ngậm vào, làm cho tôi cảm giác đầu lưỡi của cậu.”

“...” Lệ Sâm nhúu chặt mày, cậu biết, đã không còn đường thoái lui nữa rồi.

Cậu chỉ có thể bức mình quên người đứng ở trước mặt mình giờ phút này là ai, coi đối phương giống như những đối tượng từ trước tới nay, như vậy là tốt rồi.

Cậu nâng tay cầm lấy tính khí của người đàn ông, đưa vào trong miệng. Đầu lưỡi linh hoạt bắt đầu chuyển động, lặp lại liếm láp, nhẹ nhàng mút vào đầu nắm mẫn cảm nhất.

Rất nhanh, bộ phận kia ngay trong miệng cậu bắt đầu bành trướng không ngừng, càng ngày càng cứng, cũng càng ngày càng nóng.

Vì hít thở không thông, cậu theo bản năng thả lỏng hô hấp, bỗng nhiên phát hiện, trừ bỏ một ít tiếng nước dâm mĩ, bên trong tương đương yên tĩnh.

Người kia, vẫn không hề động tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng nhỏ không thể nghe thấy, rõ ràng thân thể đã có phản ứng như vậy.

Lệ Sâm cảm thấy kỳ quái, muốn ngẩng đầu nhìn biểu tình lúc này của Tư Dao. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu mình nhìn lên, nói không chừng tầm mắt sẽ bị bắt lại. Cậu cảm thấy nổi giận.

Người đàn ông này, nhất định là kiếp số lớn nhất trong sinh mệnh của cậu.

Cậu dứt khoát nhắm mắt lại, không muốn nghĩ về cái gì nữa, chuyên tâm đối phó với thứ trong miệng, làm cho nó nhanh chóng phóng thích, cũng làm cho mình sớm giải thoát một chút.

Ở phương diện này, Lệ Sâm được cho là kinh nghiệm phong phú. Dục vọng của người đàn ông này, kỳ thật rất dễ ứng phó, cậu cũng là đàn ông, tự nhiên biết làm sao để đàn ông có khoái cảm nhất.

Đầu lưỡi lặp lại chà xát lên phía trước đã nóng bỏng của đối phương, rất nhanh liền nếm được hương vị của một tia tinh dịch, Lệ Sâm thả nhiên mút vào, dùng đầu lưỡi đảo vòng quanh nơi đó vài vòng. Lập tức cậu nhắm miệng, lấy tay di chuyển trên bộ vị cao ngất dựng đứng kia, ngón trỏ tiếp tục đảo quanh linh khẩu, lại thu hồi bàn tay, chuyển thành chà xát lên xuống.

Hơi hơi quay đầu đi, lần này là ngâm tiểu cầu mềm mại phía dưới vào trong miệng. Nơi này vô cùng yếu ớt, tuy rằng cậu rất muốn hung hăng cắn một ngụm cho nó đứt luôn, nhưng trên thực tế, cậu chỉ có thể nhẹ nhàng mút vào, dùng đầu lưỡi làm cho chúng nó đắm chìm bên trong kích thích dịu dàng.

Tầm mắt lơ đãng ngược lên, dư quang nơi khóe mắt ngẫu nhiên đối diện với ánh mắt bình tĩnh mà chăm chú của Tư Dao.

6. Chương 6

Một đoàn nhiệt khí nổ tung trong đầu cậu, từng mảnh nhỏ sau khi nổ mạnh bay tán loạn khắp nơi, tiến vào bên tai cậu, lướt qua gáy xẹt qua ngực, rồi lên đến hạ phúc.

Lại ngạc nhiên. Chính mình... Chính mình giống như, có phản ứng...

Như thế nào có thể? Không có khả năng, không lý do...

Cậu nhắm mắt lại, muốn ngăn cách thoáng nhìn lơ đãng vừa rồi ở bên ngoài. Cậu không phải tiểu nam sinh, bị người liếc mắt một cái là có phản ứng. Đó không phải cậu, nhất định là có chỗ nào nghĩ sai rồi!

Lệ Sâm không ngừng thôi miên bản thân, nhưng cậu càng cố gắng, lại càng sinh ra hiệu quả trái ngược; càng muốn quên, đôi mắt híp lại kia lại càng rõ ràng trong đầu.

Cặp mắt kia, như đang cười, nhưng tình cảm ẩn chứa ở bên trong lại mơ hồ không rõ, chỉ có độ ẩm đưa vào trong mắt cậu là vô cùng rõ ràng.

Giống như độ ẩm có thể làm người bị phỏng, vẫn thẩm thấu tiến vào, không ngừng đổ lên hạ phúc của cậu, cuối cùng tụ tập trên đỉnh hạ thân của cậu.

Rõ ràng đã không còn nhìn cặp mắt kia, vì sao lại vẫn như vậy?

Phản ứng này quá mức dị thường, Lệ Sâm không thể nhịn được muốn thối lui, nhưng một bàn tay đặt trên đỉnh đầu cậu lại ngăn cậu lại.

“Bỏ dỡ nửa chừng không phải phong cách của cậu nhỉ?” Tư Dao nói, thanh âm không mang theo ý cười, “Tiếp tục.”

Lập tức, Lệ Sâm cảm giác một vật cứng nóng bỗng chạm lên môi của cậu, khuất nhục cảm nhận được trong nháy mắt đó, quả thực muốn hung hăng xé rách cậu.

Run nhè nhẹ, lại mở môi ra ngậm nhiệt khối cương cứng kia vào, trong khoang miệng của cậu nổi lên đau đớn, như là bị nhiệt độ của nó tổn thương.

Kỳ thật nơi chân chính bị thương, mắt thường nhìn không thấy.

Cũng chưa từng bị người đâm bị thương đến mức này, khuất nhục quá độ khiến cho ý thức của cậu dần dần chết lặng, máy móc mấp máy đầu lưỡi, ngay cả nước bọt theo khoe miệng tràn ra cũng không phản ứng, tựa như một người rỗng.

Tư Dao thu hết một màn này vào đáy mắt, trên mặt xẹt qua một mạt bóng ma.

“Không được có lệ tôi.” Anh nói, bỗng nhiên động thân, đem dương vật của mình cường ngạnh đưa vào trong miệng Lệ Sâm, cơ hồ cắm đến tận yết hầu của cậu.

Lệ Sâm cảm thấy muốn nôn mửa, trong hốc mắt nổi lên nhiệt ý. Giống như đột nhiên bừng tỉnh, cậu dựng thẳng mày, gương mặt hung tợn trùng về phía Tư Dao.

Tôi sớm hay muộn cũng sẽ làm anh khóc cầu xin tôi tha thứ... Ánh mắt của cậu nói như vậy.

Đọc hiểu ánh mắt của cậu ta, Tư Dao nở nụ cười.

“Như vậy mới đúng.” Anh xoa xoa đỉnh đầu Lệ Sâm, làm mái tóc đen vốn dĩ chỉnh tề ngay ngẩn loạn cả lên.

Lệ Sâm tức mà không có chỗ phát tiết. Người này, là coi cậu như trẻ con, hay là coi như súc vật? Đùa cái gì thế hả!

Cậu đè lại một bụng lửa giận, lần thứ hai vận dụng kỹ xảo thành thạo, bức bách phải kích thích thứ trong miệng.

Bắn, mau bắn!

Như cậu mong muốn, khi cậu rút cuộc cảm giác được rung động của đối phương, lúc này nhả miệng ra lùi về sau.

Tư Dao không có ý định ngăn cản, mà là đưa lòng bàn tay đặt trên đỉnh dương vật, thu tất cả chất lỏng phun ra từ nơi đó vào trong lòng bàn tay. Tiếp theo anh cúi người, lấy ngón tay đẩy quần lót của Lệ Sâm ra, dùng bàn tay bị tinh dịch thấm ướt nắm lấy dương vật của cậu, dùng thứ trong tay xoa loạn lên, lặp lại xoa nắn vuốt ve.

“Anh...” Lệ Sâm nhảy dựng lông mi, kinh ngạc trợn trừng mắt.

Tuy rằng đã sớm dự đoán một cửa này tất nhiên là trốn không thoát rồi, nhưng đối phương làm như vậy cậu thấy bất ngờ.

Trên dương vật dính đầy tinh dịch của đối phương, dính dính mà ướt át, cảm giác vừa không được tự nhiên mà lại quái dị.

“Chỗ này của đàn ông rất yếu ớt.” Tư Dao ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ, “Chỉ tùy tiện vuốt ve sẽ đau, làm như vậy, sẽ không bị đau nhĩ.”

“... Cho nên, anh là muốn nói anh đang săn sóc tôi?” Lệ Sâm cười lạnh, “Phương thức săn sóc của anh thật đúng là đủ ghê tởm.”

“Cậu sai lầm rồi.” Tư Dao lơ đãng nói, “Bộ vị riêng tư của cậu bị thứ này của tôi bao vây, thật giống như tôi đang dùng một loại phương thức khác để làm với cậu, đây không phải thật kỳ diệu sao?” Càng về sau,

thanh âm của anh lại càng âm nhu khó phân biệt, cơ hồ giống như hóa thành một luồng khói, giảo hoạt thấm vào trong tai Lệ Sâm, thối cũng thối không đi.

Một loại phương thức làm tình khác... Rõ ràng không có loại này, căn bản là vượt qua lệ thường, ý thức của cậu rõ ràng hiểu được điều này, nhưng thân thể cậu lại giống như bị mê hoặc, nhiệt độ rút khỏi chân tay đi xuống tụ tập ở nửa người dưới, không kịp ngăn trở.

Tư Dao thấy vẻ không cam lòng trên mặt cậu, cũng cảm giác được rục rịch trong lòng bàn tay mình, không khỏi bật cười: “Xem đi, nó cũng cho là như vậy.” Cố ý tăng thêm lực vỗ về chơi đùa dương vật của cậu ta, cho đến khi nó không thể cãi lời mà đứng nghiêm lên, dựng cờ đầu hàng mình.

“... Hừ.” Lệ Sâm oán hận quay đi...

Quản không được thân thể, là lỗi của cậu, nhưng điều này cũng không có nghĩa là cậu đã nhận thua.

“Đừng dùng biểu tình chịu nhục như vậy được không?”

Tư Dao cắn khê một ngụm lên vành tai cậu, mềm giọng nỉ non, “Tôi làm như vậy, không phải vì nhục nhã cậu.”

“Anh là đang yêu thương tôi... Anh nghĩ rằng tôi sẽ nghĩ như vậy sao?” Lệ Sâm chớp mắt chế nhạo, biểu tình trào phúng kiểu “anh thật thích nói đùa”.

Tư Dao trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Như vậy tôi hỏi cậu, lúc cậu làm loại chuyện này với người khác, là xuất phát từ động cơ nhục nhã đối phương sao?”

“...” Lệ Sâm nghẹn lời.

Vì muốn nhục nhã người mà đùa nghịch thân thể người khác, cậu cũng không nhằm chán như vậy. Còn nếu là người thật sự đáng ghét, thì ngay cả một cây tóc của đối phương cậu cũng không muốn đụng vào.

Mà thời điểm cậu làm loại chuyện này với người khác... Không thể nói rõ là thích, ít nhất cũng là có hứng thú nhất định với khối thân thể kia. Tuy rằng hứng thú của cậu từ trước đến nay luôn gắn liền với thời gian ngắn ngủi.

“Vậy thì làm sao?” Cậu phản bác lại, “Tôi không cho đối phương cảm thấy bị sỉ nhục, là bởi vì họ cam tâm tình nguyện. Về phần bây giờ, anh cũng đừng nói anh cho rằng hai bên chúng ta là tình nguyện.”

“Anh đừng mơ.”

Tư Dao cười khê, “Cậu nhất định cũng có dùng sức mạnh đối với người khác. Những người bị cậu nhắm đến, đa số đều là thích phụ nữ, sao có thể không hề giẫy giụa để cho cậu muốn làm gì thì làm? Cho dù cậu không phải bắt buộc hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng có nửa phần ép buộc.”

“...” Lệ Sâm lại nghẹn lời.

Người này, anh ta là con giun trong bụng cậu sao?

Được rồi, cậu thừa nhận, đối với một bộ phận người, cậu đã từng dùng thủ đoạn nửa bắt buộc. Còn không phải bởi vì những người đó rất không tự nhiên, muốn làm với cậu, lại do do dự dự không dám làm, cho nên cậu dứt khoát dùng sức mạnh.

Mà tình huống hiện tại là, cậu tuyệt không muốn cùng Tư Dao phát sinh quan hệ gì. Loại bắt buộc này, là thuộc loại hoàn toàn bắt buộc.

“Kỳ thật những thứ đó cũng không quan trọng.” Tư Dao nói, “Mấu chốt là, cảm giác của cậu.”

“Cảm giác của tôi?” Lệ Sâm hồ nghi quay đầu, thấy Tư Dao đang nghiêng người, dùng chân cậu hai chân của cậu lên.

“Anh làm cái gì?”

“Nhường một chút.” Tư Dao cười chớp chớp mắt.

Trong ghế da bởi vì hành động vừa rồi của Tư Dao mà lộ ra một khe hở nhỏ, anh lập tức chen vào, lại dùng tay vòng qua eo của Lệ Sâm, ôm người lại, mà anh lại càng chen sâu vào trong chỗ ngồi. Thời điểm buông Lệ Sâm ra, đã chuyển thành ngồi ở trên đùi anh.

“Cậu thật đúng là nặng.” Anh lắc lắc cánh tay vừa mới ôm lấy Lệ Sâm. Người sau vẻ mặt mờ mịt, mấy phút sau mới phản ứng lại được.

“Anh đồ ngu ngốc này!” Lệ Sâm nổi giận mắng, giãy giụa muốn đứng lên. Để cậu ngồi ở trên đùi một người đàn ông, cậu tình nguyện đi ngồi thảm chàm.

“Tôi còn chưa ăn được cái gì, có bữa ăn nào mà không phải trả tiền?” Tư Dao vô tội nói, tay vòng qua cổ cậu kéo cậu cúi xuống.

Lệ Sâm vốn cao, hiện tại lại ngồi ở vị trí hơn người, cứ như vậy, Tư Dao có thể thoải mái mà cọ cọ chóp mũi lên cổ của cậu.

Tư Dao mỉm cười nói, “Được rồi, từ giờ trở đi, cậu cũng chỉ cần quản cảm giác thôi.”

“Tôi cự tuyệt!” Lệ Sâm vẫn có ý đồ đứng dậy, nhưng cho đến lúc này cậu mới phát hiện, người đàn ông này nhìn qua nhả nhận tao nhả, thể nhưng sức lực lại lớn hơn cậu.

“Bác bỏ. Tôi nói rồi, hết thấy kháng nghị của cậu đều đã mất hiệu lực.”

“Không có hiệu lực cái con mẹ anh! Anh đi chết đi cho tôi.”

“Tôi cự tuyệt, mà cậu không thể bác bỏ.”

“Tôi xem anh là thật sự muốn chết...”

“Cậu còn không hiểu sao? Tôi tự cho cậu tìm cảm giác.” Tư Dao phun đầu lưỡi liếm nhẹ một cái lên cổ Lệ Sâm, bỗng nhiên phủ đôi môi lên, như là muốn hút ra máu, hung hăng mút.

Lệ Sâm cảm giác một cơn đau nhức trên cổ, nhúu nhúu mảy, cảm tức nói: “Anh thật là một con chó điên.”

“Không khách khí.”

Vô luận cậu nói như thế nào, Tư Dao cũng hoàn toàn không thèm để ý, giọng nam trầm thấp giống như thôi miên, “Hiện tại, nhắm mắt lại, cảm giác tôi.”

“Tôi cự...” Mau chóng nhớ tới vô luận cự tuyệt thế nào cũng là phí công, Lệ Sâm ảo não chặc lưỡi, đơn giản nhắm mắt lại. Chỉ mong trò khôi hài này nhanh chóng chấm dứt.

Nhìn thấy cậu nhắm mắt lại, Tư Dao giống như vừa lòng khê cười: “Chú tâm cảm giác! Mỗi một bộ phận của tôi, cậu cũng không được bỏ sót.”

Anh dùng cả bàn tay bao lấy dương vật của Lệ Sâm, nơi đó vừa mới từng hưng phấn qua, hiện tại có một chút uể oải. Anh không hề vội vã làm cho nó hưng phấn, mà là chậm rãi vỗ về chơi đùa bên trên, lại nhẹ nhàng trượt xuống dưới, đầu ngón tay tìm được phía sau, cố ý lướt qua một cái rồi bỏ qua.

“Lệ Sâm, đây là lần đầu tiên tôi giáp mặt gọi tên cậu, cậu không được quên khoảnh khắc này.” Thanh âm bình tĩnh mà đầy từ tính, quả thật như là giọng ca trong đội hợp xướng của giáo đường, trầm ấm êm tai đến lạ lùng.

Bị nhiệt khí trong miệng anh ta thổi qua lỗ tai, Lệ Sâm lại cảm thấy một trận tê dại, dần dần thấm vào trong xương tủy. Đồng thời thấm vào, còn có ngôn ngữ tràn ngập mê hoặc kia của anh ta.

Thân thể giống như bị anh ta dùng bùa chú ngôn ngữ trói chặt lại, không nghe theo ý chí của mình, rõ ràng không cho là đúng, lại thế nào cũng không mở được miệng ra phản bác.

“Lệ Sâm, cậu rất có mị lực, vô luận đối đàn ông hay là phụ nữ. Chỉ là một mặt mị hoặc nhất của cậu, chỉ có tôi mới có thể thấy.” Tư Dao tiếp tục nói xong, trong lòng bàn tay không hề dừng lại âu yếm. Trải qua cố gắng của anh, vật thể trong tay đã rõ ràng trưởng lớn, đầm thẳng ra.

Tư Dao dùng mặt ngón tay ma xát làn da xung quanh cái đó, đè lại đè, có thể cảm giác được co giãn của tuổi trẻ.

“Bộ vị hiện tại tôi đang đung vào...” Anh hơi hơi nghiêng đầu, đầu lưỡi đột nhập vào trong lỗ tai của Lê Sâm.

Cảm giác run rẩy vừa ngứa vừa tê như dòng điện bùng nổ, Lê Sâm cơ hồ không nhận được mà run lên.

“Tôi từng dùng đầu lưỡi cẩn thận liếm qua. Đầu lưỡi của tôi rất mềm nhỉ?” Hiển nhiên là Tư Dao cố ý, loại hành vi ác ma sa đọa mê người này, “Có muốn hồi tưởng lại cảm giác lúc đó không? Để cho tôi tận tình mút nơi đó của cậu...”

“Anh... Cảm miệng!” Lê Sâm cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình tăng vọt. Ngay cả chính cậu cũng không dám tin tưởng, cậu lại đỏ mặt? Cỡ nào châm chọc!

Kỳ thật ngôn ngữ còn tình dục hơn thế cậu cũng từng nói qua, chỉ là cậu chưa từng thử qua bị người khác khiêu khích như vậy, cảm giác vô cùng mới mẻ. Mà thanh âm của người này, lại tràn ngập lực xuyên thấu khó có thể tin, giống như chỉ cần dùng thanh âm, cũng có thể khơi mào khoái cảm của người ta.

Không thể tưởng tượng nhất chính là, hành vi tự thuật của anh ta thật giống như đều đang phát sinh; anh ta nói anh ta đang liếm người, người liền thật sự có thể cảm giác được mình giống như đang bị liếm láp. Anh ta nói anh ta đang cắn người, người liền thực sự sẽ cảm thấy một chút đau đớn.

“Nơi đó của cậu thật nóng.”

Tư Dao xấu xa nói, “Cũng trở nên rất lớn, bàn tay của tôi cơ hồ sắp không nắm hết được. A? Cậu ướt, tôi thấy chất lỏng trong suốt từ một cái động rất rất nhỏ tràn ra, càng ngày càng nhiều... Thật sự là không ngoan nha, điều đó sẽ làm chảy hết những thứ tôi bôi lên đó lúc trước đây, có phải muốn sớm hút sạch chỗ nước này mới bằng lòng hay không?”

“Cảm miệng... Cảm miệng cho tôi...” Lê Sâm thật sự không chịu nổi, lắc lắc đầu kháng cự.

Đây quả thực là thị gian, ngữ gian, song trọng gian nha! Người đàn ông này không phải nhân loại, anh ta là ác ma trong ác ma.

“A! Vẫn còn chảy. Ngón tay của tôi đều bị cậu làm dơ rồi, rất ẩm ướt, nhưng thật ẩm áp. Nước từ trong cơ thể cậu tràn ra, thật ẩm áp, thật thoải mái.”

Danh xưng ác ma này, có lẽ hoàn toàn xứng đáng với Tư Dao. Khi nói xong lời nói tình dục có thể làm cho người ta cảm thấy quá thẹn mà lên cơn sốt đến hôn mê, vẻ mặt của anh ta vẫn tao nhã thông dong như cũ.

“Đáng giận, tôi sẽ cho anh chết một nghìn lần một vạn lần...” Lê Sâm cắn răng, dùng nguyên rửa để thay thế thở dốc ồ ồ cơ hồ nhận không được mà muốn phun ra.

Vốn dĩ chỉ dùng hết thấy ý chí để kháng cự, nhưng dưới sức đánh song trọng của ngón tay cùng ngôn ngữ của đối phương, hàng rào vô tình của cậu đã dễ dàng bị đập vỡ.

Trong đầu không thể khống chế mà vẽ ra hình ảnh Tư Dao đang nói, bị ngôn ngữ mê hoặc, ngay cả cậu cũng không nhận được mà bắt đầu cảm thấy, cái tay kia thật sự rất ẩm rất ướt, cực kỳ thoải mái.

“Có vẻ như sắp phóng ra.” Tư Dao nheo nheo mắt, tăng tốc độ trên tay, hung hăng sục như thúc giục căn nguyên dục vọng của đối phương.

Lê Sâm hít sâu một hơi, không tự giác ngẩng đầu lên. Khoái cảm kỳ lạ kịch liệt bành trướng, cơ hồ làm cho người ta không thể tin được trong thân thể một người lại có thể chứa nhiều khoái cảm như vậy.

“Bắn đi.” Lúc Tư Dao nói ra hai chữ này, khoái cảm tụ tập trên người Lê Sâm đạt tới điểm giới hạn, giây lát liền đột phá.

Chấn động mãnh liệt khó có thể thừa nhận như thế làm Lê Sâm trong lúc nhất thời mềm nhũn nằm trong lòng đối phương, nhắm mắt lại há mồm thở dốc. Đợi đến lúc tỉnh táo lại, mới phát hiện có một bàn tay đang vuốt ve mặt mình, đôi môi ấm mềm dán lên cái trán đã che kín mồ hôi của cậu, cảm giác ngọt ngào hiện lên trong lòng, làm cho Lê Sâm trong một giây này giận tím mặt.

Cậu lập tức nhảy dựng lên, túm lấy vạt áo của Tư Dao, kéo phất người từ trong ghế dựa lên, đẩy thật mạnh về phía cánh cửa.

“Anh cút, lập tức cút cho tôi!”

“Trí nhớ của cậu thật kém, đã nói tôi không phải quả bóng rồi.”

Tư Dao cười lắc đầu, thấy sắc mặt Lệ Sâm càng thêm dữ tợn đáng sợ, anh cũng nên một vừa hai phải. Nhún nhún vai, “Được rồi, đừng nóng giận, tôi xin giải thích với cậu thay cho xấu xa của tôi. Thật xin lỗi, cho cậu khổ sở không phải bản ý của tôi.”

“Ai khổ sở với anh?” Lệ Sâm nhướn thẳng mày, “Đừng vô nghĩa nữa, lập tức cút khỏi văn phòng của tôi.”

“Cậu biết không? Bộ dáng tức giận của cậu, thật sự rất giống một con nhím con.”

“Anh!”

“Nhìn thấy cậu như vậy, luôn làm cho tôi nghĩ đến một ít chuyện cũ.”

Tư Dao nhắm mắt lại, thở dài, “Đứng ở bên cạnh cậu, tôi cũng thật sự là đủ tự ngược nha.”

Nghe anh ta nói như vậy, trong lòng Lệ Sâm nổi lên một ngọn lửa vô danh càng mạnh hơn lúc trước, rống giận: “Vậy mời anh đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa!”

“Tôi không làm được.”

Tư Dao kiên định nhìn vào ánh mắt của cậu, bỗng dưng sóng mắt chuyển động, thấp giọng nói, “Kỳ thật có một số việc, cậu chỉ cần đi theo cảm giác của mình giống như vừa rồi, ngẫu nhiên giao tất cả cho người khác cũng có thể. Không cần luôn một mình suy nghĩ quá nhiều, như vậy cậu cũng sẽ sống đường như vui sướng hơn.”

“Anh...” Lệ Sâm trừng mắt với Tư Dao, cảm thấy không thể nói lý, trong lòng lại tựa hồ có cái gì đó bị xúc động một chút, ngực xuất hiện một tia đau đớn bén nhọn. Cậu nhăn mày lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Chuyện của tôi, anh không có tư cách xen mồm.”

Tư Dao bất đắc dĩ liếc mắt nhìn cậu, đi lên trước, tay cầm lấy kính đeo vào, lại cầm lấy điện thoại di động ở bên cạnh, rất nhanh bấm lưu loát một dãy số, tiếp theo tiếng nhạc vang lên trong túi quần Tư Dao.

Lệ Sâm sững sốt, lập tức hiểu được: “Anh còn muốn...”

Tư Dao cười cười, thả di động của Lệ Sâm lại trên bàn, gật gật đầu: “Tôi đi đây. Duy trì liên lạc.”

Cho đến tận lúc thân ảnh của anh biến mất ở ngoài cửa, Lệ Sâm vẫn kinh ngạc đứng tại chỗ.

Phần nộ, ảo não, sỉ nhục, hoang mang... Rất nhiều cảm xúc, lồng ngực cậu cơ hồ không cất chứa nổi. Bỗng nhiên, một quyền thật mạnh đánh lên mặt bàn, chén trà trên bàn bị kinh hách mà run lên bần bật.

Người đàn ông kia, không thể tha thứ...

7. Chương 7

“Ồ... Luôn cảm thấy rất kỳ quái.” Tô Đồng ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt mê hoặc với Tư Dao ở bàn đối diện.

“Làm sao vậy?” Tư Dao đang đọc báo, không chút để ý trả lời, báo ra hôm nay, Lệ Sâm lại chiếm cứ trang nhất. Vẫn như cũ là chuyện xấu, chẳng qua người diễn viên đã không còn là Tô Đồng.

“Chỉ là...” Tô Đồng gãi đầu, “Em đã nhiều ngày rồi không thấy Lệ tiên sinh.”

“Như vậy không tốt sao? Đừng nói với anh là em thật sự mê cậu ta đấy.”

Tô Đồng lập tức đỏ mặt, liên tục xua tay: “Không có, không có đâu.”

“Vậy vì sao em để ý Lệ Sâm như vậy?”

“Cũng không phải để ý đâu. Bởi vì trước kia cứ cách ba, năm ngày sẽ được gặp anh ấy, hoặc nhận được điện thoại của anh ấy linh tinh, gần đây lại liên tiếp hơn mười ngày không có tin tức, cho nên em có chút lo lắng không phải anh ấy bị bệnh hay bị làm sao chứ.”

Tư Dao bắt lực đề trán.

Thằng nhóc ngốc nghếch này, thật sự là ngốc đến nhà. Người khác là đại dã lang một lòng tính toán muốn ăn sạch sành sanh nó, vậy mà nó lại còn nhớ thân thể của đại dã lang có tốt không.

Tư Dao cảm thấy cậu ta thật sự không có thuốc nào cứu được, nhưng không chán ghét điểm này của cậu bé, chỉ là thường thường sẽ cảm thấy vô lực.

“Lệ tiên sinh của em thân thể thật sự rất tốt.”

Tư Dao ném tờ báo xuống trước mặt Tô Đồng, “Tự mình xem đi, cậu ta còn đang rất vui vẻ nữa đấy.”

Tô Đồng cầm tờ báo lên nhìn nhìn, gật đầu: “À, xem ra là thật sự khỏe mạnh, vậy là tốt rồi.”

Tư Dao thật sự không có cách nào nói tiếp nữa, đứng lên, gỡ xuống áo khoác đang treo trên giá áo ở bên cạnh.

“Anh lại muốn ra ngoài?” Tô Đồng nhìn chăm chú hành động lúc này của anh.

“Ừ, hẹn người. Vòng sơ khảo buổi chiều chỉ sợ anh đến không kịp, để cho Peggy đưa em đi.”

Gần đây Tô Đồng nhận được kịch bản sơ khảo của một bộ phim. Người sản xuất rất tán thưởng khí chất của cậu, muốn tìm cậu diễn vai nam thứ chính, nhưng bởi vì cậu ngay cả một bộ hí kịch cũng chưa đóng qua, cho nên phương diện diễn xuất làm cho người ta có chút không nắm chắc.

Bộ phim này là vở kịch lớn được làm vào hàng năm, kịch bản, đạo diễn, nhân viên hậu trường vân vân tất cả đều tương đương hoàn mỹ, cho nên người cạnh tranh thi tuyển rất nhiều. Vì thế công ty sản xuất đặc biệt sắp xếp người tuyển chọn rất nghiêm khắc, Tô Đồng là người mới, vào lúc thi tuyển đương nhiên phải ra sức biểu hiện.

“Em đã biết.” Nếu đổi lại người khác, hơn phân nửa sẽ oán giận Tư Dao này làm người đại diện rất không xứng chức, chỉ là Tô Đồng sẽ không nghĩ như vậy. Cậu biết Tư Dao có tin tưởng với mình cho nên mới an tâm buông tay, tuy rằng chính cậu vẫn có chút sợ hãi.

“Nhưng mà, anh, gần đây hình như anh bề bộn nhiều việc à? Cũng chưa có lần nào đi cùng em.”

“Ừ, nhận một case.”

“Là giúp giám đốc nào đó thiết kế văn phòng linh tinh sao?”

“Không phải, là nhà ở.”

“A, lại có quái nhân xuất hiện?”

“Đích xác.”

“Đầu năm nay quái nhân thật không ít.” Tô Đồng nói thăm.

Thiết kế của Tư Dao cậu đã xem qua, tuy rằng tinh mỹ, nhưng mà nói thật, ngay cả cậu cũng hiểu được, nếu ở trong căn nhà mà Tư Dao thiết kế thì sẽ có một loại cảm giác tịch liêu trống rỗng. Cho nên Tư Dao đã từng nói kiểu trêu tức, ai tìm anh thiết kế nhà ở đều là quái nhân.

Kỳ thật vấn đề này ở đâu mà ra, Tư Dao không phải không rõ, chỉ là không thể giải quyết. Giống như đó là một cỗ bình mà anh vĩnh viễn không có cách nào đột phá.

“Vậy anh bận thì cứ bận, nhưng sự kiện tháng sau ngàn vạn lần không thể quên đấy.”

“Tháng sau?” Tư Dao nghĩ nghĩ, gật đầu, “Anh biết, sẽ không quên đâu.”

“Là anh nói đấy nha. Đây chính là sinh nhật đầu tiên anh ở cùng em từ lúc chúng ta gặp lại nhau, nếu anh vắng mặt, em sẽ hận anh mười năm... Không, hai mươi năm.”

“Em thật đúng là keo kiệt.”

Tư Dao bắt đầu cười, xoa xoa đỉnh đầu Tô Đồng, “Yên tâm, anh sẽ không quên. Anh đi đây, chúc em hết thấy thuận lợi.”

“Ừm, cảm ơn anh. Trên đường cẩn thận.”

Tô Đồng nhìn theo bóng dáng Tư Dao rời đi, thì thào nói, “Anh à, có thể gặp lại anh, thật sự là quá tốt.”

Tư Dao đi xuống vỉa hè cạnh con đường phía trước building, ước chừng đợi năm phút đồng hồ, một chiếc Mercedes-Benz chạy đến đứng ở trước mặt anh. Cửa xe mở ra, anh ngồi vào trong, thắt xong dây an toàn, sau đó nói câu: “Đã lâu không gặp.”

“Đổi câu kịch đi.” Lệ Sâm ngồi ở ghế lái mặt không hề thay đổi.

Một giờ trước cậu nhận được điện thoại của Tư Dao, nói có việc muốn hẹn cậu nói chuyện, kêu cậu một giờ sau lái xe đến chỗ này đón người. Ngay từ đầu cậu không muốn để ý tới, nhưng Tư Dao nói: “Cậu không đến, sẽ hối hận cả đời.”

Không nói rõ là dùng phương thức nào làm cho cậu hối hận, Lệ Sâm ngẫm lại không ngoài dự đoán chính là thủ đoạn ti tiện này, cảm tức thì cảm tức, nhưng lại không có cách nào cả.

“Ồ...” Tư Dao nháy mắt mấy cái, “Tôi rất nhớ cậu.”

“Anh muốn bị ném ra khỏi xe sao?” Lệ Sâm xem thường.

Tư Dao lơ đãng cười: “Cho nên, đã lâu không gặp.”

“Hừ.”

Từ sau đó trong xe lâm vào trầm mặc, im lặng chạy đến địa điểm Tư Dao chỉ định lúc trước, một quán trà.

“Mấy ngày hôm trước tôi phát hiện trong phòng thiếu một bản thiết kế.” Tư Dao bỗng nhiên nói, “Cậu có biết người nào không vậy?”

“Loại chuyện này sao anh lại hỏi tôi?” Lệ Sâm không kiên nhẫn trả lời.

“Như vậy, cậu giúp tôi hỏi những người đến nhà trọ của tôi ngày đó chút nhé.”

Vừa nghe thế biểu tình của Lệ Sâm hơi hơi trở nên cứng nhắc, thanh âm lạnh hơn: “Anh đang nói cái gì?”

“Cậu có biết tôi đang nói cái gì mà.”

Tư Dao nhếch môi, cười mà như không cười nói, “Cho cậu một lời khuyên, lần sau muốn tìm người đến trong phòng người khác lật tình đồ đặc, thì nhớ tìm chuyên nghiệp một chút, ví dụ như trinh thám linh tinh, thần không biết quỷ không hay. Những người mà cậu tìm đó, là lưu manh nhỉ? Tôi vừa về nhà liền nhìn thấy đồ đặc bị lật tung bừa bãi, khắp nơi đều có, hại tôi thu dọn suốt ba ngày.”

“... Anh tự tìm.” Lệ Sâm cảm thấy vừa xấu hổ lại vừa tức giận. Đám ngu ngốc kia!

“Cậu cũng quá không bình tĩnh.” Tư Dao thở dài.

“Bình tĩnh?”

Như là nghe thấy chuyện gì đó cực kỳ buồn cười, Lệ Sâm hừ lạnh một tiếng thật mạnh, “Tôi hỏi anh, anh rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng giao cuốn phim kia?”

“Thời điểm nên đưa cho cậu tôi sẽ đưa.”

“Điều kiện của anh là cái gì?”

“Đến lúc đó cậu liền biết.”

“Anh...” Lệ Sâm hận đến cắn răng, lại không có biện pháp nào với Tư Dao.

Cũng từng muốn tìm người giáo huấn hẳn ta một chút, phé đi tay chân của hẳn, móc mắt hẳn rút lưỡi hẳn linh tinh. Nhưng mà, trừ phi thật sự giết chết hẳn, nếu không làm như vậy cũng chỉ như gậy ông đập lưng ông thôi.

Lệ Sâm không có ý định cho mình thành tội phạm giết người.

Lúc sau trong xe lại là một khoảng yên tĩnh kéo dài. Sau đó không lâu, đã tới mục tiêu hai người liền xuống xe, Tư Dao nói: “Cậu theo tôi vào.” Dẫn Lệ Sâm đi vào cửa quán trà, đi về phía một ghế lô riêng.

Đi vào trước ghế lô, Tư Dao đẩy cửa ra, để cho Lệ Sâm đi vào trước. Lệ Sâm vừa mới bước vào liếc mắt nhìn thấy một người đã sớm ngồi ở bên trong, nhất thời biến sắc muốn xoay người bỏ đi.

Tư Dao sớm có chuẩn bị lập tức ở trước cửa ngăn cậu ta lại, dè dặt bờ vai của cậu đẩy cậu vào bên trong: “Đừng nóng vội bỏ đi, vị phu nhân này có chuyện muốn nói với cậu, cậu ít nhất nghe cô ấy nói xong đã. Chút nhẫn nại ấy cậu chắc cũng có nhỉ?”

“Anh cái đồ vương bát đần này...”

Lệ Sâm lấy ánh mắt muốn chém người thành hàng trăm mảnh trừng mắt liếc Tư Dao một cái, lại quay đầu nhìn nhìn người phụ nữ kia. Cậu khế cắn môi, thật vất vả mới thuyết phục được mình, cuối cùng bước qua ngồi xuống chỗ ngồi ở đối diện bà ta.

Tư Dao trở tay đóng cửa ghế lô, ngồi ở bên cạnh Lệ Sâm.

“Bà có cái gì muốn nói thì nói đi.” Lệ Sâm máy móc nói, cũng không nhìn người, ánh mắt nhìn bức tranh ở bức tường bên kia.

Lí Miên Vũ nhú mày rất là ưu thương, nhưng trong đôi mắt nhìn chăm chú vào Lệ Sâm lại mang theo triu mến: “Tiểu Sâm...”

“Không cho phép gọi tôi như vậy.”

“A... Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy con, con liền vẫn cảnh cáo ta như vậy. Chỉ là hôm nay, thật xin lỗi, ta rất muốn gọi con như vậy, bởi vì đây có lẽ là lần cuối cùng ta gọi con như vậy.”

Lệ Sâm sững sốt, quay đầu trừng về phía bà: “Bà nói cái gì?”

“Tháng sau, ta sẽ ly hôn với ba con.”

“Ly hôn? Vì sao?”

“Đây là kết cục đã sớm định rồi.”

Lí Miên Vũ cười cười, dịu dàng, cũng có vẻ càng thêm ưu thương.

8. Chương 8

“Tiểu Sâm, ta biết con luôn luôn trách cứ Lệ tiên sinh. Thời điểm mẹ con bệnh nặng, ông ấy lại không bớt chút thời gian đến bệnh viện thăm. Con hy vọng ông ấy ít nhất có thể trải qua sinh nhật cuối cùng của mẹ con, ông ấy lại ở nước ngoài, không thể trải qua. Con nhất định nghĩ đến, ông ấy căn bản không quý trọng mẹ con nhỉ? Mẹ của con, nghe nói trước khi lâm chung cũng gọi tên của Lệ tiên sinh, lại chỉ có con ở bên cạnh bà lúc đó, khi đó con nhất định...”

“Đủ rồi.”

Lệ Sâm nôn nóng cắt ngang bà, “Việc này, bà nghe từ đâu hả?”

“Đều là Lệ tiên sinh nói cho ta biết.”

“Ông ta? Ông ta vì sao nói điều này với và?”

“Ông ấy cần một người để tâm sự. Rất nhiều bi thương tự trách, trong lòng ông ấy không thể chứa được, cho nên...”

“Tự trách? Ông ta? Hừ, bà xác định người mà bà nói là Lệ Hường, là Lệ Hường mà tôi biết kia sao?”

“Không, Tiểu Sâm, con không rõ.”

“Vậy bà lại hiểu được cái gì?”

Lệ Sâm không kiên nhẫn nói, bỗng nhiên lộ ra ánh mắt ác độc, giọng mỉa mai nói: “A, đúng vậy! Bà thật sự phải hiểu rõ hơn tôi. Dù sao bà là người đàn bà mà ông ta chưa tang thê được một năm đã khẩn cấp lấy về, bà đương nhiên rất được ông ta tin tưởng rồi.”

“Không, không phải như vậy.”

Lí Miên Vũ liên tục lắc đầu, vẻ mặt đau đớn, “Lệ tiên sinh lấy ta, cũng không phải bởi vì ông ấy có tình yêu với ta. Ông ấy là vì con.”

“Vì tôi? Ha, không nghĩ tới trên đời vậy mà có truyện cười không đáng cười như vậy.”

“Tiểu Sâm, con hãy nghe ta nói được không? Con hiểu lầm Lệ tiên sinh. Ông ấy yêu con, ông ấy cũng yêu mẹ của con. Ông ấy biết mình quá bận rộn công tác, sơ sót mẹ con hai người, cho nên mỗi lần lúc chọn quà sinh nhật cho hai người, ông ấy đều vắt hết óc...”

“Quà?”

Lệ Sâm cười lạnh một tiếng: “Một người ngay cả một lần sinh nhật cuối cùng của vợ cũng không ở, còn dám nói quà sinh nhật cái gì? Ai thêm giả mù sa mưa của ông ta!”

“Sự kiện kia, ông ấy cũng vô cùng tự trách. Ông ấy không phải không muốn trở về, chỉ là thật sự không có cách nào. Ông ấy cũng biết, con từ nhỏ là lớn lên bên cạnh mẹ con, cảm tình với bà cũng rất sâu. Điều này làm cho ông ấy ngay cả nói với con tiếng “xin lỗi” cũng không có dũng khí...”

“Hừ! Xin lỗi thì hữu dụng sao? Cho dù ông ta nói một nghìn một vạn lần xin lỗi, thời gian có thể quay lại không? Sai lầm của ông ta, vứt bỏ của ông ta, vĩnh viễn cũng không thể trở về được.”

“Đúng vậy, tất cả những thứ này, ông ấy đều hiểu được. Cho nên ông ấy chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước... Ông ấy lấy ta, là hy vọng con có thể thoát khỏi bi thống khi mất mẹ. Ông ấy tin tưởng ta sẽ đối xử với con như đứa con ruột của mình, chính là như vậy.”

“...”

“Giữa hai người quá mức xa lạ, ông ấy cũng là một người không tốt biểu đạt tình cảm. Ông ấy không biết nên làm thế nào trao đổi với con, chỉ có thể dùng hành động như vậy đến an ủi con...”

“An ủi?”

Như là bị cái gì đó hung hăng đâm một nhát, thanh âm Lệ Sâm thay đổi, trở nên bén nhọn mà sắc bén, “Sau khi mẹ tôi mất không đến một năm liền tìm cho tôi một mẹ kế về nhà, đây là an ủi tôi? Bà nói lại lần nữa xem, bà xác định đây là an ủi tôi?”

“Có lẽ phương thức ông ấy dùng không phải rất đúng, nhưng đây cũng là bởi vì ông ấy quá mức lo lắng, rất lo lắng cho con.”

Lí Miên Vũ cười khổ mà nói: “Tiểu Sâm, con biết không? Lần đầu tiên ta nhìn thấy con, con rõ ràng còn nhỏ như vậy, ta lại cảm thấy sợ hãi. Cả người con là gai, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần, nhưng lúc con ngồi một mình ở trong góc, thoát nhìn rồi lại rất đáng thương, rất cô đơn, quả thực giống một linh hồn lúc nào cũng có thể biến mất. Con như vậy, có thể nào làm cho ông ấy không nóng lòng như lửa đốt?”

“...”

“Chính là vì cho con tỉnh lại, ông ấy mới vội vã lấy ta như vậy, hy vọng có ta cùng con, bảo vệ con, yêu thương con, cho con một lần nữa lộ ra nụ cười... Lại không nghĩ rằng sẽ phản hiệu quả. Đối với điều này, ta thật sự rất xin lỗi. Ta không thể trợ giúp được ông ấy, cũng không thể đến giúp con, ta... Thật sự vô cùng

xin lỗi, rất xin lỗi...” Lí Miên Vũ bỗng nhiên bật khóc, vùi mặt vào trong lòng bàn tay, khóc đến hai vai run run.

Nhìn thấy bà như vậy, Lệ Sâm há miệng thở dốc như muốn nói cái gì, cuối cùng lại chỉ lộ vẻ mặt phức tạp chuyển tầm mắt.

Bỗng dưng cảm thấy trên tay ấm áp, cúi đầu nhìn, là bàn tay kia đang nắm lấy bàn tay nắm chặt thành quyền của cậu. Bàn tay này rất lớn, tự nhiên sẽ không là phụ nữ.

Cậu nhúm mày, trừng mắt nhìn về phía Tư Dao. Muốn rút tay về, lại bị anh ta nắm rất chặt, làm thế nào cũng không rút được.

“Tiểu Sâm.” Lí Miên Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu.

Lệ Sâm vội vàng rút tay xuống dưới bàn, lại thử vài lần vẫn không rút được, đành tùy ý cho Tư Dao nắm.

“Chuyện này ta vẫn muốn nói cho con nghe, chỉ là con chưa bao giờ chịu nghe ta nói chuyện vượt quá năm câu.”

Trên mặt Lí Miên Vũ vương đầy nước mắt, lại vẫn cố gắng nở nụ cười, “Con rất quật cường, ta cũng không có cách nào với con. Lần này ít nhiều Tư tiên sinh giúp ta chuyện này, ta thật sự rất cảm ơn cậu ấy, cũng rất cảm ơn con. Những lời này nói ra, ta cảm thấy dễ chịu hơn.”

“Bà...”

Lúc này Lệ Sâm mới đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, hồ nghi nói: “Bà là làm sao có liên hệ với người này?”

“Cậu ấy giúp ta thiết kế nhà trọ ta sắp chuyển đến. Ngày đó ta thấy cậu ấy ở cùng với con, cho nên nhờ cậu ấy hỗ trợ.”

“Chuyển...”

Lệ Sâm cup mi, cúi đầu hỏi, “Bà cùng Lệ Hướng vì sao ly hôn? Là bởi vì người ngày đó...”

“Không phải.”

Lí Miên Vũ lắc đầu, chưa sót nói, “Kỳ thật bắt đầu từ ngày mà ta kết hôn với Lệ tiên sinh, liền nhất định là phải chia tay.”

“Tại sao?”

“Ông ấy lấy ta về, không phải vì làm một người vợ, mà là một người mẹ. Ông ấy thích ta, nhưng không phải tình yêu, ông ấy... Chưa bao giờ có quan hệ vợ chồng với ta.”

“Cái gì?” Lệ Sâm ngạc nhiên, “Nhưng hai người vẫn cùng phòng...” Mấy năm trước cậu chuyển ra khỏi nhà, cho nên tình hình gần đây cậu không rõ ràng lắm. Nhưng trước khi cậu chuyển đi, hai người kia vẫn ngủ cùng một phòng.

“Điều này muốn ta nói như thế nào mới tốt đây?”

Lí Miên Vũ cười khổ, “Con có biết, Lệ tiên sinh cũng là người đàn ông bình thường, mỗi đêm cùng một người phụ nữ đồng giường, đương nhiên cũng sẽ có ý niệm như vậy trong đầu, chỉ là ông ấy vẫn dè dặt. Trong suy nghĩ của ông ấy, thân phận của ta chính là mẹ của con — tuy rằng con không chịu thừa nhận. Mà nếu ông ấy chạm vào ta, chính là thẹn với con, cũng cô phụ hứa hẹn ông ấy âm thầm thề trong lòng. Hiện tại con hiểu chưa? Ông ấy yêu con nhiều thế nào, còn có mẹ của con.”

“...” Lệ Sâm nói không ra lời.

Sự thật chưa bao giờ nghĩ tới, đã vượt qua sức chịu đựng của cậu. Suy nghĩ của cậu như đã đông cứng, rồi lại như sôi trào, lộn xộn quần thành một đồng.

“Xin con hãy tha thứ cho ông ấy đi! Mười mấy năm nay, con không thể tưởng tượng ông ấy trải qua như thế nào đâu.”

Lí Miên Vũ nói, “Hai người đã chiến tranh lạnh mười mấy năm, chẳng lẽ con định vẫn trách cứ ông ấy, mãi cho đến ngày ông ấy vĩnh viễn rời khỏi con mà đi, con cũng không chịu gọi ông ấy một tiếng “ba”, cho ông ấy an tâm rồi đi sao?”

Lông mày Lệ Sâm chấn động, ánh mắt run rẩy mấy cái, đối mặt với ánh mắt khẩn cầu kia của Lí Miên Vũ, cậu có vẻ bất lực hạ thấp tầm mắt: “Bà... Để cho tôi nghĩ nghĩ đã.”

“Thật không? Ta thật hạnh phúc.”

Lí Miên Vũ vui mừng nở nụ cười, “Con nguyện ý suy nghĩ thử là được rồi. Dem chuyện nhiều năm như vậy sửa sang lại một lần nữa, có lẽ con sẽ phát hiện một ít chi tiết bị con không cố ý xem nhẹ.” Nói xong, bà đứng lên, cúi người thật sâu trước hai người.

“Bà làm cái gì vậy?” Lệ Sâm kinh ngạc.

Tư Dao thật ra lại không có phản ứng, thản nhiên nhìn, ý cười bên môi như có như không.

“Hôm nay thật sự rất cảm ơn hai vị.”

Lí Miên Vũ đứng thẳng dậy, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng như trút được gánh nặng, “Những gì ta muốn nói đều đã nói xong, như vậy ta đi đây.”

Lệ Sâm ngắt ra: “Bà...” Đột nhiên bộ dáng có điểm không được tự nhiên, “Bà còn chưa uống chén trà...”

“Không được.”

Lí Miên Vũ lắc đầu, xoay người đi ra ngoài. Ở cửa, bà dừng lại dịu dàng nói: “Tiểu Sâm, tuy rằng con cũng chưa từng gọi ta là “mẹ”, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, mãi cho đến hôm nay mới thôi, ta đều coi con như đứa con ruột của mình. Ta rất yêu con, tuy rằng so ra kém song thân chân chính của con.” Đẩy cửa ra, bà không còn lưu luyến rồi đi.

9. Chương 9

Mãi đến khi Lí Miên Vũ rời đi thật lâu sau, Lệ Sâm vẫn ngồi ở chỗ cũ, không nói một tiếng, cũng không nhúc nhích, linh hồn như đang bay mất, chỉ có lông mày lặp lại hết nhíu lại buông, chứng minh cậu vẫn đang suy nghĩ.

Tư Dao yên lặng nhìn vào mặt cậu, ánh mắt thâm thúy dị thường.

Rốt cuộc, đại khái là đã thông cái gì đó, Lệ Sâm nặng nề thở dài. Điều này làm cho Tư Dao biết có thể mở miệng nói chuyện.

“Thật rất xin lỗi.” Câu nói đầu tiên cũng giải thích, “Cho cậu cùng bà gặp mặt, là tôi tự tiện chủ trương.”

Lệ Sâm trừng mắt liếc qua, nhưng không hung dữ như dĩ vãng: “Anh cũng biết bản thân tự tiện chủ trương? Hừ, chỉ một lần này thôi, lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa.”

Tư Dao bất đắc dĩ cười cười: “Tôi sẽ tận lực.”

“Cái gì kêu tận lực?” Lệ Sâm nhướn thẳng mi lên.

“Kỳ thật, cậu cũng rất thích cô ấy nhỉ?” Tư Dao bỗng nhiên chuyển đề tài.

Lệ Sâm sững sốt, trong mắt bao phủ một tầng bóng ma, quay đầu đi: “Anh đang nói bậy bạ gì đó?”

“Không cần lừa mình dối người. Tôi có thể nhìn ra được.” Tư Dao càng cầm chặt tay trong lòng bàn tay.

Lúc này Lệ Sâm mới nhớ tới tay còn bị anh ta nắm, lúc này muốn rút về. Kết quả, tay thì rút về được, nhưng tiếp đó Tư Dao lại được một tác lại muốn tiến thêm một thước ôm lấy.

“Đừng chạm vào tôi.” Lệ Sâm phiền chán mà đẩy anh ra.

“Không chạm vào cậu cũng có thể, nhưng mà, cậu phải nói những lời thật lòng với tôi.” Tư Dao mỉm cười, một tay đặt ở trên bàn, chống má, một bộ tư thái chăm chú lắng nghe.

“Anh...”

Lệ Sâm giật mình, lại vẫn muốn phản bác, “Tôi vì cái gì sẽ nói những thứ đó với anh? Anh là gì của tôi hả?”

“Tôi là gì của cậu không quan trọng. Quan trọng là... “bà” đối với cậu mà nói có ý nghĩa gì.”

“...” Lệ Sâm rốt cuộc không thể cãi lại. Mím môi im lặng thật lâu, rốt cuộc thở dài thỏa hiệp.

Kỳ thật nếu đổi lại là thời điểm khác, cậu nhất định sẽ không thỏa hiệp. Nhưng kích thích vừa rồi vẫn giữ ở trong lòng cậu, làm cho cậu rất muốn kể ra, biểu đạt ra, nếu không cậu thật sự rất khó có thể hô hấp.

“Bà ấy... Tôi rất chán ghét bà, vẫn luôn...”

Cậu nhìn tách trà trên bàn, thấp giọng nói, ánh nước trong chén giống như chiếu rọi vào trong mắt cậu, lóe ra không ngừng.

“Rõ ràng là người phụ nữ không hề liên quan, muốn tôi coi bà như mẹ, sao có thể được? Bắt đầu từ thời khắc bà tiến vào nhà tôi, tôi đã muốn đuổi bà đi. Mặc kệ tôi hung dữ làm bà chạy vài lần, không lâu sau bà lại đến gần, giải thích với tôi, hỏi tôi muốn cái gì. Tôi cảm thấy bà như âm hồn không tiêu tan, đuổi cũng đuổi không đi, đơn giản coi bà như người trong suốt. Tôi muốn không chú ý đến bà, nhưng không biết bắt đầu từ bao giờ, tôi phát hiện, tầm mắt của tôi lại luôn đi theo bà... Nếu bà không đến nói chuyện với tôi, tôi thật có chút không quen. Trên mặt bà có đôi khi sẽ lộ ra biểu tình rất tịch mịch, nhìn thấy biểu tình bà như vậy, tôi lại không tự giác nhớ tới mẹ mình...”

Cậu bỗng nhiên nắm chặt hai nắm, vẻ mặt trầm trọng dị thường, “Bà vậy mà lại làm cho tôi nghĩ đến mẹ, điều này thật sự làm tôi rất căm tức. Tôi phải càng chán ghét bà, tôi đối xử với bà tệ hơn, bà lại vẫn rất tốt với tôi, không ngừng quan tâm đến tôi. Bà sao có thể bức tôi như vậy... Bà không nên vọng tưởng thay thế được vị trí của mẹ tôi, như thế sẽ chỉ làm tôi càng chán ghét bà...”

“Chỉ là, cậu đã thích bà rồi.” Tư Dao nhẹ nhàng cắt ngang câu chuyện.

Nhận được một cái trừng mắt phản cảm Lệ Sâm ném tới, anh lạnh nhạt cười cười, “Cậu là vô ý thức thích bà, cho nên cậu cũng không cần phải vì sự không cẩn thận của mình mà trách cứ bản thân. Huống hồ, thích một người tốt thiệt tình với mình, điều này rất bình thường.”

“Anh thật ra cũng rất biết nói.” Lệ Sâm hừ lạnh một tiếng.

Kỳ thật lúc này trong lòng cậu đã dễ chịu hơn, cũng không cảm thấy lời nói của đối phương có đâm bị thương đến cậu, nhưng chính là nhện không được muốn phản bác, “Anh cho là anh hiểu biết tôi bao nhiêu? Khoác lác.”

“Ít nhất tôi biết, ngày đó thấy bà cùng một người đàn ông xa lạ ở cùng nhau, cậu rất khó chịu.” Tư Dao nói.

Lệ Sâm ngạc nhiên: “Anh...”

“Tôi đều hiểu được.”

Tư Dao vẫn cười, cười rất thâm thúy, “Thời điểm đó, cậu cảm thấy mình bị phản bội, tuy có lẽ cậu còn không rõ ràng ý thức được, nhưng cậu không thể phủ nhận, một màn kia làm cho cậu cực kỳ đau lòng. Cậu cho là kiếp này bà phải là người của Lệ gia cậu, người ở bên cạnh bà chỉ có thể là Lệ Hưởng. Cho dù cậu có không thích nhìn thấy hai vợ chồng bọn họ đến thế nào đi nữa, nhưng khi so sánh ra, cậu lại càng không muốn nhìn thấy bà cùng một người đàn ông khác đi cùng nhau.”

“...” Lệ Sâm không nói gì chỉ nhìn chăm chăm anh thật lâu, càng nhìn càng không thể tin được, con người tổng cộng chỉ gặp qua vài lần này, vậy mà lại có thể hiểu biết tâm tư của mình đến như vậy.

Chẳng lẽ nói, là cậu dấu không được tâm tư, tất cả đều đã viết ở trên mặt sao? Hay là nói, ngày đó cậu uống say, nói gì đó không nên nói?

“Cậu không cần kinh ngạc.” Tư Dao nói, “Tôi có thể hiểu những điều này, chính là bởi vì từng có trải qua tương tự.”

“Anh?”

Ngạc nhiên qua đi, Lệ Sâm liền cảm thấy tò mò, “Trải qua của anh? Là chỉ cái gì?”

“Thật xin lỗi.” Tư Dao lắc đầu, “Tôi tạm thời không thể nói với cậu được, vì thế cậu cũng không cần phải truy hỏi.”

Lệ Sâm nhú nhú mày, rất không vui vẻ trừng mắt nhìn Tư Dao nửa ngày, cuối cùng hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi.

Không công bằng. Chỉ có bản thân bị đọc thấu, chuyện của đối phương cậu lại không hề biết... Từ từ, cậu làm gì phải hiểu người này? Hiểu một người đáng ghét, không phải càng thêm chán ghét sao?

Bỗng nhiên nghĩ đến vừa mới nói “chán ghét” Lí Miên Vũ mấy lần, nhất thời cảm thấy không được tự nhiên, cậu ảo não day day mi tâm.

“Đừng tức giận.” Tư Dao nói, “Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ nói cho cậu.”

Vừa nghe thấy Lệ Sâm như bị đâm đến, hung ác quăng qua một cái xem thường: “Tôi vì sao mà phải tức giận? Đó là chuyện của anh, tôi không có hứng thú.”

“Phải không?” Tư Dao nhếch khóe môi, nửa là bất đắc dĩ, nửa là buồn cười.

Phản bác gấp gáp như vậy, rõ ràng chính là khẩu thị tâm phi.

Anh không có ý định làm rõ điểm này, chỉ lặng yên vươn tay.

Đột nhiên bị người đè lên hạ thân làm Lệ Sâm lập tức biến sắc mặt, bóp một cái hất tay Tư Dao ra.

“Hiện tại tôi không có tâm tình đùa với anh.” Lạnh lùng ném lại một câu này, Lệ Sâm đứng lên đi về phía cửa.

Tư Dao đuổi theo Lệ Sâm đến cửa, đè lại bàn tay đang muốn mở cửa của cậu, kéo lại, cũng khóa trái cửa lại.

Điều này làm cho Lệ Sâm hiểu được, anh ta là thật sự muốn làm, nhất thời nổi trận lôi đình.

Người này, là dã thú tùy thời tùy chỗ đều có thể động dục sao?

“Buông tay.”

Lệ Sâm dùng sức muốn hất cánh tay đang vòng quanh lưng cậu kia, nhưng hất không ra làm cho cậu càng thêm tức giận, “Hỗn đản, anh bình thường một chút cho tôi! Tôi không muốn cùng nổi điên với anh, anh nghe được...”

“Tôi rất nhớ em.”

Lời nói đột nhiên rót vào trong tai Lệ Sâm, nhẹ giống như một cơn gió, lại từ nào từ nấy rõ ràng kiên định.

Lệ Sâm không khỏi ngẩn ngơ, không thể giải thích trái tim đột nhiên đập như đánh trống là xảy ra chuyện gì, liền không thèm nghĩ lập tức phản bác: “Anh đừng ăn nói lung tung ở trong này. Tôi không có hứng thú nghe kẻ điên nói chuyện.”

“Tôi thật sự rất nhớ em.” Tư Dao hôn lên cổ cậu, không ngại phiền lặp lại, “Tôi rất nhớ em, thật nhớ em...”

“Anh... Câm miệng!” Càng nghe lại càng nôn nóng không chịu nổi, Lệ Sâm không thể nhịn được nữa gầm nhẹ một tiếng.

Cậu đã sớm tự thể nghiệm qua, ngôn ngữ của người đàn ông này không biết lúc nào sẽ trói chặt thể xác và tinh thần của người khác, làm cho người ta đi theo những lời nói đó mà không tự chủ được đắm mình xuống, cho nên cậu không muốn nghe, không thể nghe.

Còn hơn bị dùng ngôn ngữ thi chú như vậy, cậu thà tình nguyện để cho Tư Dao hung hăng thượng một hồi, không, nhiều lần cũng không sao, chỉ cần Tư Dao nguyện ý từ nay về sau hạn chế hết mức nói ở trước mặt cậu.

“Cậu tuyệt không nhớ tôi?”

Tư Dao cười khê nói, “Không có khả năng. Ít nhất vào thời điểm cậu an bài những người đó đi lục soát nhà của tôi, cậu có nghĩ đến tôi. Thời điểm khác thì sao, số lần nghĩ đến tôi có nhiều không? Ví dụ như nói, vào thời điểm cậu tắm rửa, có thể cảm thấy đáng tiếc khi bàn tay đang chạm vào thân thể của mình không phải tay của tôi không...”

“Anh muốn làm thì làm đi, đừng nói năng bậy bạ nữa.” Lệ Sâm hoàn toàn nổi bão, nói ra câu nói có lẽ sẽ làm cậu khinh bỉ bản thân cả đời.

Tư Dao cũng không cảm thấy sốt vại gì, bật cười khúc khích: “Cậu thật đúng là nói ra phát biểu tương đối lớn mật nha, thật đáng mừng.”

“...” Lệ Sâm đã không còn sức để cãi lại nữa. Bởi vì cậu hoàn toàn khinh bỉ bản thân.

“Tôi vốn không định ở trong này làm với cậu.” Tư Dao nói, “Chỉ là tưởng niệm hương vị của cậu, muốn trở về chỗ cũ một chút.”

“Cái gì?” Lệ Sâm đã bị đả kích không cách nào hình dung, cả người sững sờ ở đó.

“Nhưng mà nếu cậu đã nói thế, như vậy tôi sẽ không khách khí.” Thanh âm của Tư Dao đang mỉm cười, cũng không làm người cảm thấy đang bị giễu cợt. Bất luận nói xong lời nói như thế nào, thanh âm của anh luôn trầm tĩnh mà chính trực, lại sẽ phát huy ra ngoài lực lượng kỳ dị của bản thân.

Đôi môi có thể đan ra chú ngữ hôn lên cổ Lệ Sâm, đồng thời, tay đã linh hoạt cởi bỏ thắt lưng của cậu, làm cho quần theo trọng lực mà tuột xuống. Tư Dao cũng không nóng lòng cởi quần lót, cứ như vậy đưa tay vào nắm lấy dương vật của cậu vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng mà trêu chọc.

“Nhớ tôi không?” Tư Dao nói.

Lệ Sâm không cảm thấy anh ta đang hỏi mình, mà là đang hỏi... Một cái bộ vị sẽ không nói.

Nhưng mà, giống như là câu trả lời không tiếng động, bộ vị kia bắt đầu rục rịch trong tay Tư Dao, từng chút từng chút tụ tập sinh khí, căn bản không nằm trong khống chế của Lệ Sâm.

Kỳ thật cậu cũng không có ý muốn đi khống chế, bởi vì cậu đã nghĩ thông suốt, dù sao có làm thế nào đi nữa cũng không thay đổi được kết quả, vậy còn không bằng đối với mình tốt một chút, không cần làm nhiều giấy giũa vô nghĩa như vậy.

Vào thời điểm Lệ Sâm nghĩ như vậy, thái độ đối xử với Tư Dao của cậu đã vô tình có vẻ dịu dàng. Cậu vẫn mang theo gai, mà một cây trong đó, đã bị Tư Dao rút ra, thu vào trong thân thể. Cảnh này khiến cho không gian luôn có căng thẳng nhất định giữa hai người, cũng ít đi một chút mùi thuốc súng.

“Hóa ra cậu cũng rất nhớ tôi nha.” Tư Dao cười cười, “Thân thể vĩnh viễn luôn thành thật.”

“Dong dài. Anh không thể ít đi vài câu được à?” Lệ Sâm áp lực trách mắng.

“Lâu không gặp như vậy, cậu cũng nên nhớ thanh âm của tôi chứ.”

Tiếng cười trầm thấp của Tư Dao, lại làm cho Lệ Sâm cảm thấy bị ảnh hưởng, không khỏi ảo não nói thầm: “Rốt cuộc làm thế nào mới có thể cho anh câm miệng...”

“Cậu có thể thử gọi tên của tôi.” Tư Dao nói như vậy.

“Cái gì?” Lệ Sâm khó hiểu ý này.

“Gọi tên của tôi, để cho tôi nhất định phải nghe cậu.”

Lệ Sâm ngạc nhiên ngẩn ra. Nghe như vậy, tựa hồ Tư Dao thật sự dùng ngôn ngữ coi như chú ngữ?

Nhưng mà, người có thể dùng chú ngữ thành thạo như thế, cậu cũng chỉ gặp qua một mình Tư Dao, về phần chính cậu, cũng không biết điều này có thể thật sự hữu hiệu hay không.

“Tư...” Cậu cố hết sức nặn thanh âm ra từ hai hàm răng, “Tư... Anh đi chết đi!” Không được, căn bản không gọi được.

Xuất phát từ loại động cơ không rõ nguyên nhân, vốn dĩ chỉ là một cái tên tầm thường, khi đọc lên lại cực kỳ không tự nhiên.

“Loại mắng lung tung này vô dụng.”

Tư Dao cười khê, “Nhưng mà, bộ dáng then thùng kia của cậu lại thật ra rất đáng yêu, Lệ. Sâm.”

Một cái tên, từ trong miệng Tư Dao thốt ra, cư nhiên có thể giống như chocolate tan mát ra ngọt ngào đậm đặc mà lâu dài.

Lệ Sâm lại cảm thấy hai chân bủn rủn: “A...” Tiếng kêu trầm thấp thất bại, nặng nề quanh quẩn ở trong cổ họng.

Uổng cậu tung hoành tình trường nhiều năm như vậy, cư nhiên sẽ thua ở trước ngôn ngữ của một người, không hề có đường sống để phản kích.

Đáng giận! Cậu càng ngày càng muốn giết người này... Không, chỉ giết chết thôi thì chưa đủ, còn phải băm thây vụn đoạn! Dem từng khối xác ném vào máy trộn bê tông cho nó nghiền thành thịt nát, cuối cùng mang tất cả đi cho chó ăn.

“Lệ Sâm, loại thời điểm này không thể nghĩ đến chuyện xấu.” Tư Dao nhìn thấu biểu tình có vẻ dữ tợn trên mặt Lệ Sâm.

Lệ Sâm cứng đờ, then quá thành giận, oán hận trừng mắt Tư Dao: “Anh thật sự cho là tôi sẽ không nhổ lưỡi của anh...”

Nói còn chưa dứt lời, môi đã bị che lại. Đầu lưỡi mà cậu vừa mới nói muốn nhổ kia tiến vào, giống như trừng phạt ở trong miệng cậu tàn sát bữa bãi, như là muốn đem lời cậu chưa nói xong, cùng với cả người cậu đều cắn nuốt, quấn chặt lấy đầu lưỡi của Lệ Sâm qua lại hung hăng dầy dụa, nhưng lại làm cho cậu cảm giác một cơn đau đớn, còn có một loại kích thích không hiểu.

Quá khứ những người mà cậu tiếp xúc, người thì phục tùng cậu, người thì là ngọt ngào quấn lấy cậu, lại có người cảm thấy sợ cậu, chưa từng có người nào lớn gan giống như vậy, biểu hiện ra dục vọng chinh phục rõ ràng mãnh liệt như thế với cậu.

10. Chương 10

Dục vọng chinh phục của người khác, cậu theo bản năng cảm thấy mâu thuẫn, đồng thời lại cảm thấy vô cùng mới mẻ. Yết hầu bởi vì kích thích mới mẻ kỳ lạ này mà dần dần nóng lên, nhiệt độ dọc theo khí quản, lẫn xuống hạ phúc mà thiêu đốt.

Giống như là đang cân nhắc một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ, ngón tay Tư Dao nhẩn nhụi lại dịu dàng, ôm lấy khê sục dọc đường cong ngạo nghễ trên dương vật đứng thẳng của Lệ Sâm, trượt về phía linh khẩu bắt đầu rung động rất nhỏ của cậu, vẽ ra vài đường vòng cung hoàn mỹ. Bỗng dưng, dùng đầu ngón tay khéo léo bắn một cái.

Một cơn tê dại khiến người run rẩy bắn thẳng lên đại não, Lệ Sâm không kịp lòng được khê hừ một tiếng, một tiếng này cũng bị Tư Dao yên lặng nuốt vào, thế cho nên Lệ Sâm cũng chưa thể phát hiện bản thân phát ra thanh âm.

Khoái cảm khiến kẻ khác thờ dốt, cuộn cuộn không dứt từ lòng bàn tay thành thạo mà tuyệt vời kia đánh úp lại, dương vật của cậu nhanh chóng nóng bừng phồng lên, rất nhanh liền cương hoàn toàn. Lúc này Tư

Dao mới buông bờ môi cậu ra, cậu lập tức há mồm thở dốc, thật sự thiếu dưỡng khí lâu lắm chỉ dùng mũi hô hấp thì không đủ.

“Nơi miễn cảm, trí nhớ bình thường cũng tốt lắm.” Thời điểm nói như vậy, tay Tư Dao đang trượt xuống hai cái túi phía dưới phân thân của Lệ Sâm, ôm lại, nhẹ nhàng xoa nắn.

Hơi thở của Lệ Sâm bởi vì hành vi của anh mà càng thêm hỗn loạn. Bộ vị yếu ớt bị người khác nắm giữ trong tay, đây là loại trạng thái làm cho người ta bất lực, còn có một loại cảm giác an tâm mà cậu cực độ không muốn thừa nhận.

“Nơi này miễn cảm như vậy, trí nhớ đương nhiên sẽ không quá kém.”

Tư Dao chậm rãi nói, “Vậy xin cậu hãy nhớ cho kỹ, ngón tay của tôi, có độ ẩm như thế nào, lực đạo như thế nào. Mặt khác, trên ngón trỏ của tôi có một tầng vết chai hơi mỏng, là bởi vì thường xuyên dùng bút vẽ, nhớ kỹ chưa? Đừng quên.”

“Anh người này... Chết tiệt...” Lệ Sâm nhú chặt mi, ảo não vô biên vô hạn cắn nuốt cả người cậu.

Căn bản không nghĩ nhớ chuyện nhảm chán như vậy, nhưng lời nói của Tư Dao giống như đóng cọc vậy, khắc sâu từng từ từng chữ vào trong não cậu.

Cậu nghĩ, có lẽ cậu thật sự không thể quên được, độ ẩm, lực đạo của đầu ngón tay kia, còn có một tầng vết chai hơi mỏng...

Cậu lại giống như đã cảm giác được, bàn tay đang vuốt ve mình, có một phần chẳng phải mềm mại, nhưng khoái cảm mang đến lại càng hơn hẳn.

“Loại thời điểm này làm gì lại nói những lời mất hứng.”

Tư Dao lấy chóp mũi cọ cọ lên cổ cậu, “Tôi mà chết thì cậu làm sao bây giờ?”

“Tôi sẽ vỗ tay.” Lệ Sâm ác độc nói, “Còn có thể mở tiệc ăn mừng...”

Đột nhiên ngón tay chui vào trong mồm ngăn cản lời nói của cậu, là tay trái của Tư Dao. Đường như khiển trách, dùng ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp lấy đầu lưỡi của cậu.

Cậu lập tức quay mặt né tránh, mắng: “Bản muốn chết, anh đồ chó điên này.”

“Tôi thật sự cần phải rửa tay.” Tư Dao cười cười, bỗng nhiên lùi lại.

Lệ Sâm còn không kịp ngẩng đầu nhìn tình huống, anh ta lại lần nữa chồm lên.

“Cái miệng mắng chửi người mới là bản nhất. Nào, để tôi giúp cậu rửa.” Nói xong, Tư Dao lại đưa ngón tay vào trong miệng Lệ Sâm, đồng thời còn mang theo một cổ trà hương nhạt mà thanh. Đầu ngón tay này vừa mới tắm nước trà.

“Ồ...” Lệ Sâm muốn quay đầu mắng, lại bởi vì ngón tay bịt trong mồm mà thất bại.

“Cậu nhất định uống nhiều café.” Tư Dao nói, “Kỳ thật ngẫu nhiên nếm thử một chút trà cũng không tồi. Tuy rằng nhẹ, nhưng chưa hẳn kém cõi hơn mùi thơm nồng của café, không phải sao?”

“...” Lệ Sâm nói không nên lời.

Ngón tay thon dài, đang giao hoạt tùy ý đùa bỡn đầu lưỡi của cậu. Sắc mặt Lệ Sâm trắng bệch cảm thấy thật khuất nhục, thậm chí nghĩ tới việc dứt khoát cắn phập một ngụm. Nhưng mà nụ vị giác^[1] lại giống như trúng chú ngữ, lại kim lòng không đau mà bắt đầu thường thức trà hương rót vào từ đầu ngón tay. Nhẹ lại sâu thẳm, dư vị hương thơm rất lâu thật sự đáng giá. Mà cổ hương thơm thanh tịnh này cũng với tình cảnh lúc này, lại cực kỳ không hợp.

[1] nụ vị giác: là những thần kinh vị giác trên đầu lưỡi, nó giúp đầu lưỡi có thể cảm nhận được mùi vị, cũng như độ nóng lạnh.

Hoàn toàn không ngờ, chất lỏng nhẹ nhàng chảy ra từ phía trước phân thân đang sôi sục, trong suốt thuần khiết lại đậm mĩ mà bất cứ một màu sắc nào cũng không thể so sánh với. Dâm dịch khẩn cấp chảy ra càng ngày càng nhiều, nhỏ xuống đọng ở trên bàn chân đeo giày da của cậu, mà ngay cả mũi chân cũng cảm thấy

cảm giác sợ run không thể giải thích. Cậu giơ hai tay lên vịn ở trên cửa, nhằm chống đỡ thân thể sắp không thể đứng thẳng được.

Ngẫu nhiên nghe thấy ngoài cửa tựa hồ có tiếng bước chân đi qua, ngực cậu co rút lại, vừa khấn trương vừa hưng phấn mà hơi hơi nín thở.

Quả nhiên, không nên ở loại địa điểm này, rất xằng bậy, cũng... Rất kích thích. Ngay cả chân tóc dường như cũng bắt đầu trở nên mẫn cảm, thậm chí có thể cảm giác được hơi thở phất qua hết lần này đến lần khác của đối phương.

Tư Dao lột quần lót của cậu xuống, lấy đầu gối hơi tách hai chân cậu ra. Tiếp theo rút ngón tay đang ở trong miệng cậu, cứ như vậy mang theo hương trà còn chưa tán đi cùng với nước bọt của chính cậu chen vào hậu đình của cậu.

Thân thể Lệ Sâm không khỏi cương lại, lưng cũng cứng ngắc. Tuy nói không phải lần đầu tiên, nhưng lần trải qua ban đầu đó bị còn làm cho mơ hồ, ngẫu nhiên mới có thể thấy rõ ràng một đoạn ngắn ở trong mơ. Mà giờ phút này, không phải nằm mơ.

“Không nghĩ tới vừa rồi cậu không có cắn tôi, hiện tại lại cắn tôi chặt như vậy.” Tư Dao trêu chọc nói, tuy rằng trên ngón tay rất ướt át, nhưng nơi bị tiến vào vẫn rất chặt, không thể nhẹ nhàng đi qua được.

“Anh đi chết...” Lệ Sâm đương nhiên biết anh ta chỉ chính là cái gì, muốn nói ngón tay này vô sỉ như vậy thì dứt khoát bấm dứt cho xong luôn đi. Chính là lời này nói ra lại thật sự quá mức mất mặt.

“Không biết cậu còn nhớ hay không?”

Tư Dao chậm rãi nói từng từ, “Ở bên trong cậu, có một nơi rất mẫn cảm. Tôi nghĩ, nó hẳn là còn nhớ rõ tôi, dù sao nó chỉ thấy có một mình tôi.”

“Anh rốt cuộc có chịu để yên không hả?” Lệ Sâm bực đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chỉ cần tôi chào hỏi với nó, cậu cũng sẽ biến thành con mèo nhỏ.” Tư Dao hoàn toàn không để ý đến tức giận của cậu, chỉ một mực ở trong dững đạo chặt hẹp tận tình sờ soạng, có đôi khi còn có thể như là đang tìm kiếm cái gì, lấy ngón tay thoáng banh ra.

Điều này làm cho Lệ Sâm cảm thấy khó chịu, chẳng qua cậu vẫn đang tức giận với những lời đối phương nói.

“Quý mới gặp anh! Cái gì mà mèo với không mèo, tôi thấy anh thật sự là một thằng điên đầu có có vấn...” Một chữ cuối cùng không thể nói ra, bởi cậu chợt hít mạnh một hơi.

Hoàn toàn không biết, chớp mắt vừa rồi là bị Tư Dao đụng như thế nào, chỉ cảm thấy như nghe được một dòng điện lưu ở trong mạch máu của cậu bùng ra một chùm lửa, cảm giác run rẩy gần như tê liệt há miệng ầm ầm tiến đến, một ngụm cắn sạch đại não của cậu, ý thức trong một phút hoàn toàn trống rỗng.

Tư Dao đứng lúc ôm lấy thân thể thiếu chút nữa xụi lơ của Lệ Sâm. Cánh tay vòng ở trước ngực cậu, một chút cũng không lãng phí cơ hội với vào trong áo sơ mi của cậu, bóp lấy đầu vú đã dựng đứng lên, xoa nắn, bỗng nhiên dùng móng tay cứa qua thật mạnh một cái.

“A...” Lệ Sâm không khỏi hô nhỏ một tiếng.

Nghe thấy bản thân phát ra thanh âm như vậy, cậu nhất thời biến sắc mặt, mím môi, cắn chặt răng, hạ quyết tâm không mở miệng. Nếu lên tiếng nữa, thật không thể tưởng tượng tên đàn ông đáng giận kia còn có thể trêu chọc cậu đến thế nào.

Tư Dao nhìn sườn mặt căng lên của cậu, lắc đầu: “Có lẽ cậu là người đầu tiên trong lịch sử cắn răng trong lúc làm tình.”

“...” Tuy rằng rất muốn mắng chửi người, nhưng Lệ Sâm vẫn cố nhịn xuống.

“Chú ý đừng làm bị thương bản thân.” Tư Dao nói, ngữ khí trầm thấp nhẹ nhàng, nhưng hành vi lại không dịu dàng giống như ngữ khí, ngón tay lặp lại tiến về phía chỗ mẫn cảm kia trong cơ thể Lệ Sâm, tuy rằng không tính thô bạo nhưng cũng không hề lưu tình, giống như vì bức người giờ cờ trắng đầu hàng, mà duy

trì phương pháp tấn công không lưu đường sống. Thông đạo từng chặt chẽ bài xích ngoại vật, đã dần dần đánh mất hàng rào, yếu đuối vô lực, tùy ý ngón tay anh ra vào khiêu khích.

“Lệ Sâm, cậu biết không?”

Rõ ràng ngũ khí là một bộ tào nhã thánh khiết, nhưng lại nói ra lời nói như thế, “Nơi này của cậu, cũng sẽ chảy ra thứ kia đấy.”

“... Nói hươu nói vượn.” Lệ Sâm rốt cuộc không kiềm chế được, há mồm phản bác.

“Sẽ. Tựa như phía trước của cậu tràn ra chất lỏng, mặt sau cũng sẽ. Đây là bởi vì trong cơ thể cậu có cái gì đó bị hòa tan, giống như là tuyết tan vậy.”

“Anh...” Lệ Sâm không tự chủ được mà tưởng tượng ra cảnh băng tuyết hòa tan, thật sự rất muốn đắm vào tường.

Trong cơ thể mình có dòng nước chảy ra, hẳn là không có khả năng đâu, nhưng mà cậu lại giống như cảm giác được. Ở phần cuối trong cơ thể mà đầu ngón tay vẫn đang thăm dò, có cái gì đó đang hòa tan, hóa thành chất lỏng chảy xuôi xuống dưới, làm ướt chính cậu, cũng làm ướt ngón tay của đối phương. Chất lỏng kia còn ấm áp trắng mịn, làm cho cậu ảo giác cả người mình, nhất là ở nơi đó, cũng trở nên ấm áp mà trắng mịn.

Cảm giác kỳ dị lạ lùng, cảm giác thất bại nhục nhã không thể tự động điều khiển, làm cho cậu khó nhịn bắt đầu khê kêu lên: “Đáng giận, a... Đáng chết...”

“Xin lỗi, để cậu đợi lâu.” Tư Dao mỉm cười hôn lên gương mặt cậu một cái.

Lập tức, cậu cảm giác được ngón tay rút ra, sau đó một vật cứng càng nóng càng thô hơn ngón tay để ở trên lỗ nhỏ của cậu. Như là bị nhiệt độ cùng độ cứng kia dọa đến, cơ thịt ở tiểu huyết co rút lại vài cái, nhưng lại không thể hoàn toàn khép chặt được, hơi hơi mở ra nghênh đón.

“Nơi này của cậu chặt như vậy, nhất định có thể cẩn thận nhớ rõ từng chi tiết nhỏ của mỗi một lần chặt chẽ tiếp xúc giữa chúng ta.” Tư Dao chậm rãi thẳng lưng, trong nháy mắt đột phá huyết khẩu vẫn có điểm cố sức, nhưng mà sau đó cũng rất thuận lợi trượt vào.

“A...” Từ trong khớp hàm đang cắn chặt của Lệ Sâm tràn ra một tiếng kêu rên không thể nghe thấy. Bàn tay cậu bắt đầu nắm chặt, các đốt ngón tay đã căng đến trắng bệch.

Đau! Nội bích cũng không khô khốc, cho nên không phải đau đớn do ma sát gây nên, mà thuần túy là trướng đau như muốn vỡ ra. Dũng đạo còn chưa thích ứng với việc nhận ngoại vật, trong khoảng thời gian ngắn thật sự không thừa nhận được cực đại như vậy, bị kéo ra đến cực hạn, cũng bị xâm nhập đến cực hạn, Lệ Sâm cơ hồ cảm thấy mình cũng bị lưỡi dao sắc bén kia đâm xuyên qua, ngay cả bụng cũng mơ hồ cảm thấy trướng đau.

“Rất nhanh sẽ tốt.” Tư Dao vừa dụ vừa dỗ nói, âu yếm đầu vú cùng phân thân của cậu.

Lệ Sâm nhếch khóe miệng một chút, cứng nhắc nói: “Nếu tôi bảo anh dừng, anh nhất định sẽ không đáp ứng nhỉ?”

“Không phải là tôi không muốn đáp ứng, mà là tôi đã không thể dừng lại được nữa.” Tư Dao lẩm bẩm nói, thông thả lui ra bên ngoài một ít, tạm dừng vài giây, liền bóp chặt lấy eo của Lệ Sâm, bắt đầu đưa đẩy, “Lệ Sâm, cảm giác tôi, nhớ kỹ tôi!”

“...” Lệ Sâm hít sâu một hơi, không nghĩ tới Tư Dao sẽ đột nhiên như vậy.

Nhiệt độ giống như lửa, độ cứng giống như sắt, Lệ Sâm đều dùng thân thể của chính mình sâu sâu sắc sắc cảm giác, muốn cự tuyệt cũng không làm được.

Tựa như theo lời vừa rồi của anh ta, cảm giác anh ta, đồng thời cũng nhớ kỹ phương thức hành vi của anh ta. Tư Dao rất biết nắm giữ tiết tấu cùng lực đạo, tuy rằng Lệ Sâm thường thường có lỗi giác bị xô xuyên qua, nhưng cũng không thật sự bị làm tổn thương. Hung khí tráng kiện ở trong dũng đạo liên tục rong ruổi, cứ sau mỗi vài lần đâm chọc, sẽ xảo diệu chọn chuẩn một điểm riêng, vừa thâm sâu lại vừa hung hãn đâm qua.

Lúc này còn có một loại sung sướng đến kỳ diệu, cường thế át cả cảm giác đau, một lần lại một lần, dần dần chiếm cứ ý thức của Lê Sâm. Cuối cùng, hoàn toàn nuốt sạch cảm giác đau, chỉ còn lại khoái cảm khắc sâu như không thấy đấy.

Không thể hiểu nổi chính là, tuy anh ta không quá dã man, nhưng Lê Sâm vẫn có thể rõ ràng cảm giác được lực lượng của người đàn ông này, cường ngạnh mà ẩn hàm khí phách, dục vọng sôi sục có khí thế rào rạt không tương xứng lắm với hành vi. Tiến công của anh ta đủ để cho bất luận kẻ nào cúi đầu đầu hàng.

Lê Sâm bất tri bất giác bị mê hoặc, cảm thấy Tư Dao thật sự quá tuyệt vời, cơ hồ muốn vì anh ta mà choáng váng, “A...” Cậu bị lạc lối đã quên đi ý thanh âm của mình mà phát ra rên rỉ, chờ khi thoáng tỉnh táo lại, mới vội vàng ngậm chặt miệng, không cho phép mình lại thần trí không rõ như vậy nữa.

Chẳng qua mặc dù thanh âm có thể không chế, tâm trí cũng có thể ổn định, nhưng thân thể cũng đã hoàn toàn trầm luân. Giống như bị cột vào một khối đá lớn, không ngừng rơi xuống vực sâu mà đối phương chế tạo ra.

Tư Dao chợt tăng tốc độ, làm cho Lê Sâm biết đây là tiến công cuối cùng. Cảm giác gấp gáp sắp tới chung điểm trong cơ thể cậu hóa thành dòng nhiệt tràn xuống bụng dưới, phân thân kịch liệt rung động một trận, chất lỏng màu trắng phun ra, văng lên vài lần còn không thể ngừng lại, mãi cho đến khi không còn thứ gì có thể đi ra nữa, cuối cùng chỉ còn mấy giọt đọng ở trên đỉnh dương vật, bỏ quên không rơi.

Sau khi Lê Sâm bất tỉnh, Tư Dao liền lui ra khỏi cơ thể của cậu, chất lỏng ấm áp bắn lên mông cùng đùi cậu, cậu bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm. Vào lúc cuối cùng Tư Dao vẫn quan tâm đến cậu, dù sao không mang mũ lại làm ở chỗ này, muốn rửa sạch thân thể thật sự rất không tiện.

Chẳng qua trước mắt, vẫn như cũ có thứ cần phải rửa sạch. Trừ bỏ trên người cậu, còn có trên cửa, trên mặt đất, đều là một mảnh bừa bãi. Hai người bọn họ, thật đúng là khuyết thiếu đạo đức công cộng.

Lê Sâm thở dài, chuẩn bị mặc quần vào, nhưng vừa mới xoay người phía sau liền đánh úp lại một cảm giác không khỏe. Hậu đình vừa rồi thừa nhận tàn phá kịch liệt, trong lúc nhất thời còn chưa thể khôi phục lại.

“Cậu đừng động, để cho tôi làm.” Tư Dao nói. Anh đã chỉnh lý ngay ngắn, xác thực mà nói từ đầu tới cuối quần áo của anh chưa từng loạn qua.

Anh xoay người lấy giấy vệ sinh, trước lau sạch trên người Lê Sâm, rồi giúp cậu mặc quần áo. Sau đó bắt đầu rửa sạch cửa cùng sàn nhà.

Lê Sâm ở ngay bên cạnh nhìn, không phải không muốn hỗ trợ, nhưng thứ nhất, thân thể không thoải mái, thứ hai, luôn cảm thấy cùng Tư Dao rửa sạch mấy thứ này rất xấu hổ. Tuy rằng vừa rồi chuyện dâm loạn như vậy cũng đã làm, nhưng vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Nói đến nói đi, trước sau vẫn có chút không thể tin được. Cậu lại thật sự làm, ở cái nơi này, cùng người này, làm đến cùng... Biết rõ đây là sự thật, cậu lại cảm thấy so với cảnh trong mơ còn không thật bằng.

Rất nhanh, đã thấy Tư Dao rửa sạch xong đóng cửa bãi đó đứng lên, vặn mở cánh cửa lúc trước bị anh ta khóa trái ra.

Lê Sâm chuẩn bị theo sau, bỗng nhiên nghe thấy Tư Dao nói: “Đi hòa giải với ba cậu đi!”

Lê Sâm không khỏi sững sờ ở tại chỗ: “Cái gì?”

Tư Dao quay đầu lại, mỉm cười: “Kỳ thật cậu ở bên ngoài vắng bầy, có một phần nguyên nhân cũng là vì cố ý chọc giận ông, tôi nói đúng không?”

“Anh...”

Lê Sâm nhú nhú mày, trong mắt nổi lên bóng ma dày đặc, trầm giọng nói, “Tự cho là thông minh. Đừng tưởng rằng anh đã hiểu hết tôi. Lúc trước tôi nói rồi, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa. Đừng nhúng tay vào chuyện của tôi nữa, anh không có tư cách.”

Tư Dao chỉ lạnh nhạt cười: “Không cần chờ đến lúc mất đi mới hối hận. Loại hối hận này, sẽ liên tục cả đời.” Nói xong, liền mở cửa đi ra ngoài.

Lệ Sâm bực mình trừng mắt nhìn bóng dáng anh ta, mãi đến khi nó hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn, bỗng nhiên cảm thấy nghi vấn khó hiểu.

Người đàn ông này, đến tột cùng là ai?

11. Chương 11

Lúc trước Tô Đồng vẫn lo lắng, Tư Dao sẽ bởi các loại nguyên nhân mà quên cùng cậu trải qua sinh nhật hai mươi tuổi. Sau đó tới ngày sinh nhật, bắt đầu từ buổi sáng, Tư Dao vẫn luôn ở bên cạnh cậu, dùng hành động chứng minh lo lắng của cậu hoàn toàn là dư thừa.

Điều này làm cho Tô Đồng rất vui vẻ, cũng càng chờ mong nhanh chóng kết thúc công việc, sau đó để Tư Dao về nhà cùng cậu, cùng cha mẹ nuôi của cậu chúc mừng sinh nhật cho cậu. Kỳ thật đây không phải lần đầu tiên Tư Dao dự sinh nhật cùng cậu, nhưng lần gần nhất cũng đã cách đây mười mấy năm, cho nên cậu mới coi trọng như thế.

Rốt cuộc đợi đến lúc có thể kết thúc công việc về nhà, hai người đang định rời khỏi công ty lại bị Peggy ngăn lại ở chỗ thang máy.

Peggy là trợ lý sản xuất đĩa nhạc của Tô Đồng, chẳng qua bởi vì Tư Dao không làm đủ hết phận sự, cho nên có khi cũng sẽ do Peggy giúp đỡ làm một ít công việc của người đại diện.

Peggy nói có việc phải thương lượng, vẻ mặt thần bí đưa hai người vào một gian phòng. Chờ hai người quay ra, căn phòng vốn hắc ám chợt sáng lên, lúc này mới phát hiện hóa ra có rất nhiều người đang ở bên trong, đây một chiếc bánh ngọt thật lớn hát bài hát mừng sinh nhật, bắt đầu vây quanh Tô Đồng.

Hoàn toàn không dự đoán được đồng nghiệp trong công ty lại cố ý tổ chức sinh nhật cho mình, Tô Đồng vừa ngoài ý muốn lại cảm động, cũng chỉ có thể lùi lại thời gian về nhà, giải quyết chiếc bánh ngọt ở bên này trước đã rồi nói sau.

Thổi tắt ngọn nến ở trước mặt, Tô Đồng bị hỏi có nguyện vọng gì. Tô Đồng không chút nghĩ ngợi, ôm lấy cánh tay Tư Dao, cười mị mị nói: “Tôi hy vọng có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh.”

Nguyện vọng của Tô Đồng thật tình chân thành, nhưng làm cho cậu bất ngờ chính là, ngày hôm sau trên trang nhất mấy tờ báo lá cải liền đăng tấm ảnh chụp cậu kéo tay Tư Dao kia, mà tiêu đề còn lại là: lời thề làm bạn cả đời —— tiểu sinh đầy sức sống Tô Đồng cùng người đại diện đẹp trai cộng dục bể tình?

Nhìn thấy title báo này, Tô Đồng lập tức choáng váng, hoàn toàn không rõ là chuyện gì xảy ra.

Thời điểm tổ chức sinh nhật tối hôm qua, có người cầm cameras chụp ảnh. Nhưng những người này đều là đồng nghiệp trong công ty, vì sao lại đưa ảnh chụp tiết lộ cho tòa soạn báo? Thậm chí còn thêm mắm dặm muối như vậy chứ?

Buổi sáng, cậu nhìn thấy Tư Dao đến công ty, cảm thấy vừa xấu hổ lại có lỗi, đi qua giật nhẹ tay áo Tư Dao: “Anh, cái đó... Tờ báo đó, anh có đọc được không?”

“Ừm.”

Tư Dao theo lệ thường cởi áo khoác trước, lại theo thói quen đến chỗ ngồi ngồi xuống, một tay gác ở trên tay vịn sofa, chống má nhìn về phía Tô Đồng, “Anh đọc được rồi. Làm sao?”

“Xin lỗi, anh, em không nghĩ tới sẽ như vậy, em thật sự...” Tô Đồng bỗng nhiên cúi mình thật mạnh trước mặt Tư Dao, “Rất xin lỗi.”

Tư Dao vừa bất đắc dĩ lại vừa buồn cười, vỗ nhẹ lên đỉnh đầu cậu: “Anh không có trách em, nói xin lỗi cái gì chứ. Đừng như vậy, ngồi xuống đi.”

“Ừm.” Tô Đồng ngồi vào chỗ đối diện Tô Đồng, nghĩ nghĩ lại vẫn lo lắng, “Anh thật sự không giận em?”

“Anh vì sao phải tức giận? Người bị ảnh hưởng là em đây.”

Tư Dao lắc đầu, “Dù sao nhóm người ngưỡng mộ em đó đều không biết anh ở đâu, nhiều nhất là viết mấy bức thư kháng nghị đến công ty, đốt đi là được rồi.”

“Ai, đau đầu quá.”

Tô Đồng dùng sức gãi đầu, “Em chỉ là không nghĩ ra, vì sao lại biến thành như vậy? Anh là anh của em nha! Những người đó sao có thể viết em cùng anh thành như vậy? Hơi quá đáng rồi!”

“Nếu không thể điệu bút sinh hoa, bọn họ dựa vào cái gì kiếm tiền? Em tức giận cũng chỉ phí công, đừng nghĩ nữa. Qua một thời gian, phong ba tự nhiên sẽ bình ổn.”

“Nói là nói như thế, nhưng mà... Em rõ ràng là thích con gái, vì sao có người luôn biến em thành đồng tính luyến ái? Chẳng lẽ em nhìn qua như là thích đàn ông sao?”

“Loại chuyện này nhìn không ra được.”

Tư Dao nói xong, nhìn cái miệng cong lên vì ủy khuất của Tô Đồng, đành phải an ủi, “Yên tâm, anh biết em không phải, em cũng biết bản thân không phải, thanh giả tự thanh[2].”

[2]thanh giả tự thanh: Nằm trong câu ‘Thanh giả tự thanh trọc giả tự trọc’ ý nói là người có phẩm hạnh, trong sạch thì chính mình biết bảo vệ gìn giữ nó không bị ô nhiễm.

“Ô, anh có biết, em cũng biết, nhưng mà người khác cũng không biết. Vạn nhất thật sự bị trở thành đồng tính luyến ái, không phải tất cả nữ sinh đều chạy trốn sao? Nói vậy, em chỉ là thích người ta cũng không có cơ hội. Rất thảm!” Tô Đồng bị chính mình dọa mà rụt rụt cổ.

“Con gái cũng không phải người mù. Em thích cô ấy, cô ấy đã nhận ra, đương nhiên cũng biết em không phải giống như báo chí đã viết.”

“A? Đúng nha! Em sao lại không nghĩ tới chứ?” Tô Đồng đột nhiên hiểu ra.

Còn không phải bởi vì em gốc đến không có thuốc cứu sao... Tư Dao dè dặt chán nản.

“Ai, cũng may cũng may.”

Tô Đồng một bộ biểu tình thả một trăm hai mươi trái tim, sờ sờ ngực, “Hại em thật sự bị dọa.”

Nhìn cậu như vậy, Tư Dao hồ nghi nhíu mày: “Em như thế không phải là quá mức khẩn trương sao? Sẽ không phải là, em đã có cô gái trong lòng, cho nên sợ cô ấy hiểu lầm chứ?”

“Hả?” Tô Đồng co rụt bả vai lại, “Không, không có a...”

“Thật sự không có?”

“Thật sự không có, không có đâu.”

Tuy rằng trong miệng Tô Đồng phủ nhận, nhưng ánh mắt lóe ra của cậu, Tư Dao xem ở trong mắt.

Thằng nhóc chết tiệt, vậy mà lại nói dối... Tư Dao dùng ngón giữa nâng kính mắt trên sống mũi, thản nhiên cười.

Nói dối, coi như là một giai đoạn tất yếu khi trưởng thành nhĩ. Có vẻ, cậu bé gốc sắp biến thành chàng trai gốc rồi.

Lần đầu tiên Tô Đồng tham gia sơ tuyển diễn viên điện ảnh biểu hiện không tồi, cho nên công ty sản xuất cho cậu kịch bản tuyển chọn, để cho cậu nghiêm túc nghiên cứu, qua một thời gian lại đi tham gia tuyển chọn.

Tới ngày tuyển chọn, Tư Dao biết Tô Đồng sẽ khẩn trương hơn lần trước nhiều lắm, cho nên Tư Dao có ý định đi cùng Tô Đồng, để cậu được thoải mái.

Giữa trưa hai người chuẩn bị sẵn sàng, đang muốn xuất phát thì Peggy lại tìm đến nói: “Hai người định đi thi vòng hai hả?”

“Đúng vậy.” Tô Đồng gật đầu.

“Aishh...”

Trên mặt Peggy mang theo biểu tình khó có thể mở miệng, khó xử nửa ngày mới nói, “Hai người không cần phải đi.”

“Vì sao?” Tô Đồng không hiểu ra sao.

Tư Dao hơi hơi nheo mắt: “Có ý tứ gì?”

“Là như vậy.” Peggy thở dài thật mạnh, mở tay ra, “Vừa rồi Quý tiên sinh nhận được điện thoại của bên kia, nói bọn họ đã quyết định được diễn viên rồi, cho nên hủy buổi tuyển chọn.”

“Cái... Gì?” Tô Đồng mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt khó có thể tin. Cậu vì ngày này mà cố gắng lâu như vậy, vừa có thời gian rảnh liền nghiên cứu kịch bản, nằm ở trên giường liên tục luyện, nhớ lời kịch. Kết quả, là như vậy?

“Cụ thể là chuyện gì xảy ra?” Tư Dao hỏi.

“Điều này tôi cũng không quá rõ.”

Việc này kỳ thật không liên quan gì đến Peggy, chỉ là chuyện từ trong miệng cô nói ra, cô vẫn cảm thấy rất có lỗi, “Tựa hồ là có một chút... Tác động từ bên trong.”

Tư Dao nghĩ nghĩ: “Như vậy người mà bọn họ quyết định là ai?”

“Đỗ Lãm.”

“Đỗ Lãm? Là người dưới trưởng công ty SH?”

“Đúng vậy.”

“Tôi đã biết.” Tư Dao gật gù. “Cảm ơn thông báo của cô.”

“Không, ngàn vạn lần đừng cảm ơn.”

Peggy vội vàng xua tay, nhìn về phía Tô Đồng còn đang sững sờ ở tại chỗ, “Tôi cũng hiểu được là rất đáng tiếc, Tô Đồng lại còn nghiêm túc như vậy... Ai, thật sự là quá đáng! Tô Đồng, cậu phải nghĩ thoáng một chút, đừng nản chí, về sau còn có rất nhiều cơ hội tốt. Lần này bọn họ không tìm tới cậu, không phải thiếu sót của cậu, mà là tổn thất của bọn họ.”

“Cảm ơn.” Tô Đồng cố gắng nở một nụ cười gượng ép.

Peggy còn muốn nói cái gì đó, Tư Dao lại lắc đầu với cô: “Peggy, cô đi làm việc đi, có chuyện gì tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

“Được rồi.”

Peggy vỗ vỗ bả vai Tô Đồng, “Nhất định phải tỉnh lại đó! Tôi đi trước, bye.”

Sau khi Peggy rời đi, Tư Dao giữ chặt cổ tay Tô Đồng, đưa cậu đến chỗ sofa bên kia, ấn cậu ngồi xuống.

“Mấy ngày nay em vẫn rất căng thẳng, buổi tối nhất định không ngủ ngon, mắt còn có vành đen rồi kìa. Dù sao buổi chiều không có kế hoạch nào khác, em ở ngay chỗ này ngủ một giấc thật ngon đi.”

“Em...” Tô Đồng cúi đầu, “Em không ngủ được.”

“Nằm một lúc là có thể ngủ được.” Tư Dao kiên quyết đẩy ngã Tô Đồng xuống.

“Anh...”

Tô Đồng túm chặt góc áo Tư Dao, nâng mi mắt lên đáng thương nhìn anh, “Anh đừng đi.”

“Anh không đi.” Tư Dao đến bên cạnh bàn lấy một chiếc ghế dựa lại, xoa xoa tóc Tô Đồng, mỉm cười nói, “Anh ở trong này với em.”

“Ừm.” Tô Đồng im lặng một lúc, nói: “Anh, anh cùng em nói chuyện phiếm được không?”

“Em muốn tán gẫu cái gì?”

“Tùy tiện. Hoặc là nói chuyện trước đây, không biết anh còn nhớ rõ bao nhiêu.”

Nghe vậy, Tư Dao suy tư trong chốc lát, bắt đầu nói chuyện trước đây. Tô Đồng vẫn nghe, có khi sẽ chen vào nói mấy câu, chỉ là sau khi nghe được không lâu liền dần dần không có động tĩnh, ánh mắt cũng khép lại.

Sau khi xác định cậu đã ngủ, Tư Dao đến tủ chứa đồ lấy một cái chăn mỏng ra, đắp lên cho cậu. Tư Dao rời khỏi phòng, ở ngoài cửa gọi điện thoại cho Peggy, nói là có việc phải làm, dặn cô đợi lát nữa nếu có rảnh thì qua đây nhìn Tô Đồng, nếu Tô Đồng tỉnh, liền ngồi chơi với cậu. Peggy vui vẻ đáp ứng.

Rời khỏi công ty, Tư Dao liền lái xe về phía tòa nhà của công ty SH. Đứng ở ven đường trước tòa nhà, anh an vị ở trong xe, bấm số gọi điện cho Lê Sâm.

“Chuyện gì?” Thanh âm trầm thấp của Lê Sâm truyền đến từ đầu kia điện thoại.

“Tôi đang ở dưới lầu của công ty cậu.” Tư Dao không tự báo họ tên, anh biết nó không cần thiết.

“Ồ, cho nên sao?” Ở đầu kia điện thoại Lê Sâm hiển nhiên là vẻ mặt trào phúng.

“Cậu xuống lầu, tôi tìm cậu.” Tư Dao vẫn thản nhiên nói.

“Tôi đang họp.”

“Tôi chờ cậu ba mươi phút.”

“Anh nói cái gì?” Trong giọng nói của Lê Sâm lộ ra cảm xúc khó có thể tin.

“Trong ba mươi phút chấm dứt hội nghị. Tôi chờ cậu.” Tư Dao tắt điện thoại, ở trong xe lẳng lặng chờ.

Anh đợi ba mươi phút lại thêm ba mươi giây. Rốt cuộc, khuôn mặt khó chịu của Lê Sâm xuất hiện, hung hăng gõ vài cái giống như muốn đập vỡ vụn cửa kính xe.

Tư Dao quay cửa kính xe xuống, mặt không hề thay đổi nhìn Lê Sâm, nói: “Đỗ Lãm nhận được vai diễn, công ty sản xuất điện ảnh hủy bỏ tuyển chọn, là bởi vì do cậu nhỉ?”

Lê Sâm không nói gì, ngạo mạn hếch hếch cằm, hừ lạnh một tiếng.

Tư Dao mở cửa xe: “Lên xe.”

“Hiện tại là giờ làm việc.” Lê Sâm thu lại hai tay khoanh ở trước ngực, “Nếu anh không có chuyện gì khác, thì tôi phải quay lại làm việc.”

“Lên xe.”

“Cho tôi một lý do.”

“Lên xe.”

“Anh...” Lê Sâm tròn tròn mắt, lập tức tức giận đứng thẳng lên, xoay người muốn đi.

“Tôi muốn nói cho cậu một việc.”

Tư Dao nhìn bóng dáng cậu, “Nếu hiện tại cậu bỏ đi, tôi sẽ không nói cho cậu nữa.”

Bước chân Lê Sâm chậm lại, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Người này muốn nói gì là chuyện của người này, dựa vào cái gì mà cậu không nghe không được? Không nghe cũng sẽ không ít khổ thị. Nếu người này muốn nói mình bị bệnh nan y thì càng tốt, cậu thêm mà quan tâm người này đi tìm chết! Đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết...

Xoay phắt người lại, bốc hỏa liếc mắt trừng Tư Dao một cái, Lê Sâm cắn răng ngồi vào trong xe, hung hăng sập cửa xe thật mạnh.

Tư Dao lập tức chuyển động xe, cũng không nói đi đâu. Lê Sâm muốn hỏi, lại không muốn mở miệng, vẻ mặt giận dữ nhếch môi, hai tay khoanh trước ngực ngồi tại chỗ.

Cứ như vậy, một đường im lặng. Cuối cùng, Tư Dao lái xe đến trước cổng một trường tiểu học. Bảo vệ gác cổng đang ngủ gật, Tư Dao ra hiệu Lê Sâm đi theo anh trộm lẫn vào.

Hai người đi vào sân thể dục. Bởi vì đang là giờ học, cả khu vườn trường đều rất im lặng, trên sân thể dục không một bóng người. Bên phải sân thể dục trồng một cây đa gốc rất lớn, dưới tàng cây có đặt một chiếc ghế đá dài.

Tư Dao đi đến ghế đá bên kia ngồi xuống, Lê Sâm do dự một chút, không có lý nào đối phương ngồi mà cậu lại phải đứng, vì thế cậu cũng ngồi xuống.

Sau đó lại là một khoảng im lặng.

12. Chương 12

Kỳ thật Lê Sâm rất sốt ruột vì sao Tư Dao còn chưa nói chuyện gì, nhưng cậu chỉ là không muốn hỏi ra miệng, chịu đựng một bụng hỏa.

Rốt cuộc trước lúc cậu sắp bùng nổ, Tư Dao mở miệng nói: “Trước kia nơi này là một nhà cô nhi viện.”

Lê Sâm nao nao, khó hiểu quay qua nhìn. Tư Dao thản nhiên nhìn ra xa phía trước, vẻ mặt có chút xa xôi, nhưng không giống như trong ngực nhớ kỹ cái gì.

“Tôi từng ở trong này vài năm.”

Nghe câu này Lê Sâm giật mình.

Người này đã từng sống ở trong cô nhi viện? Như vậy anh ta chẳng phải chính là... Cô nhi?

Ý thức được điều này, lại không có cách nào hỏi ra miệng.

Tư Dao cũng không chờ cậu hỏi cái gì, liền tiếp tục nói: “Tôi cũng không phải ở nơi này ngay từ đầu. Trước lúc tám tuổi, tôi cũng không nghĩ đến có một ngày bản thân sẽ vào cô nhi viện.”

“... Là chuyện gì xảy ra?” Lê Sâm rốt cuộc vẫn không nhận được.

“Không có gì. Chỉ là đột nhiên có một ngày, người khác tới nói cho tôi biết, cha mẹ không có.”

“Không có?” Đây là cách nói khỉ gì vậy?

“Ừm, đừng truy cứu điều này. Đây không phải chuyện chính tôi muốn nói hôm nay.”

Tư Dao vuốt mái tóc ngắn trên trán ra phía sau, “Tôi quen Tô Đồng chính là ở trong này.”

Sắc mặt Lê Sâm rõ ràng biến đổi, lập tức trầm xuống. Cậu không nói tiếp, chuyển tầm mắt sang bên cạnh.

“Khi đó tôi vừa mới vào cô nhi viện không bao lâu, phát hiện một đứa trẻ mới tới. Trong cô nhi viện trẻ con rất nhiều, chẳng qua gốc như vậy là lần đầu tiên tôi nhìn thấy.”

Nói xong, Tư Dao cười cười giống như bất đắc dĩ.

“Trẻ con rất nhiều, trong đó tránh không được có đứa tính cách ác liệt. Thời điểm tôi vừa mới vào cô nhi viện, bọn họ cũng muốn bắt nạt tôi, chẳng qua sau một lần thất bại thì không dám đến nữa. Sau khi Tô Đồng đến đây, những đứa trẻ này liền chú ý đến cậu ấy, thường đi tìm cậu ấy phiền toái. Cậu ấy không biết đánh trả, luôn ngốc nghếch hỏi, “vì sao các bạn lại đối xử với tớ như vậy?” tôi gặp được chuyện này vài lần, nói thật ra tôi không rõ, tiểu quỷ ngốc như vậy thì bắt nạt có ý nghĩa gì. Có một ngày, tôi lại thấy cậu ấy bị vây đánh, đột nhiên cảm thấy thật sự không chịu nổi, liền đi qua xách cậu ấy ra ngoài.

Kỳ thật lúc ấy tôi có ý nghĩ muốn đánh cậu ấy, nói cho cậu ấy người vô dụng giống cậu ấy như vậy, không bằng bị đánh chết cho xong luôn. Kết quả, tôi mới vừa đưa cậu ấy vào góc, cậu ấy liền ngoác mồm khóc lớn lên. Từ trước đến giờ thời điểm bị bắt nạt cậu ấy cũng không khóc thảm như vậy. Cậu ấy khóc hỏi

tôi, “Người đã cứu con, người là thiên sứ sao? Người muốn đưa con đến thiên quốc sao? Nhưng mà con còn chưa muốn chết, van cầu người để cho con sống lâu mười năm, không, sống lâu năm năm được không?”. Vừa nghe, tôi liền sững sờ tại chỗ. Khi đó cậu ấy đại khái mới bốn tuổi, tôi biết đứa trẻ bốn tuổi ngốc một chút là bình thường, chỉ là có thể nào lại ngốc đến như vậy? Tôi hạ quyết tâm không hề đi trêu chọc cậu ấy, tôi sợ bị lây bệnh khuẩn ngu ngốc của cậu ấy.”

“Tôi thấy hai người không phải tốt bình thường.” Lệ Sâm bỗng nhiên đùa cợt cắm vào một câu.

“Đó là chuyện sau này.”

Tư Dao như có chút dăm chiêu nhìn cậu một cái, lại tiếp tục nói, “Sau đó cậu ấy phát hiện tôi không phải thiên sứ, mà cậu ấy cũng sẽ không chết, an tâm, liền bắt đầu quần quít lấy tôi mỗi ngày. Lúc đầu tôi rất phiền, chẳng qua lâu ngày cũng liền quen. Cậu ấy tuy rằng ngốc, nhưng cũng rất nhu thuận, thời điểm cùng một chỗ, nhìn thấy cậu ấy làm trò cười, kỳ thật cũng rất có ý tứ. Càng chủ yếu chính là, cậu ấy thật tình coi tôi là anh trai... Tôi có một đứa em trai hoặc em gái còn chưa ra đời đã cùng mẹ tôi qua đời. Tóm lại, có thể nói là tác dụng di tình, tôi cũng muốn coi Tô Đồng như đứa em trai mà tôi chưa từng gặp mặt kia.”

“...” Lệ Sâm im lặng không lên tiếng, sắc mặt vẫn trầm trọng như cũ.

“Mấy năm sau cậu ấy được người nhận nuôi. Cậu ấy rời đi không đến một tháng, viện trưởng nói cho tôi biết, có một gia đình muốn nhận nuôi tôi. Tôi cự tuyệt, tuy rằng viện trưởng vẫn nói đôi vợ chồng kia tốt lắm, cũng nhất định sẽ đối xử với tôi rất tốt. Tôi biết không phải viện trưởng gạt tôi, nhưng tôi không thể chịu đựng được việc cùng hai người hoàn toàn không có liên quan làm bộ thành người nhà ở chung. Tôi tìm được cơ hội chuồn ra cô nhi viện, ở trên đường lang thang thật lâu, cuối cùng tìm được một người phụ nữ. Tôi thuyết phục bà ấy đi cô nhi viện nhận nuôi tôi, đến ngày tôi trưởng thành có thể nhận di sản, tôi sẽ đem một nửa di sản chia cho bà. Bà ấy đồng ý. Sau đó, tôi liền cùng bà ấy đi.”

“Anh vì sao phải làm như vậy?” Lệ Sâm cảm thấy nghi hoặc, “Kết quả còn không phải bị nhận nuôi...”

“Không giống nhau. Lúc trước người muốn nhận nuôi tôi, là muốn coi tôi như người nhà. Mà người mà tôi tìm được kia, quan hệ song phương được thành lập dựa trên trụ cột là tiền tài. Kỳ thật con người dĩ ấy không tồi, trong cuộc sống cũng không từng bạc đãi tôi. Tôi ở bên cạnh bà đến mười tám tuổi, dựa theo ước định đưa tiền cho bà xong liền một mình chuyển ra ngoài, sống cuộc sống một mình.”

“Anh người này...”

Lệ Sâm dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tư Dao nửa ngày, cuối cùng tổng kết, “Cá tính của anh thật đúng là đặc biệt tự lập a.”

Tư Dao cười cười: “Có lẽ thế.”

“Không phải có lẽ.” Lệ Sâm nói chắc chắn. Cảm thấy giống như đã hiểu được người này thêm một ít, rồi lại cảm thấy vẫn cực kỳ không biết.

Một người như vậy, loại tính cách này, thật sự rất kỳ quái, thật... Đặc biệt? Anh ta phân chia quan hệ giữa người và người quá mức rõ ràng, khó tránh giống như một đóa hoa cao lãnh làm cho người ta không thể chạm đến.

Chẳng qua, Lệ Sâm thật không chán ghét loại đặc biệt này, thậm chí còn có điểm bội phục. Cũng không thể nói rõ là vì cái gì, kỳ thật chuyện mà Tư Dao làm này không thể gọi là hành động vĩ đại gì cả, nhưng muốn chân chính làm ra, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Mấu chốt là, tâm tình của anh ta. Thời điểm khi anh ta như vậy hoặc làm như thế, là ôm loại tâm tình gì.

“Từ sau khi Tô Đồng được nhận nuôi, chúng tôi liền không còn gặp nhau nữa.” Tư Dao lại dẫn đề tài quay về trên người Tô Đồng.

Sắc mặt vừa mới hơi chuyển biến tốt đẹp một chút của Lệ Sâm liền lập tức âm lại.

“Tôi không biết cậu ấy được nhận nuôi đến chỗ nào, cậu ấy càng không biết tôi ở đâu, thành phố lớn như vậy, muốn tình cờ gặp nhau cũng không dễ dàng. Mãi cho đến một năm trước, chúng tôi ngẫu nhiên gặp nhau ở trên đường, tuy rằng bộ dáng của nhau đều thay đổi rất nhiều, nhưng chỉ liếc mắt một cái là có

thể nhận ra. Cậu ấy rất vui vẻ, ngay hôm đó liền muốn tôi cùng cậu ấy về nhà, giới thiệu cha mẹ nuôi của cậu ấy cho tôi biết. Hai người kia rất thân thiện, lúc trước từng là diễn viên của đoàn múa, cũng muốn bồi dưỡng Tô Đồng thành nghệ sĩ múa, đáng tiếc thằng nhóc ngốc nghếch kia thần kinh vận động thật sự quá kém, cho nên xem như lui mà cầu thứ hai, bọn họ đưa Tô Đồng vào giới giải trí. Tô Đồng hy vọng tôi có thể làm người đại diện của cậu ấy, dù sao thời gian của tôi cũng tương đối tự do, liền đồng ý. Cứ như vậy, chúng tôi lại một lần nữa ở cùng nhau.” Nói tới đây, Tư Dao dừng lại, cố ý liếc nhìn sắc mặt Lê Sâm.

Kỳ thật căn bản không cần nhìn, trong lúc anh đang nói chuyện cũng đã cảm giác được không khí âm trầm che phủ mây đen ở bên cạnh kia.

“Ở cùng nhau cũng không phải loại ý tứ này.”

Anh bắt đắc dĩ nói, đưa tay nắm bả vai Lê Sâm, “Tôi cùng cậu ấy giống như anh em, hoặc cho rằng tôi là bảo mẫu của cậu ấy cũng có thể, không hơn.”

Lê Sâm vẻ mặt phiền chán đẩy tay anh ra, hừ lạnh một tiếng, muốn nói cái gì rồi lại đột nhiên không biết muốn nói gì.

Tư Dao lấy từ trong túi ra một tờ giấy, đặt ở trên đùi Lê Sâm, Lê Sâm hồ nghi cầm lên nhìn, khoe miệng ắn ắn co rút vài cái.

Đó là cắt từ trong báo ra, nội dung còn lại là có liên quan đến chuyện xấu của Tư Dao cùng Tô Đồng.

“Tôi không nghĩ tới cậu lại sẽ tin tưởng thứ này.”

Tư Dao nhìn Lê Sâm, “Càng không nghĩ tới, cậu sẽ bởi vì thứ này mà làm ra chuyện quấy nhiễu trình tự sản xuất điện ảnh bình thường.”

Mặt Lê Sâm cứng đờ lại, dùng sức ném tờ giấy kia về phía Tư Dao, hỏn hển nói: “Anh đang nói bậy bạ cái gì vậy?”

“Kỳ thật cậu tức giận cũng rất bình thường. Dù sao, tôi từng đi tìm cậu, lấy lý do nghiêm trang muốn cậu ngừng truy đuổi Tô Đồng, bản thân tôi lại cùng Tô Đồng phát sinh loại quan hệ này, cậu đương nhiên sẽ cảm thấy mình bị lừa dối.” Tư Dao lơ đãng cười, cho đối phương một bậc thang xuống.

Lê Sâm biết anh ta cố ý, càng tức, nhưng lại không có cách nào phản bác, nếu không chính là tự đánh vào miệng mình. Vì thế tức càng thêm tức, sắc mặt từ trắng chuyển xanh, từ xanh biến đen.

Tư Dao nhìn cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười, nhưng lại nhin xuống không cười ra. Nói cách khác, nếu như thế không hề nghi ngờ Lê Sâm tuyệt đối sẽ lập tức nổi bão, đến lúc đó nếu muốn nói gì lại càng khó nói rõ ràng.

“Tóm lại, tôi muốn nói chính là, sự tình không phải giống như cậu nghĩ.”

Anh dùng ngữ khí trầm tĩnh nhất quán nói, “Giữa tôi cùng Tô Đồng hoàn toàn trong sạch, nói cái gì cộng dục bẽ tình, chỉ do bịa chuyện. Về phần cậu ấy ước muốn cùng tôi vĩnh viễn một chỗ... Là bởi vì, cậu ấy biết đó là chuyện không có khả năng, cho nên dùng miệng nói ra, làm cho bản thân vui vẻ một chút, cậu ấy chính là đơn thuần như vậy. Kỳ thật, người chân chính có thể vĩnh viễn cùng một chỗ, là hiểu trong lòng không nói ra.”

Anh dừng một chút, hơi hơi nghiêng cổ qua, nhìn chăm chú vào sườn mặt của Lê Sâm, nhẹ nhàng hỏi: “Cậu nói sao?”

“Tôi có cái gì mà nói hả?” Lê Sâm cau mày trừng phía anh, lại ngoài ý muốn sững sốt một chút.

Anh ta đang mỉm cười, hai con mắt thon dài cười mang đầy ý vị, có một loại hương vị hết thấy đều không thể nói bằng lời.

Đột nhiên nghĩ đến anh ta vừa mới nói cái gì mà “hiểu trong lòng không nói ra”, Lê Sâm nhất thời nổi lên một cảm giác khác thường nói không nên lời, giống như có một ngàn con sâu nhỏ đang lượn lờ trong lòng, ngứa, dính, làm người không khỏi nổi lên một tầng da gà.

Lê Sâm theo bản năng chuyển tầm mắt, phần nộ hét lên: “Cút ngay, đừng nói chuyện với tôi.”

Tư Dao đột nhiên cười lớn, dùng sức xoa xoa tóc của cậu: “Đứa ngốc, cậu cũng rất ngốc.”

Vừa nghe, Lệ Sâm hung hăng tát bay bàn tay của anh, nghiêng rằng nghiêng lợi trừng lại: “Đừng đánh đồng tôi với cái tên ngu ngốc kia.”

Vừa dứt lời, Tư Dao sững sốt, Lệ Sâm cũng lập tức sững sốt, hồi ý dày đặc nảy lên trong lòng, lại một lần nữa quay đầu đi.

Cậu không nói nữa! Nói cái gì sai cái gì, cậu không bao giờ nói nữa.

Hai người đều trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng, Tư Dao than nhẹ một tiếng, nắm bả vai Lệ Sâm dựa qua, gối mặt lên vai cậu.

Lệ Sâm muốn đẩy anh ra, thời điểm còn thiếu một chút nữa là có thể thành công, lại nghe thấy anh nói: “Để cho tôi dựa vào một chút. Trừ bỏ cha mẹ, tôi chưa từng dựa vào vai của những người khác.”

Lệ Sâm nháy mắt cứng đờ, còn chưa hiểu lý do, liền cảm giác khí lực cả người đều biến mất khỏi chân. Trong thân thể, tựa hồ có chỗ nào đó mềm nhũn, ngay cả thân thể cậu cũng mềm nhũn. Cậu thu lại hai tay khoanh ở trước ngực, biểu tình vẫn có điểm không tình nguyện.

“Cảm ơn.” Tư Dao cười cười, bỗng nhiên rướn qua, hôn một cái lên mặt cậu.

“Anh!” Lệ Sâm trừng mắt, liền muốn mắng chửi người.

Đúng lúc này, tiếng chuông thanh thúy vang vọng vườn trường.

“Anh mau đứng lên.” Lệ Sâm nhấn nhay chuyển miệng, “Lập tức sẽ có rất nhiều trẻ con chạy ra.”

“Tôi không muốn động.” Tư Dao lười biếng nói.

“Không muốn động anh cũng phải động cho tôi.”

“Để cho tôi dựa nhiều một chút.”

“Anh đã dựa rất nhiều chút rồi.”

“Còn không đến nửa phút đồng hồ mà.”

“Thì sao? Chẳng lẽ anh còn muốn dựa nửa giờ.”

“Có cái gì không thể?”

“Đương nhiên không thể.” Lệ Sâm mất hết kiên nhẫn, thật không rõ Tư Dao sao lại bám người như vậy, “Mau đứng lên cho tôi.”

“Chỉ là trẻ con đi ra mà thôi, cậu làm gì phải khẩn trương như vậy?” Tư Dao không cho là đúng nói, “Nơi này lại không có thứ mà nhi đồng không nên nhìn.”

Lệ Sâm ghen lời vài giây, trả lời: “Là không có, nhưng tôi không thích bị một đám tiểu quỷ dùng ánh mắt tò mò nhìn chăm chăm.”

Hai người dần ông trưởng thành, một người tựa trên vai người kia, không làm người nhìn mới là kỳ quái.

“Ừm... Được rồi.” Mặc kệ nói như thế nào, Tư Dao cũng không có ham mê bị trẻ con nhìn chăm chăm.

“Nhưng mà, có một điều kiện.” Anh nói.

“Cái gì?” Lệ Sâm cảm thấy không thể nói lý.

Người này lại còn dám đưa ra điều kiện? Buồn cười, đáng giận! Tôi sớm hay muộn cũng phải nhổ đầu lưỡi của anh.

Lúc Lệ Sâm còn đang âm thầm nghĩ chuyện khủng bố, không lưu ý đến Tư Dao quay mặt cậu lại. Đến tận khi cậu phát hiện một đôi mắt chột phóng đại trước mắt, đã không còn kịp rồi.

Đôi môi bị đè lại rất chuẩn, đầu lưỡi giảo hoạt thừa dịp người chưa chuẩn bị liền chuồn êm vào, vui đùa âm ỉ dạo vài vòng. Sau đó, trước khi đưa trẻ đầu tiên xuất hiện, liền rút lui.

“Đi thôi.”

Tư Dao đứng lên, vẽ mặt làm cho người ta hoàn toàn không nhìn ra vừa rồi anh mới làm chuyện không đứng đắn thông dong gì, “Cậu nên về làm việc đi.”

Ngồi yên ở tại chỗ mấy giây, Lệ Sâm cũng đứng lên, nhìn chăm chăm mặt Tư Dao nói: “Cận thị của anh có nghiêm trọng không?”

“Hử?” Tư Dao nói, “Không tồi. Bình thường cũng không phải vật cản thiết, nhưng mà lúc vẽ thì cần.”

“Vậy sao?” Lệ Sâm gật gật đầu, bất ngờ cướp đi kính mắt của Tư Dao, hung tợn bẻ thành hai đoạn.

“Làm sao vậy?” Tư Dao nhướn mày, thật cũng không có tức giận, chỉ là nghi hoặc.

Lệ Sâm âm âm cười lạnh một tiếng: “Ngay cả tôi anh cũng dám đùa giỡn, thật sự là mắt chó. Đi đo một đôi kính mắt nặng độ hơn đi!” Nói xong liền nghênh ngang bỏ đi.

Tư Dao bất đắc dĩ nhìn bóng dáng cậu, lắc đầu, bước lên đi theo.

13. Chương 13

Bây giờ tối, viên chức đều đã tan tầm, Lệ Sâm còn ở lại trong văn phòng không về.

Hôm nay là sinh nhật hai mươi sáu tuổi của cậu. Từ sau khi mẹ qua đời, cậu không bao giờ sinh nhật nữa, tuy rằng mỗi lần Lệ Hường đều sẽ gọi điện thoại cho cậu, nói muốn cùng cậu chúc mừng, nhưng cậu cũng không để ý tới.

Mà ngày hôm nay, cậu cũng nhận được điện thoại của Lệ Hường, nói hy vọng cậu về nhà, muốn cùng cậu tổ chức sinh nhật. Cho nên hiện tại, cậu đang do dự, rốt cuộc muốn quay về cái nhà kia hay không.

Ngày đó sau khi nói chuyện với Lí Miên Vũ, cho tới tận ngày hôm nay, cậu không đi tìm Lệ Hường. Tuy nói ra là cùng một công ty, nhưng hai người lúc bận rộn sẽ bề bộn nhiều việc, nhất là Lệ Hường thân là chủ tịch. Trung gian có mở tiệc vài lần, cũng đều chỉ nói việc công, giữa hai người cũng không có việc riêng để nói chuyện với nhau.

Quan hệ lạnh nhạt như vậy đã duy trì nhiều năm lắm rồi, bây giờ tùy tiện bảo cậu nhận lời cùng sinh nhật cậu của Lệ Hường, luôn cảm thấy không được tự nhiên.

Chỉ là, trong lòng có điểm khó chịu, muốn ít nhất cho Lệ Hường một cơ hội giáp mặt nói với cậu một lần “sinh nhật vui vẻ”, cũng cho bản thân mình một cơ hội, nói với Lệ Hường một câu: “Lớn tuổi rồi, đừng cả ngày làm việc vất vả nữa, quý trọng thân thể nhiều chút.” Nhưng cậu lại hoài nghi, nếu thật sự đối mặt, mình có thể nói ra miệng không?

Muốn đi, lại không nghĩ đi, nếu không đi lại luôn cảm thấy trong lòng có vướng mắc... Kết quả rốt cuộc muốn đi hay không?

Lệ Sâm ảo não gặm nhẹ một tiếng, ôm lấy đầu. Đầu của cậu sắp nổ mạnh rồi.

Di động bỗng nhiên vang lên, cậu vội nhận điện thoại.

“Cậu ở đâu?” Tư Dao hỏi.

“Văn phòng.”

Lệ Sâm đã mệt đến ngay cả một chút ngữ khí hung ác cũng không làm được, vô lực nói, “Anh có chuyện gì?”

“Chừng nào thì cậu rời công ty?”

“Tôi không biết.” Lệ Sâm lắc đầu, đã quên người bên kia điện thoại căn bản không nhìn thấy.

“Đang tăng ca?”

“Không phải.”

“Vậy vì sao còn không về?”

“Không vì sao cả.”

“Đang bận cái gì?”

“Anh rốt cuộc có chuyện gì?” Lê Sâm không kiên nhẫn nổi nữa.

“Là có chút chuyện. Cậu đã không có ý định rời đi bây giờ, vậy thì đợi tôi, tôi sẽ đến ngay.”

“Anh nói cái gì?”

“Gặp mặt nói sau.”

“...” Lê Sâm trừng mắt chiếc điện thoại bị cúp một cách gọn gàng, suýt nữa xúc động mà ném nó vào tường.

Tên kia, sao lại tới nữa? Chuyên quyền độc đoán một cách quái lạ, căn bản mặc kệ ý nguyện của người khác. Tuy nói Lê Sâm đối đãi với người khác cũng luôn luôn như thế, nhưng đối lại là cậu, khi bị người khác đối đãi như vậy, lại là một chuyện khác.

Đáng giận nhất chính là, người nọ lúc nào đến quấy rầy cậu không đến, cố tình liền chọn ngày hôm nay. Chọn vào ngày cậu phiền nhất.

Cầm tức qua đi, cậu cảm thấy đồng thời mỗi một cùng phiền não. Cậu trầm mình vào sâu trong ghế da, nếu có thể vẫn chìm xuống như vậy, hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới thì tốt biết bao.

Ước chừng mười phút sau, Tư Dao đi vào văn phòng, thấy Lê Sâm nhắm mắt lại, ngã vào trong chỗ ngồi như là đang ngủ.

Tư Dao đi qua, đầu tiên tháo đôi kính mắt mới xuống, sau đó đặt những thứ đang xách trong tay đặt lên bàn, nói: “Cậu đang tỉnh nhỉ.”

Lê Sâm mở to mắt, lập tức liền nhìn thấy những thứ Tư Dao đặt lên bàn, không khỏi sửng sốt.

“Anh có ý gì?” Cậu hỏi, ngữ khí cũng không thân thiện, “Anh mang bánh ngọt tới làm gì?”

“Nghe nói hôm nay là sinh nhật cậu.”

Tư Dao nhún nhún vai, từ từ nói, “Vốn nhớ cậu có thể về nhà chúc mừng hay không, lại tưởng tượng cậu hơn phân nửa đã sớm bỏ qua sinh nhật, cho nên mang đến bánh ngọt cho cậu ăn, khuyên cậu về nhà lần nữa.”

“... Sao anh biết hôm nay là sinh nhật tôi?”

“Lí Miên Vũ gọi điện thoại cho tôi. Cô ấy nói nếu cậu không chịu về nhà, thì hy vọng tôi đến với cậu.”

“Bà ta thật sự thích xen vào việc của người khác.”

Lê Sâm nhíu nhíu mày, chuyển miệng nói, “Anh nói muốn khuyên tôi về nhà, lại có ý tứ gì?”

“Chính là ý tứ trên mặt chữ. Nhưng mà điều này đợi lát nữa nói sau, ăn bánh ngọt trước.” Nói xong, Tư Dao bước về phía sau bàn làm việc, đi đến bên cạnh Lê Sâm. Bỗng nhiên túm lấy cánh tay cậu kéo cậu lên, sau đó xoay người, đẩy cậu ngã ở trên bàn làm việc.

Trên bàn làm việc của Lê Sâm luôn có rất ít tạp vật. Bánh ngọt cũng đặt ở vị trí khá xa, không đến mức bị đụng tới.

“Anh lại phát điên cái gì?” Bị đẩy ngã bất ngờ làm Lê Sâm kinh sợ, giây giụa muốn đứng lên, lại bị thân ảnh cao lớn phía trên kia ép chặt, ngay cả di động một chút cũng rất khó khăn.

“Đút cậu ăn bánh ngọt.” Tư Dao lộ ra nụ cười thánh khiết như thiên sứ.

“Vớ vẩn cái gì vậy?”

Lệ Sâm thầm nghĩ cho anh ta một quyền, đánh nát khuôn mặt tươi cười hoàn toàn không hợp với hành vi kia, đáng tiếc tay cũng bị anh ta đặt ở trên bàn, chỉ có thể bốc hỏa quát: “Anh buông tay cho tôi, có nghe thấy không?”

“Thanh âm cậu lớn như vậy, có mà kẻ điếc mới không nghe thấy.”

Tư Dao thở dài, “Ánh mắt của tôi không tốt, cậu đừng phá hủy luôn cả lỗ tai của tôi. Dù sao tôi sẽ không buông tay, cho nên cậu có thể tiết kiệm chút sức lực.”

“Anh...”

Lệ Sâm thật sự bị chọc tức, hung hăng nghiêng răng vài cái, cực lực kiềm chế nói, “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

“Đút cậu ăn bánh ngọt.”

“Điên à! Ai muốn anh đút? Tôi không có tay sao? Hơn nữa tôi căn bản không muốn ăn bánh ngọt anh mang đến.”

“Không được, cậu nhất định phải ăn, hơn nữa nhất định phải là tôi đút cậu.”

“Đồ điên...”

Lệ Sâm trừng mắt, vẻ mặt không thể tưởng được, “Anh không phải thật sự phát tác bệnh tâm thần có tính gián đoạn đấy chứ?”

“Tôi nghe nói, công ty điện ảnh lại an bài tuyển chọn diễn viên một lần nữa, cuối tuần Tô Đồng sẽ đi tham gia.”

Tư Dao cười chớp mắt một cái, “Cậu vất vả rồi, tôi thay mặt tất cả những nghệ sĩ đạt được cơ hội tham gia tuyển chọn lần nữa cảm ơn cậu.”

Lệ Sâm sững sốt, lập tức thay biểu tình khinh thường, lạnh lùng nói: “Chỉ là tiến hành theo trình tự ban đầu, không liên quan gì đến tôi.”

“Ừ. Tóm lại cảm ơn cậu.”

“Đã nói là không liên quan đến tôi.”

“Ừ, nhưng như thế cũng không có nghĩa tôi không thể cảm ơn cậu.”

“Tôi không cần nhận lòng biết ơn của anh.”

“Nhưng mà tôi có cần biểu đạt lòng biết ơn của tôi với cậu.”

“Anh cái người này...”

Lệ Sâm ngạc nhiên trừng mắt nhìn Tư Dao, bực bội cùng hờn giận giao chiến nửa ngày ở trong ngực đều thua, cuối cùng chỉ còn lại có cảm giác bất lực.

“Được rồi được rồi, tôi nhận lòng biết ơn của anh. Như vậy anh đã vừa lòng chưa? Có thể buông tay chứ?”

“Còn không được. Cậu chỉ nhận cảm ơn miệng của tôi, còn chưa nhận cảm ơn hành vi của tôi.” Nói xong, Tư Dao cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Lệ Sâm.

Lệ Sâm cứng đờ, ánh mắt run vài cái, không muốn tin tưởng đôi môi hôn mình kia lại mềm mại ảm áp như vậy.

Không đúng! Cũng là bởi vì đêm nay, cho nên cậu tựa hồ trở nên cực kỳ yếu đuối, dễ dàng bị xâm lấn...

“Mỗi một lần chia tay, đều sẽ rất nhớ cậu.”

Tư Dao nói nhỏ, đem nụ hôn dời xuống dưới, dừng ở chóp mũi, ấn lên hai má, nhẹ lướt qua môi một cái, khẽ tách ra, rồi lại một lần nữa dán lên, áp vào thật sâu, môi lưỡi dây dưa, rốt cuộc thành một nụ hôn chân chính.

Lệ Sâm mặc cho điều này xảy ra, không cự tuyệt. Trong lòng cậu cũng không cảm thấy kháng cự, cho nên cũng không muốn làm hành vi trái với lương tâm, như vậy mệt chết đi được.

Mà đây cũng là lần đầu tiên, Lệ Sâm cảm giác được nụ hôn của Tư Dao vô cùng dịu dàng, không mang theo dục vọng chinh phục mãnh liệt như dĩ vãng, cũng không phải hôn môi đùa giỡn không hề để ý.

Đầu lưỡi của anh ta thật sự rất mềm, hơn nữa ôn nhuận nhẵn nhụi, như muốn hòa tan khoang miệng của người ta, có chứa một loại nhu tình hoàn toàn không thể ngăn cản.

Lệ Sâm không khỏi khép mắt, muốn tĩnh tâm để cảm giác nụ hôn này. Bỗng nhiên rất muốn nhớ kỹ phương thức hôn môi lúc này của anh ta.

Lúc nụ hôn này rốt cuộc chấm dứt, Lệ Sâm mở to mắt, lưu luyến không nỡ trong mắt còn không kịp tan biến. Chỉ là chính cậu còn hồn nhiên chưa phát hiện, mà Tư Dao lại thấy rõ ràng.

Vì thế, lại một lần nữa hôn lên, cố gắng hôn đến lúc cho cậu cảm thấy vừa lòng mới thôi.

Đàn ông bình thường sẽ không tham luyến hôn môi, chẳng qua, chuyện gì cũng sẽ có thời điểm ngoại lệ.

Đến lúc ý thức được còn hôn như vậy chỉ sợ sẽ vẫn hôn đến hừng đông, Tư Dao cực kỳ bất đắc dĩ chấm dứt nụ hôn, hôn lên mi mắt còn chưa muốn mở cửa Lệ Sâm như muốn xin lỗi.

“Làm đi.”

Đột nhiên nghe thấy Tư Dao tuyên cáo như vậy, Lệ Sâm có chút kinh ngạc mở mắt ra. Nhìn thấy ánh mắt Tư Dao vừa dịu dàng cũng rất nghiêm túc, cậu do dự một chút, rồi im lặng như ngầm đồng ý.

Có lẽ đêm nay cậu quả thật có điểm không bình thường, nhưng không thể nói là vô cùng kỳ quái. Nếu có thể có phương thức nào làm cho cậu bỏ qua hết thấy phiền nhiễu qua một bên thì cậu không ngại.

Ngẫu nhiên giao tất cả cho người khác cũng có thể... Tư Dao từng nói với cậu như vậy. Ngay lúc đó cậu mặc dù không cho là đúng, nhưng cũng không phủ nhận trong lòng, những lời này kỳ thật vô cùng có mị lực.

Giao tất cả cho người khác, cũng không nhất định chính là yếu thế, bất luận kẻ nào đều có thời điểm cần thả lỏng hoàn toàn.

Cho dù là người ở trong mắt người khác có phóng khoáng đến thế nào, hành vi phóng đãng đến cỡ nào, kỳ thật cũng có mỗi một cửa chính mình.

Đêm này, cậu đặc biệt muốn thả lỏng, đem tất cả đều trực xuất, vô luận trầm luân vào vực sâu mấy vạn dặm cũng được.

Nhận được đồng ý ngầm của cậu, Tư Dao cười cười vẻ sâu xa, bắt đầu cởi quần áo của cậu. Áo sơmi, quần dài, quần lót... Cái gì cũng không để lại cho cậu.

Mà cậu cũng không định có phản kháng gì, dù sao nếu muốn thả lỏng, thân không có vật gì mới là nhẹ nhàng nhất. Chẳng qua sau khi cậu nhìn thấy Tư Dao lột sạch sẽ người cậu, nhưng lại không có ý định cởi quần áo của bản thân, lúc này mới cảm thấy mất hứng.

14. Chương 14

“Anh định mặc quần áo làm với tôi?” Cậu lạnh giọng hỏi.

“Không. Tôi đang đợi cậu giúp tôi.”

“... Cái gì?” Lệ Sâm suýt nữa nghĩ là mình nghe lầm.

“Không phải cậu thường xuyên cởi quần áo cho người khác sao?”

Tư Dao mỉm cười cầm tay cậu, đặt lên lồng ngực của mình, “Tôi còn chưa trải qua bao giờ, cũng muốn trải qua một lần.”

“...” Lệ Sâm cầm nín tròng mắt nhìn Tư Dao một lúc lâu, cuối cùng thỏa hiệp.

Kỳ thật điều này cũng không có gì. Tựa như lời Tư Dao nói, trước đây cậu không biết đã cởi quần áo của bao nhiêu người, chẳng qua lần này đối tượng đối thành người đàn ông này, cậu vẫn cảm thấy có điểm là lạ. Cậu tựa hồ đang... Khẩn trương?

Hoàn toàn nghĩ không ra. Thời điểm giúp những người khác cởi quần áo, cậu vẫn không có cảm giác gì, bởi vì chuyện phải làm sau khi cởi quần áo mới là trọng điểm. Nhưng mà, trong quá trình cởi quần áo cho Tư Dao, tìm cậu lại đập nhanh, cảm thấy miệng khô lưỡi khô khó hiểu.

Thật giống như, chỉ cần chuyện cởi quần áo cho thân thể này, đã tràn ngập sắc thái tình yêu đến lạ lùng.

Vì cái gì sẽ như vậy?

Cậu mím chặt môi, nhin xuống rung động, ném chiếc caravat mới tháo ra sang một bên, sau đó bắt đầu tháo khuy áo sơmi. Một chiếc, hai chiếc... Tất cả tháo ra. Khi kéo áo sơmi xuống khỏi người Tư Dao, cậu không nhin được mà trộm ngắm.

Lồng ngực với làn da trắng nõn kia, nhưng cũng không gầy yếu, ngược lại tương đương rắn chắc, có đường cong xinh đẹp ẩn chứa sức dân cường đại, tuyệt không phù hợp với hình tượng đeo kính nhả tao nhả bình thường của bản thân. Ngoài ra, hình dạng đầu vú rất đẹp, nhan sắc cũng là màu đỏ xinh đẹp, làm cho người ta nhìn không khỏi muốn ném thử xem hương vị của nó.

Thật vất vả rồi cuộc cũng cởi được áo ra, Lệ Sâm thở nhẹ một hơi, lại cẩn thận đánh giá thân trên đã hoàn toàn lồ lộ của Tư Dao.

Dáng người của người này thật sự là đẹp đến đáng ghét, mặc complet cũng rất có hình, cởi quần áo... Cũng có hình.

“Cậu tựa hồ nhìn đến ngây người?” Tư Dao vươn tay quơ quơ trước mặt Lệ Sâm. Ánh mắt của cậu ta đã hoàn toàn dính ở trên người mình.

Đương nhiên, bị Tư Dao trêu tức như vậy, Lệ Sâm dù có không muốn bỏ cũng phải thu hồi tầm mắt, phẫn nộ nói: “Đừng tự kỷ, dáng người có đẹp hơn tôi cũng gặp qua rồi.”

“Tôi biết.” Tư Dao cười khê, “Cậu mỗi ngày ở trong phòng tắm soi gương là có thể thấy, sớm tập mãi thành quen.”

Lệ Sâm hừ lạnh một tiếng, không nói tiếp.

Cách nói này của Tư Dao, làm cho cậu không tiện khẳng định mà cũng không tiện phủ định, nếu không không phải quá độ tự kỷ chính là quá độ khiêm tốn.

Chẳng qua, Tư Dao cũng không phải có vẻ nói đùa. Từ buổi tối hôm đó anh liền nhìn thấy hết toàn thân Lệ Sâm, không thể phủ nhận đích xác có bị kinh diễm.

“Quần tự anh cởi.” Lệ Sâm bỗng nhiên nói. Kỳ thật cậu cũng không bài xích việc cởi quần áo cho Tư Dao, chỉ là quá trình đó, vừa là hưởng thụ, cũng là dày vò.

Hơn nữa cậu không dám cam đoan, một khi ngay cả nửa người dưới của Tư Dao cũng lộ ra toàn bộ, cậu có thể lộ ra phản ứng càng thêm mất mặt hơn lúc trước hay không.

“Không vội.” Tư Dao với cánh tay ra, cầm hộp bánh ngọt đặt ở cạnh bàn lại.

Lệ Sâm hồ nghi nhìn anh mở hộp lấy bánh ngọt ra, đặt ở bên cạnh.

“Anh làm cái gì?”

“Bánh ngọt lúc tươi là vị ngon nhất.” Nói như vậy, Tư Dao lấy ngón tay vén một miếng bơ, bôi lên ngực Lệ Sâm.

“Anh?” Lệ Sâm cả kinh, suýt nữa thì nhảy dựng lên, nhưng lại bị Tư Dao giữ chặt.

“Anh điên rồi sao? Bẩn như vậy...” Cậu khó có thể tin nhìn Tư Dao không ngừng trét bơ lên người mình, không chỉ lồng ngực, ngay cả bụng, thậm chí rốn cũng đều dính nặn.

“Sao lại bẩn? Bánh ngọt là thứ để ăn nha.”

Tư Dao rút cuộc dừng tay, cúi người xuống, nói một câu, “Tôi bắt đầu động đây.” Phun đầu lưỡi ra, vẽ thành một đường dài trên lớp bơ dọc theo lồng ngực của Lệ Sâm, chậm rãi liếm láp.

“Anh, anh...”

Nhìn thấy hình ảnh quá mức tình dục phát sinh trong tầm mắt, ngay cả Lệ Sâm cũng không tránh khỏi cảm thấy xấu hổ, cực lực giãy giụa, “Anh muốn ăn bánh ngọt thì trực tiếp ăn, đừng ăn ở trên người tôi? Anh dừng tay cho tôi... Dừng lại, tên biến thái này.”

“Bị Lệ Sâm nói biến thái, xem ra tôi thật sự là rất biến thái.” Tư Dao nheo mắt mỉm cười.

Mặc kệ đối phương nói anh biến thái như thế nào, nụ cười của anh trước sau vẫn duy trì bộ dáng cao thượng tao nhã, hoàn toàn không có một chút biến thái.

“Anh điên rồi... Anh là một con chó điên biến thái.” Lệ Sâm không hề nề tình mắng. Nếu không phải Tư Dao giữ chặt hai tay của cậu, cậu nhất định đã sớm hung hăng đâm qua.

“Thời điểm mắng chửi người đừng đọc nhầm rõ từng chữ quá nhanh, cẩn thận cắn phải đầu lưỡi.”

Tư Dao tuyệt không tức giận, vẻ mặt hòa nhã nói, “Được rồi, cậu đừng sốt ruột, trong chốc lát sẽ dứt cho cậu.”

“Ai muốn anh dứt? Anh lập tức dừng lại cho tôi, mau cho tôi...” Ngôn ngữ bao hàm tức giận, lại vì lúc Tư Dao ngâm lấy đầu vú trước ngực mà chợt im bặt.

Lệ Sâm tròn tròn mắt ngơ ngàng, nhìn thấy đầu lưỡi Tư Dao cuốn lấy một khối bơ nhỏ màu hồng nhạt, cảm giác được Tư Dao dùng đầu lưỡi trét khối bơ đó lên da của cậu. Bơ rất nhanh liền hoàn toàn hòa tan ở chỗ đó, như là ngay cả đầu vú của cậu cũng muốn cùng hòa tan.

Bơ sau khi tan liền biến thành chất lỏng sền sệt, Tư Dao không hề lãng phí, đồng thời với lúc liếm láp đầu vú, cũng mút luôn số bơ đang chảy ở chỗ đó vào trong miệng.

Tâm trí Lệ Sâm nhất thời nổ bung một tiếng vang dội.

Điều này đã vượt quá thường quy rồi! Rất tình dục, rất biến thái, rất... Cậu đã không biết nên hình dung như thế nào nữa.

Tuy nói kinh nghiệm tình dục của cậu so với người bình thường đã phong phú hơn nhiều lắm, nhưng cho tới bây giờ cậu lưỡi làm mấy trò như vậy. Mà thủ đoạn tán tỉnh không thể tưởng tượng trước mắt này lại làm cho cậu tròn mắt há mồm. Cậu đã bị chấn động chưa bao giờ từng có, ý thức hỗn loạn một đồng, cảm giác thân thể lại cực kỳ rõ ràng.

Dòng nhiệt khoái cảm đang len lỏi xuống bụng dưới, cuộn cuộn không ngừng vọt về phía trước, làm cho dương vật vốn đang mềm nhũn rất đẹp của cậu dựng đứng lên. Không nghĩ tới dòng nhiệt này còn không chịu ngừng, tiếp tục hội tụ, làm cho nó căng cứng đến thô to, phồng ra màu đỏ như sốt cao.

Dương vật dựng đứng cực nhanh ở phía trước chọc vào Tư Dao, anh cúi đầu liếc nhìn một cái, nói: “Còn không đến phiên nhóc.” Lấy tay cầm lấy bộ vị bắt đầu nóng lên kia, đè xuống, làm cho nó dán vào bụng Lệ Sâm, nhưng cũng không vắng vẻ nó như vậy, mà là lấy lòng bàn tay lặp lại ma sát, lực đạo không nhẹ cũng không mạnh. Anh lưu ý không cho Lệ Sâm bắn ra nhanh như vậy.

Lệ Sâm trực tiếp cảm giác được tính khí của mình đang sôi sục, sau đó lại cảm giác được hưởng dụng của Tư Dao cũng chuyển xuống bụng cậu, tiếp cận rất gần với dương vật của cậu, nhưng không để ý tới nó.

Lúc đầu lưỡi mềm mại nóng ướt kia chui vào rốn, liếm láp bơ lúc trước bị bôi ở trong này, Lệ Sâm bỗng nhiên cảm giác trong đầu nóng lên, cả người hơi hơi nẩy lên một chút. Khối nóng bỗng bị đặt ở bụng trở nên càng cứng, ngay cả chính cậu cũng cảm thấy hơi đau, không khỏi khó có thể tự kiềm chế mà bắt đầu

vận vẹo. Lệ Sâm thò tay xuống, cầm lấy dương vật của mình muốn súc nó, nhưng bị Tư Dao lập tức giữ cổ tay ngăn lại.

“Đều giao cho tôi.” Tư Dao nói. Bơ lúc trước bôi ở trên người Lệ Sâm đều đã sạch sẽ, anh một lần nữa vén chút bơ ở trên bánh ngọt lại, lần này là bôi lên mặt trên dục vọng cao ngất của Lệ Sâm.

Lệ Sâm thở hổn hển nhìn Tư Dao làm như vậy, vẫn cảm thấy hình ảnh này rất kích thích, cũng đã không có cách nào kháng cự. Cậu thậm chí không thể nhắm mắt lại, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Tư Dao không hề chuyển mắt, nhìn Tư Dao đem chỗ bơ màu xanh kia bôi từng chút từng chút lên dương vật của cậu, phân thân vốn cương thành màu tím đỏ bị từng chút từng chút bôi xanh, biến thành bộ dáng có chút quái dị.

Cuối cùng, dọc theo linh khẩu của cậu, bơ bị bôi lên một vòng lại một vòng, cậu bỗng nhiên cảm thấy Tư Dao giống như đang vẽ tranh. Tuy rằng tác phẩm nghệ thuật này thật sự rất khó được gọi là thanh nhã.

“Tôi bắt đầu động đây.” Lại một lần lập lại câu tuyên ngôn trước khi ăn này, Tư Dao cúi đầu, y theo lộ tuyến vẽ bơ lúc vừa rồi, đầu tiên liếm từ gốc dương vật của Lệ Sâm tiến về phía trước, không bỏ sót một giọt. Sau đó quay đầu qua, dùng đôi môi nhẹ nhàng ngậm phần thân sườn, theo mặt chính liếm lên.

Khi lộ tuyến rốt cuộc tiến lên đến đỉnh, bơ chỗ này đã bị lượng lớn tinh dịch chảy ra từ linh khẩu làm trôi đi một ít, hiện ra màu đỏ tím ban đầu.

“Cậu luôn không ngoan như vậy.” Tư Dao dùng móng tay gãi gãi bộ vị kia. Nghe thấy trong cổ họng Lệ Sâm phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ không thể nghe thấy, anh cười cười, ngậm lấy đỉnh dương vật vào trong miệng từ phía trên.

Lúc đỉnh phân thân cảm nhận được sự mềm ướt trong khoang miệng của anh ta, Lệ Sâm lập tức không nhịn được mà ưỡn thắt lưng đâm qua, đồng thời lấy tay đè cái gáy của anh ta lại, dùng sức đè anh ta xuống. Muốn tiến vào nơi càng sâu trong miệng anh ta, muốn cho anh ta dùng đầu lưỡi không ngừng liếm chính mình, muốn cứ như vậy phóng thích vào trong cổ họng của anh ta!

Nhưng mà, Tư Dao không để cho Lệ Sâm như ý. Một tay đẩy thắt lưng của cậu xuống, một tay kia túm mở bàn tay đang đặt ở trên gáy của mình. Quá trình này tuy rằng không tốn quá nhiều thời gian, nhưng lại làm cho Tư Dao mất khá nhiều sức.

Lệ Sâm quả thực rất thô lỗ, thứ kia dùng sức lại đâm lại ngoáy trong miệng anh, có vài lần thật sự đâm đến yết hầu của anh, hơn nữa lực tay cũng rất lớn.

Anh thả phân thân của Lệ Sâm từ trong miệng ra, nâng tay xoa xoa khóe miệng vì cử chỉ lỗ mãng kia của Lệ Sâm mà tràn nước bọt ra. Tóc trên đầu anh cũng bị Lệ Sâm túm rối loạn, ngay cả như vậy, bộ dáng của anh vẫn không hề có vẻ chật vật như cũ, chỉ là tăng thêm một ít sắc thái dâm loạn rất hợp với loại hành vi lúc này.

Nhìn thấy cặp mắt của Lệ Sâm đã bị tình dục chiếm cứ, giữa hỗn loạn lại có vài phần bất mãn, anh khẽ nhếch khóe môi, thở dài: “Tôi sẽ không cho cậu bắn ra nhanh như vậy. Trước lúc đó, tôi phải đút cậu ăn no trước đã.”

Lệ Sâm cẩn thận nghe không hiểu anh đang nói cái gì, cũng không có tâm tư đi suy nghĩ, cả đầu óc thâm nghĩ nhanh đạt tới cao trào.

Quá trình tiền diễn này quá mức tuyệt vời, nếu không mau phóng thích một lần, cảm giác thật giống như sẽ điên mất.

15. Chương 15

“Có kiên nhẫn một chút.” Tư Dao biết tâm tư của cậu, cho nên nói như vậy. Rồi sau đó, lấy ngón tay chấm một chút bơ, lại nâng một chân của cậu lên, gác ở trên đầu vai của mình.

Thấy một màn này, đến đây Lệ Sâm mới hiểu được ý định của Tư Dao. Cậu vội vàng giãy giụa muốn trốn thoát, trong thanh âm khàn khàn cũng tiết lộ ra một chút khủng hoảng: “Không, không cần làm như vậy... Anh buông, mau thả tôi ra...”

Tư Dao không lên tiếng, chuyên chú mà đem ngón tay dính đầy bơ màu trắng với vào trong dũng đạo nhỏ hẹp phía sau của cậu.

Lúc Lệ Sâm cảm giác được thứ mềm nhũn lại dính dính đó đi vào trong thân thể, liền nhịn không được kêu một tiếng, giãy giụa càng thêm ác liệt. Nhưng bởi vì bị Tư Dao khống chế chân làm cậu không thể thoát đi, cho nên cũng chỉ có thể run rẩy, cảm giác ngón tay Tư Dao xoay tròn, từng chút đưa bơ vào trong nội bích khô khốc, rất nhanh, nơi đó cũng bắt đầu trở nên dính dính. Lúc bơ bởi vì nhiệt độ trong cơ thể cậu mà dần dần hòa tan, cảm giác dính dính lại trở nên có chút trơn ướt.

Chờ sau khi tất cả bơ đều được bôi vào, Tư Dao cũng nâng một cái chân còn lại của cậu lên, cùng với cái chân lúc trước gác ở trên vai mình, đè lên trên thân thể cậu, giữa hai chân Lệ Sâm lập tức bày ra một loại tư thế mở rộng không hề phòng bị.

Tất cả nơi bộ vị riêng tư nhất của cậu đều bị bại lộ ra không hề che chắn, ngay cả hậu huyệt vốn chỉ hơi hở mở ra một cái khe hiện tại cũng nhìn rõ không sót chút gì.

Lệ Sâm đời này còn chưa bao giờ gặp phải thời điểm xấu hổ như vậy, cậu thật sự rất muốn đánh người, thân thể lại không phát ra được nửa điểm khí lực.

Thế công kích tình ngọt ngào mà sắc bén lúc trước đã làm cho cậu thở hồng hộc. Mà giờ phút này vẻ run rẩy của cậu, cũng không riêng vì phần nộ, mà còn bởi vì dư vị kích tình chết tiệt.

“Giết anh... Tôi muốn giết anh!” Cậu bị ai giãy giụa rống giận, thậm chí không có dũng khí nhìn vào cặp mắt đang bình tĩnh nhìn chăm chú vào bộ vị riêng tư của mình kia.

“Sau hôm nay, mặc cậu xử trí.”

Không có tiếp tục phát biểu tuyên ngôn trước khi ăn nào, Tư Dao trực tiếp cúi đầu. Đầu lưỡi đảo quanh hậu huyệt của cậu một vòng, ăn sạch sẽ số bơ còn sót lại ở nơi đó, sau đó mới chui vào trong tiểu huyệt, đi tìm bơ mình vừa mới đẩy mạnh vào bên trong.

Lệ Sâm rốt cuộc không nói ra lời, mím môi, cắn chặt răng. Kích tình quá độ làm trong mắt cậu bịt kín một tầng sương mù. Hết thấy trước mắt cũng đã mơ hồ không rõ, duy nhất rõ ràng, chỉ có xúc cảm hoạt động trong cơ thể cậu của đối phương.

Phân không ra đây là chân thật hay là ảo giác, cậu cảm giác được chất lỏng dính dính hòa tan ở trong nội bích đang bị từng chút từng chút liếm đi. Liếm thật lâu, bơ cũng đã không còn, đầu lưỡi linh hoạt gian xảo giống như sinh vật kia lại vẫn không rời đi, vẫn ở trong đó chậm rãi di động, nhất thời vào nhất thời ra, hoặc như là tìm kiếm điểm cuối nào đó mà đi mãi vào chỗ sâu trong.

“Ừm...” Lệ Sâm kêu rên, cậu thật sự bị hòa tan. Theo đầu lưỡi đối phương thẩm thấu ra, đó là tê dại run rẩy không thể dùng ngôn ngữ nào so sánh được, bắt cậu hòa tan tất cả.

Cậu vội vàng ưỡn thắt lưng, đỉnh phân thân dựng đứng không ngừng nhỏ ra dâm dịch, theo hình dạng cương cứng mà chảy xuôi xuống phía dưới.

“A... Tư Dao...” Thiếu chút nữa Lệ Sâm đã nghĩ mở miệng thỉnh cầu Tư Dao giết mình. Vô luận là loại phương thức nào, dùng hung khí chân chính, hay là hung khí của thân thể Tư Dao, cái gì đều có thể, chỉ cầu một phút thống khoái.

Cậu sắp bị dày vò đến chết rồi.

Tư Dao nghe thấy cậu ta gọi tên của mình. Nếu không phải thật sự bị buộc đến tuyệt cảnh, cậu ta nhất định sẽ không gọi tên này, cho nên Tư Dao biết, đến đây là có thể. Anh không phải thật sự có ý định làm cho người này thống khổ.

Anh đứng thẳng người dậy, nhìn thấy đôi mắt do tình dục mà mông lung thất thần của Lệ Sâm, cũng không ngoài ý muốn, mà lại càng thêm cảm thấy triu mến. Anh xoay người hôn lên đôi môi hơi mở ra của Lệ Sâm

một cái: “Hiện tại liền cho cậu.”

Những lời này Lệ Sâm vừa nghe thấy, trong mắt liền hiện lên một tia sáng vui sướng, rồi lại lập tức buồn khổ mà khép mắt lại.

Cư nhiên bị buộc đến loại tình trạng này, thật sự rất không giống cậu! Bản thân sao lại rơi xuống hoàn cảnh như thế chứ... Loại tình tự tự oán tự giận này, ở cú đâm đầu tiên vào thân thể cậu kia của Tư Dao, hóa thành hư ảo.

Nếu không phải tự mình trải qua, có chết cậu cũng sẽ không tin tưởng mình lại sẽ bởi vì xâm phạm của một người đàn ông mà cảm thấy sung sướng như vậy.

Dùng đạo đã hoàn toàn làm dịu qua, không hề trở ngại mà tiếp nhận cực đại của đối phương tiến vào. Tuy rằng nội bích vẫn bị kích cỡ như vậy kéo căng đến cực độ sắp vỡ tan, nhưng lúc này cậu đã mất hết cảm giác đau đớn. Chỉ có khoái cảm vô biên vô hạn, theo mỗi một lần thúc vào của Tư Dao mà không ngừng tích lũy.

Cậu tận tình cảm giác sự cứng rắn cùng nóng rực của Tư Dao, còn có va chạm mỗi một lần lại càng thêm kịch liệt, dự cảm như sắp hỏng mất lần lượt kéo đến làm cho cậu run rẩy đến gần như phát cuồng.

“A! Trời ạ... Tại sao có thể như vậy...” Tiếng đánh giữa thân thể chiếm cứ lỗ tai, làm cho cậu không nghe thấy thanh âm của chính mình. Cậu lẩm bẩm nói năng lộn xộn, cũng không biết mình đang nói cái gì.

Tư Dao nhìn thấy vẻ mặt hoàn toàn lâm vào mê loạn kia của cậu, con ngươi khẽ nheo lại thâm thúy. Lệ Sâm của hiện tại thật sự là vừa thẳng thắn lại vừa mị hoặc, làm cho người ta thâm nghĩ tận tình dùng sức yêu thương cậu ta.

Nhưng mà, hôm nay không được. Hôm nay là một ngày đặc thù.

Phải chờ cho cậu ấy chút lực để đi làm chuyện phải làm... Tư Dao nghĩ trong lòng như vậy, liên tục gia tăng cường độ tiến lên, rút ra gần như hoàn toàn khỏi cơ thể cậu, lại nặng nề mà xô xuyên vào. Thân thể Lệ Sâm bởi vì phương thức tiến vào quá mức mãnh liệt này mà dao động, vẻ mặt càng lộ vẻ mê loạn vô thức.

Tư Dao biết cậu thích phương thức này, vì thế thỏa mãn ý nguyện của cậu, cứ tàn phá thô lỗ dùng đạo đã nóng đến sắp bốc cháy của cậu như vậy, không hề cố kỵ có thể làm trầy làn da yếu ớt ở xung quanh chỗ đó hay không. Cho dù bị loại thương này, ít nhất lúc này, cậu cũng là cam tâm tình nguyện.

Trong miệng Lệ Sâm vẫn đang lẩm nhẩm những lời mơ hồ, Tư Dao đoán rằng tám phần cậu không biết mình đang nói cái gì, cho nên cũng sẽ không cố sức nghe. Giờ phút này, Tư Dao cũng chỉ cần hung hăng tiến vào, dùng kích tình ngon miệng nhất đút cậu ăn no, cuối cùng, làm cho cậu đạt tới cao trào trong tiếng hét chói tai.

Vào lúc này đây, làm cho cậu cảm thấy mỹ mãn.

Tư Dao thả lỏng tay, buông hai chân Lệ Sâm, cúi người xuống ôm lấy cậu. Hai cánh tay vòng qua sau lưng cậu, cái trán để ở trên bờ vai đã ướt mồ hôi của cậu.

Lúc cảm giác mình bị ôm chặt, tay Lệ Sâm hơi hơi rung, một tia thần trí còn sót lại làm cho cậu không vươn tay ôm lại đối phương, nhưng hậu đình đã bị đối phương dùng sức mạnh cùng nhiệt lượng rót đầy tràn vào của cậu lại không có lý trí như vậy, chặt chẽ cuốn lấy vật cứng nóng bỏng này. Tiểu huyết do nhiều lần ma sát mà đỏ đến điểm lệ, cơ khát theo sát ra vào của nó mà co rút chặt lại.

Lệ Sâm cũng không biết thân thể của mình làm cho đối phương cảm thấy vừa ý đến cỡ nào, cậu chỉ biết là mình rất thoải mái, chưa từng có một cuộc tình ái nào làm cho cậu cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ như vậy.

Lúc khoái cảm càng ngày càng nhiều tích lũy tới đỉnh, phân thân của cậu rốt cuộc kịch liệt rung lên. Tư Dao cảm giác được thân thể cậu cứng ngắc có chút mất tự nhiên, dường như vì chờ đợi cái gì mà ẩn nhẫn đến liên tục phát run, cho nên Tư Dao không ngừng việc đâm chọc, chỉ là đột nhiên cắn thật mạnh một miếng lên bờ vai của cậu.

Một ngụm kia rõ ràng là rất đau, nhưng thân thể đã bị khoái cảm chiếm cứ của Lệ Sâm căn bản không cảm giác được đau đớn, ngược lại từ dưới khớp hàm cứng rắn kia cảm thấy một cổ vui sướng tuyệt đỉnh gần

như tử vong. Cậu không tìm được mà kêu một tiếng, đem sự vui sướng này từ trong miệng, trong thân thể bùng hết ra. Lập tức, Tư Dao đã bắn ra tinh dịch vào trong cơ thể cậu.

Tình ái đến đây liền tuyên cáo chấm dứt, dư vị kích tình làm kẻ khác mê mẩn lại còn chậm chạp không đi. Cứ như vậy, hai người dùng hết khí lực ngã vào trên bàn không nhúc nhích, cùng đợi hồi phục thể lực.

Rốt cuộc, Lệ Sâm dần dần phục hồi tinh thần lại, phát hiện Tư Dao vậy mà lại bắn thứ đó vào bên trong cậu. Lúc này thù mới hận cũ đồng loạt bùng nổ, cậu hung tợn đá tới một cước: “Cút ngay!”

Một cước này của cậu khí lực dùng không nhỏ, nhưng lại bởi vì tư thế nên rất khó đá đau người. Ít nhất đối Tư Dao mà nói, cái này không khác gì mát xa.

“Muốn tôi nói bao nhiêu lần mới đủ? Có thể cút chỉ có vật thể hình tròn thôi.” Tư Dao vô vị nói xong, liền rời khỏi người Lệ Sâm, bắt đầu sửa sang lại.

“Dở đầu của anh xuống là có thể lẫn.” Lệ Sâm tức giận nói. Thấy Tư Dao sửa sang lại quần áo, cậu cũng lấy quần áo bị ném ở góc bàn lại, khoác áo sơ mi, cài từng chiếc khuy, rồi lại ngồi bất động ở tại chỗ.

“Cậu làm sao vậy?” Tư Dao cũng khoác áo sơ mi, còn không kịp cài khuy liền phát hiện vẻ mặt quái dị của Lệ Sâm.

“Anh nói làm sao vậy?”

Lệ Sâm cảm tức trừng mắt nhìn anh, “Dám không đợi mũ mà lại trực tiếp bắn ở bên trong, anh có ý định làm cho tôi khó xử hả?”

“Đương nhiên không phải.” Tư Dao xin lỗi cười cười, vươn tay về phía Lệ Sâm, “Để tôi giúp cậu rửa sạch.”

“Miễn đi. Không dám phiền anh đại giá.”

Lệ Sâm một chưởng đánh bay cái tay kia, phẫn nộ nói, “Anh đi ra nhìn xem bên ngoài còn có ai không. Nếu xác định không có ai, thì tôi sẽ để như vậy đi toilet.”

“Vào giờ này khản định không có ai ở, trên đường tôi đến cũng không gặp.”

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.” Lệ Sâm không kiên nhẫn xua tay, “Bảo anh đi thì anh phải đi, nhanh lên.”

“Được rồi, cậu chờ chút.”

Tư Dao đi ra ngoài dạo một vòng, trở về nói cho Lệ Sâm, xác định cả tầng này không có một ai khác.

Lệ Sâm ôm lấy quần áo, tư thế không được tự nhiên đứng lên, có chút lúng túng cất bước. Cảm giác trong thân thể có gì đó thật sự rất không thoải mái, lại nghĩ đây đều là do Tư Dao làm hại, nhịn không được lại dùng ánh mắt giết người đi trừng một cái.

Tuy ánh mắt của Lệ Sâm sắc bén, nhưng Tư Dao lại bị cậu trừng đến nở nụ cười. Đi ra phía trước, lấy tốc độ làm cho người ta không kịp bắt giữ ý đồ này, lập tức ôm ngang người cậu lên.

“Anh!” Lệ Sâm bị dọa sốc, lập tức nổi trận lôi đình, một quyền đâm lên mặt Tư Dao, “Muốn chết!”

May mắn Tư Dao còn chưa đeo kính, nếu không một quyền kia khẳng định sẽ đánh nát mắt kính, ánh mắt của Tư Dao chỉ sợ cũng khó giữ được.

Cậu dùng lực nhảy xuống khỏi lòng Tư Dao, mũi chân mới vừa chạm đất lại bị Tư Dao bế về. Lửa bốc sáu trượng, lông mi Lệ Sâm dựng đứng muốn mắng, lại bị Tư Dao giành trước một bước: “Không nghĩ chơi trò tung hứng thì để cho tôi đưa cậu đi toilet.”

“Anh cái người này...” Lệ Sâm lập tức bóp cổ Tư Dao, một giây kia thật sự có ý định bóp chết người này. Nhưng mà mấy giây sau, lại thả tay.

Cậu tin tưởng Tư Dao nói được sẽ làm được. Lệ Sâm vừa không muốn ở trong này chơi trò tung hứng, cũng không nguyện ý thành tội phạm giết người.

Cho nên cậu nhịn xuống xúc động dề lên trán, nghiêng răng nói: “Vay nhanh lên.”

Người đàn ông này, tuyệt đối là ông trời cố ý phái tới để chinh cậu.

Tư Dao cười cười, không tiếp tục khiêu chiến tính nhẫn nại của Lê Sâm nữa, dẫn cậu đi toilet, rồi sau đó Tư Dao bị xua ra ngoài. Lê Sâm tuy nhẫn thật sự vất vả, nhưng cậu không có khả năng nhận Tư Dao giúp mình rửa sạch, cũng không muốn cho anh ta nhìn thấy mình rửa sạch.

Một sườn khác trong WC có phòng tắm hoa sen, Lê Sâm liền vào trong đó tắm. Tuy bơ bời ở trên người cơ hồ đã bị liếm sạch sẽ, nhưng vẫn nhiều ít lưu lại cảm giác dính dính không thoải mái.

Hồi tưởng lại hình ảnh vừa rồi, cậu vẫn như cũ cảm thấy không dám tin, thậm chí tới nông nỗi không biết nên có cảm tưởng gì. Thị giác của đàn ông rất mẫn cảm, mà thị giác của cậu đã bị đánh sâu vào, có lẽ cả đời cũng không có cách nào quên được.

Đầu lưỡi giao hoạt liếm sạch bơ ở trên người cậu, dùng đôi mắt thâm thúy dùng ở tư thái vô sỉ yếu ớt nhất của cậu... Đáng giận, đáng giận, đáng giận!

Một quyền trút giận đập ở trên vách tường, chấm dứt việc tắm vòi sen. Lê Sâm mặc chỉnh tề trở lại văn phòng, thấy Tư Dao đang ngồi trên ghế da sau bàn làm việc chống má, vẻ mặt như có chút đăm chiêu, ngay cả cậu vào cũng không thấy liếc mắt một cái.

Nhìn như vậy, Lê Sâm bỗng nhiên phát hiện, Tư Dao hôm nay tựa hồ cực ít nói. Cảm thấy nghi hoặc, nhưng lại không nghĩ hỏi nhiều, Lê Sâm đi thẳng đến bên cửa sổ sát đất. Kéo bức màn ra, hai tay khoanh trước ngực, ngắm nhìn cảnh đêm ở phương xa.

Tình cảm mãnh liệt đã quá, phiền não lộn xộn lại trở về trong đầu, thậm chí so với lúc trước càng loạn. Cậu cần yên lặng một chút.

Không lâu sau, một tiếng nói trầm thấp nhiễu loạn im lặng của cậu: “Về nhà cùng ba cậu sinh nhật đi.”

Cậu ngẩn ra, từ phản quang trên cửa sổ sát đất nhìn thấy Tư Dao đang đứng cách phía sau cậu không đến hai bước, biểu tình trên mặt rất mơ hồ, nhìn không có vẻ chân thật.

Tóm lại nhất định vẫn là biểu tình cao thượng tự cho là đúng đó, Lê Sâm lạnh lùng hơi nhếch khóe môi, nói: “Đây là chuyện của nhà tôi, anh cũng muốn quản, không biết là rất buồn cười sao? Chưa thấy qua con chó điên nào giống như anh, vẫn đuổi theo cắn đến tận trong nhà người khác.”

“Muốn bước ra một bước kia, đích xác có chút gian nan.”

Tư Dao vẫn bất động, trầm tĩnh nói, “Nhưng sau lúc cậu bước ra, lại quay đầu nhìn, sẽ phát hiện do dự mình từng có kỳ thật rất ngốc, cũng rất nhiều dư thừa.”

Lê Sâm không khỏi ngẩn ngơ, bị lời anh ta nói hung hăng đâm thẳng vào chỗ sâu trong ngực, ngay cả trái tim cũng trở nên tê liệt, sau đó chua xót phỉếm đau.

Bản năng muốn phản bác, môi lại có chút chết lặng, lúng ta lúng túng phát ra tiếng: “Đừng nói nữa. Không nên ép tôi, vì sao anh luôn như vậy...”

“Cậu đã chiến tranh lạnh với ông ấy mười mấy năm. Con người khi còn sống có mấy cái mười năm? Cha mẹ tôi, thậm chí còn không thể cùng tôi vượt qua mười năm đầu tiên trong cuộc đời tôi.”

“...” Lê Sâm rốt cuộc không có sức mở miệng.

Bình tĩnh nhìn bóng người mơ hồ qua ảnh ngược trên cửa sổ, không hiểu sao lại rất muốn thấy rõ biểu tình lúc này của anh ta. Có phải mang theo tiếc nuối, thở dài cùng tịch tịch hay không? Nhưng mà, lại không có cách nào quay đầu lại liếc mắt một cái.

Nếu thấy rõ, thật sự tìm được biểu tình đó ở trên mặt anh ta, lại nên làm sao?

Ba còn đang sống, cũng không đáng giá khoe ra, nhưng ở trước mặt anh ta, đây lại như là một loại đặc quyền. Có được đặc quyền như vậy lại ném đi như chiếc giày cũ, thật có vẻ như đang khoe khoang.

Lê Sâm bỗng nhiên cảm thấy, bản thân có phải thật sự rất quá phận hay không? Cho tới bây giờ đều thăm nghĩ đến chính mình, luôn cay nghiệt thương tổn người khác, mà người khác một khi thoáng dẫm đến cảm

kỵ của cậu thì cậu liền hung hăng đánh trả, cũng không nghĩ, đối phương cũng không phải cố ý vì xúc phạm cậu mà làm thế...

Nghe tiếng hít thở trầm ổn đều đều ở phía sau giống như đang an ủi người kia, ngực lại nổi lên cảm giác trướng đau chua chát, cậu không tự giác nâng tay đè lên ngực, nhắm mắt lại.

Tư Dao, anh rốt cuộc là ai? Vì sao lại gặp phải anh?

“Về nhà đi, cậu sẽ không hối hận.”

Tư Dao mở hai tay ra, từ phía sau ôm chặt lấy Lê Sâm, đôi môi nhẹ nhàng dán lên sau tai của cậu, nói nhỏ: “Lê Sâm, sinh nhật vui vẻ.”

“...”

Sinh nhật vui vẻ. Vui vẻ sao? Lê Sâm không xác định, chỉ là trong lòng ấm áp, như là có ai thả một bếp lò vào đó.

Bỗng nhiên muốn biết, nếu nghe thấy Lê Hướng nói ra những lời này với cậu, có phải cũng sẽ ấm áp giống như vậy hay không? Ấm áp có thể làm cho tầng băng dày kiên cố ở giữa cha con bọn họ nhiều năm như vậy cũng hòa tan.

Đáp án này, cậu muốn biết.

Quyết định, cậu muốn về nhà.

16. Chương 16

Hôm nay, Tư Dao vừa đến công ty đã bị Tô Đồng kéo ngồi xuống sofa. Tô Đồng một bên nhìn xung quanh khắp nơi, xác định không có những người khác, một bên lặng lẽ nói cho Tư Dao, cậu có một việc rất quan trọng muốn nói.

Tô Đồng rất ít khi có vẻ thần bí như vậy, Tư Dao rất có hứng thú nhướn mày: “Chuyện gì?”

“Em, em...” Tô Đồng mất vài giây mới cố lấy dũng khí, “Em thích một người.”

Tư Dao sững sốt, gật gật đầu: “À, vậy sao? Đàn ông hay phụ nữ?”

“Đương, đương nhiên là phụ nữ.” Tô Đồng khẩn trương nói.

Tư Dao bật cười: “Ừ, anh biết mà. Cho nên sao, cô gái kia là ai?”

“Anh còn nhớ rõ lần trước em ở trên xe anh, nghe thấy một bài hát rất trong trẻo ở trong radio không? Chính là cô gái hát bài hát này, cô ấy tên Văn Việt.”

“Cũng là nghệ sĩ?” Biểu tình Tư Dao có chút thâm trầm.

“Đúng, mới xuất đạo hai tháng, chỉ phát hành một EPS.”

“Vậy sao? Còn có chút tư liệu cụ thể nào không?”

“Tư liệu cụ thể?” Tô Đồng gãi gãi đầu, mặt có vẻ hồng, “Chính, chính là... Cô ấy cùng năm với em, là gia đình mồ côi cha, từ nhỏ lớn lên với mẹ. Gia giáo tốt lắm, cũng rất hiểu chuyện, nguyện vọng là được hát những bài hát hay, hát đến sáu mươi tuổi.”

“Em cùng cô ấy quen nhau như thế nào, khi nào thì bắt đầu kết giao?”

“Là quen ở trong công ty đĩa nhạc, kết giao... Tháng trước vừa mới bắt đầu.”

“Vậy cũng chưa được bao lâu.”

Tư Dao dừng một chút, nói, “Anh không muốn can thiệp chuyện em kết giao với ai, nhưng anh đề nghị em nghĩ rõ ràng hơn một chút, hai người bọn em đều còn trẻ, lại là người mới, vội vã kết giao như vậy có tất yếu hay không? Dừng nhiều thời gian để hiểu biết đối phương một chút cũng không tồi.”

Bị Tư Dao tin cậy nhất nói như vậy, Tô Đồng có vẻ nổi giận, “Nhưng mà, em thật sự rất thích cô ấy, muốn thường xuyên nhìn thấy cô ấy, cùng cô ấy nói chuyện phiếm tâm sự...”

“Em thích cô ấy cái gì?”

“Điều này... Em cũng không nói ra được. Chỉ là cảm thấy cô ấy tốt lắm, ở cạnh nhau rất thoải mái, so với ở cạnh những người khác còn vui vẻ hơn.”

“Vậy sao?” Tư Dao xoa xoa cằm, trầm ngâm nói, “Cho nên nếu anh muốn khuyên em chia tay cô ấy, em sẽ rất thương tâm, sẽ trách anh?”

“Không, em sẽ không trách anh.” Tô Đồng lắc đầu, “Em biết anh đều là muốn tốt cho em, chẳng qua, thương tâm khổ sở cũng khẳng định không tránh được. Cũng sẽ rất khó xử, không biết nên làm cái gì mới tốt.”

Tư Dao trầm mặc trong chốc lát, nói: “Được rồi, anh không làm khó dễ em nữa. Em cùng cô ấy tiếp tục kết giao, anh sẽ không ngăn cản. Nếu em gặp phải vấn đề gì, cũng có thể tới tìm anh.”

“Thật sao? Cảm ơn anh!”

Tô Đồng vui vẻ ra mặt, chồm lên ôm Tư Dao một cái. Nghĩ nghĩ, lại nghi hoặc nói, “Nhưng mà, anh nói có vấn đề có thể tìm anh... Em cũng chưa thấy qua anh gặp gỡ một cô gái nào nhiều, anh sẽ rất hiểu loại chuyện này sao?”

“Có một số việc, kết giao cũng không nhất định biết, không kết giao cũng có thể đánh giá được.”

“A... Em không quá hiểu được.”

“Dừng thử hiểu. Đầu óc của em không thể nghĩ nhiều những thứ phức tạp, sẽ phá hỏng mắt.”

“Ồ...” Tô Đồng ừ ừ khuất chu miệng, không hề có cách nào phản bác.

Từ nhỏ đã là như vậy rồi, sự tình gì chỉ cần dựa theo Tư Dao nói đi làm sẽ không có vấn đề. Mà nếu cậu ngẫu nhiên muốn tự làm một lần, cuối cùng hơn phân nửa chật vật mà về.

Mới trước đây, cậu liền cảm thấy Tư Dao rất tin cậy, vẫn muốn lấy Tư Dao làm chuẩn. Nhưng mà sau khi tách ra, cậu lại càng làm càng phát hiện ra, tính chất được biệt có trên người Tư Dao này, là thiên tính, miễn cưỡng học là không học được. Cũng bởi vì học không được, nên mới càng thêm hoài niệm.

Ngày đó gặp lại cậu quả thật vui vẻ đến muốn bay lên mây! Mãi cho đến hôm nay, cậu vẫn đang cực kỳ cảm ơn ông trời để cho bọn họ gặp lại.

Cậu than nhẹ một tiếng, vô hạn cảm khái nói: “Anh, nếu chúng ta có thể vĩnh viễn cùng một chỗ, thật là tốt biết bao.”

Tư Dao nhìn cậu một cái, mỉm cười: “Ừ, nếu có thể.”

Vừa mới ghi âm xong, Văn Việt đi ra công ty, nhìn đồng hồ đã là bốn giờ. Cô cùng Tô Đồng hẹn nhau sáu giờ gặp mặt, cùng đi công viên hải dương.

Văn Việt ôm tâm tình chờ mong đi ra tòa nhà, đang muốn đi lấy xe ô tô, bỗng nhiên bị người theo phía sau gọi lại. Nhìn lại liền không khỏi sửng sốt.

Người kia là, Lệ Sâm. Văn Việt chưa từng tiếp xúc với Lệ Sâm, nhưng từ rất sớm trước đây đã biết tên của anh ta, cũng nghe phong phanh qua sự tích “rực rỡ” này của anh ta.

“Chào ngài, Lệ tiên sinh.” Văn Việt sợ hãi xoay người cúi thấp xuống, trong lòng rất khẩn trương. Người đàn ông này rất cao lớn, người thật so với trong tạp chí còn đẹp trai hơn, hơn nữa khí thế át người, quả thực khó có thể nhìn thẳng.

“Chào nãi.” Lệ Sâm hơi hơi gật đầu, “Mạo muội. Muốn mời nãi uống tách café, có thể chứ?”

“A?” Văn Việt không dám tin, “Ngài... Mời tôi uống café?”

“Đúng, hy vọng nãi cho tôi một chút thời gian.”

Lệ Sâm dừng một chút, nói, “Tôi đã nghe qua ca khúc của nãi. Thanh âm của nãi không tồi, tôi rất thưởng thức, cho nên muốn tâm sự với nãi.”

“Vây, vậy sao? Cảm ơn.” Văn Việt cảm thấy được coi trọng mà sợ hãi.

Tuy nói cũng có rất nhiều người tán thưởng giọng ca của cô, nhưng những lời tán thưởng nói ra từ miệng người này, nghe qua chính là có trọng lượng khó hiểu.

“Xe của tôi ở ngay bên kia. Nếu nãi đồng ý, mời đi cùng tôi.” Lệ Sâm nói.

“Nhưng mà...” Văn Việt bắt đầu do dự.

“Sẽ không mất nhiều thời gian đâu, chỉ muốn tâm sự bình thường với nãi thôi.”

“Vây... Vây được rồi. Cảm ơn lời mời của ngài.” Văn Việt rút cuộc gật đầu.

Bây giờ còn kém hai giờ nữa mới đến sáu giờ, chỉ uống tách café hẵn là không mất nhiều thời gian, hơn nữa cô cũng muốn biết Lệ Sâm sẽ tán gẫu với cô cái gì. Có lẽ là lòng hiếu kỳ quá phá đi, cô muốn bản thân tiếp xúc một chút, người đàn ông nghe đồn như ma quỷ này, đến tột cùng là một người như thế nào.

Sau đó, Lệ Sâm lái xe đưa Văn Việt tới một tiệm café. Hai người ở trong ghế lô hàn huyên thật lâu.

Cảm giác của Văn Việt là, Lệ Sâm nói tuy rằng không nhiều lắm, cũng không nói chuyện bản thân, nhưng những vấn đề bình thường lơ lửng mà anh ta hỏi, rất dễ trả lời, cũng làm cho người ta có thể thoải mái tâm tình nhất. Nhất là nói tới âm nhạc, Văn Việt lại có những chuyện nói hoài không xong, mà Lệ Sâm bản thân lại là tổng giám đốc của công ty giải trí, tự nhiên có thể nói với nhau.

Bất tri bất giác, hơn một giờ liền trôi qua, Văn Việt bắt đầu thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ.

“Nãi sắp có việc sao?” Lệ Sâm chú ý tới hành động của cô.

“Hả?” Văn Việt sững sốt, theo bản năng lắc đầu, “Không, không có việc gì.”

“Phải không?”

Lệ Sâm hơi hơi nheo mắt, “Nếu không có việc gì, tôi muốn mời nãi dùng bữa tối.”

“Bữa... Bữa tối?” Văn Việt bất ngờ, cô không nghĩ tới lại còn có thể có phần sau.

Tuy rằng cùng một chỗ với Lệ Sâm rất vui vẻ, chỉ cần nhìn thấy mặt anh ta cũng chính là một loại hưởng thụ, hơn nữa luôn cảm thấy có một loại nói không nên lời... Cảm giác về sự ưu việt?

Nhưng mà, dù sao cô cũng đã có hẹn trước với Tô Đồng. Hiện tại thời gian hẹn cũng nhanh đến, lúc này lại gọi điện thoại cho Tô Đồng nói đề hôm khác sẽ không tốt lắm.

“Điều này, tôi chỉ sợ...”

“Nãi có thể suy nghĩ một chút.” Lệ Sâm đứng lên nói, “Chúng ta ngồi ở trong này lâu rồi, không ngại ra ngoài đi một chút chứ, bên đường có rất nhiều tiệm. Nãi có thể nhìn xem có cái gì thích hay không, thuận tiện lợi dụng trong khoảng thời gian này suy nghĩ một chút.”

“A...” Anh ta nói rất có tình có lý, Văn Việt không biết nên thoái thác như thế nào, đành phải gật đầu, “Được.”

Sau khi hai người rời khỏi quán café, thì liền đi bộ ở trên đường. Trên đường đi qua một tiệm châu báu, Lệ Sâm đưa Văn Việt vào, chọn một vòng cổ kim cương, nói muốn tặng cho cô.

Văn Việt lập tức ngốc ở tại chỗ. Gia cảnh của cô không phải tốt lắm, thứ quý giá như vậy, đừng nói có được, ngay cả sờ cô cũng không được sờ qua.

17. Chương 17

“Điều, điều này sao không biết xấu hổ như vậy? Lệ tiên sinh, tôi không nhận được...” Cô liên tục xua tay, hai má ửng đỏ vì các loại nhân tố mà hơi đỏ lên.

“Không có gì, nãi thích là được rồi.” Lệ Sâm bảo nhân viên cửa hàng cắt vòng cổ vào trong hộp.

Cậu nhét cái hộp đóng gói tinh mỹ kia vào trong tay Văn Việt, sâu kín nói, “Nãi cho tôi nghe được tiếng ca êm tai, tôi tặng phần lễ vật này, đồng giá trao đổi, hoàn toàn đáng giá.”

Văn Việt trong lòng nhảy dựng, quả thực nghĩ đến nghe được ngôn ngữ êm tai nhất trên đời. Mặt của cô lập tức đỏ bừng, bất an xoa nắn hộp trang sức bị Lệ Sâm mạnh mẽ nhét vào trong tay, ngập ngừng nói: “Điều này... Lệ tiên sinh, chúng ta lần đầu gặp mặt, ngài như vậy, tôi thật sự rất khó xử...”

Lệ Sâm nhìn khuôn mặt đỏ ửng kia của cô, cười mà như không cười nhếch khóe miệng: “Không cần cảm thấy ngượng ngùng. Nếu nãi thật sự băn khoăn, vậy cùng tôi dùng bữa thôi, tôi sẽ vô cùng cảm kích.”

“Tôi...” Văn Việt hoàn toàn luẩn cuẩn chân tay, còn đang trong thế khó xử điện thoại di động đột nhiên vang lên. Là Tô Đồng gọi tới, hỏi cô ở chỗ nào, cậu muốn tới đón.

Lúc này nghe thấy thanh âm của Tô Đồng, trong lòng cô lại loạn đến không còn hình dạng, sợ hãi nhìn về phía Lệ Sâm. Lệ Sâm mỉm cười, xoay người đi ra cửa tiệm.

Văn Việt bước lên, đi theo phía sau Lệ Sâm, cầm điện thoại ấp úng, vẫn không biết nên nói như thế nào với Tô Đồng mới tốt.

Thanh âm của Tô Đồng, nghe qua dịu dàng như vậy, lại mang theo nhảy nhót, anh ấy nhất định là vô cùng chờ mong cuộc hẹn đêm nay. Nếu cô lỡ hẹn, anh ấy sẽ không trách cứ cô, nhưng trong lòng khẳng định sẽ cực kỳ mất mát.

Người thanh niên luôn nở nụ cười sáng lạn kia, nếu lộ ra biểu tình mất mát, nhất định sẽ làm cho người ta đau lòng.

Lại nhìn về bóng dáng phía trước kia, cao lớn rắn rỏi, nhìn qua rất đáng giá ỷ lại. Anh ta là thiên chi kiêu tử, anh ta có thể cho người ta rất nhiều thứ mà mắt cũng không chớp, nhiều đến làm cho người ta không tưởng tượng được, thậm chí đến mức không thừa nhận được, tựa như vừa rồi...

Cô cùng anh ta, không phải người cùng thế giới. Cô cũng sẽ không vì điều này mà tự ti, nhưng cô biết, cô hẳn là bảo vệ một cái đúng mực. Hai người không phải cùng thế giới, vẫn là bảo trì khoảng cách nhất định thì tốt hơn.

Quan trọng là, cô còn không muốn vượt ranh giới, cô rất thích vị trí trước mắt này của mình.

“Vậy quyết định như thế nhé, em chờ anh.”

Văn Việt tắt điện thoại, đuổi tới bên cạnh Lệ Sâm, hai tay cầm hộp trang sức chứa vật phẩm quý giá kia trả lại, kiên định nói, “Xin lỗi, Lệ tiên sinh, tôi thật sự không thể nhận lễ vật này, cũng không thể cùng ngài ăn cơm tối. Rất xin lỗi, mong ngài tha thứ.”

“Hử? Là có nguyên nhân đặc biệt gì sao?” Lệ Sâm nhíu mày.

“Là có một chút nguyên nhân. Tóm lại thật sự vô cùng xin lỗi, nếu lần sau có cơ hội gặp lại, tôi nhất định mời ngài uống café. Nhưng hôm nay thật sự không được, xin lỗi.”

“Vậy sao? Thôi vậy, không có gì.”

“Cảm ơn. Vậy, phần lễ vật này, mong ngài nhận lại đi.”

“Tôi là mua cho nãi, nãi có thể nhận lấy.”

“Không không, không cần như vậy. Cũng không cần phần lễ vật này, tôi sẽ nhớ kỹ ngài từng nói thích tiếng ca của tôi, cũng sẽ vẫn cố gắng ca hát.”

“Một khi đã như vậy.” Lệ Sâm nhận lại hộp trang sức kia, “Như vậy nãi muốn đi đâu, có cần tôi đưa nãi một đoạn đường không?”

“Không cần, cảm ơn ý tốt của ngài.”

Văn Việt cười cười, “Hôm nay cùng ngài tán gẫu thật sự vui vẻ, cũng cảm ơn café của ngài. Tạm biệt.” Vẫy tay, xoay người đi thẳng về phía trước.

Lệ Sâm nhìn nhìn hộp trang sức trong tay, lại nhìn thoáng qua bóng dáng nhẹ nhàng đang đi xa dần kia. Không có biểu tình dao động gì, cậu tiếp tục đi dọc theo phương hướng ban đầu.

Cuối phố có một quảng trường, cậu ở xung quanh quảng trường tìm chiếc ghế dài ngồi xuống, lấy từ trong túi ra một bao thuốc, thông thả ngồi ở chỗ đó nuốt mây phun khói.

Ước chừng hai mươi phút sau, Tư Dao đi vào quảng trường, nhìn quanh mọi nơi, sau khi tìm được Lệ Sâm liền đi qua ngồi xuống bên cạnh cậu.

Tư Dao vừa mới ngồi xuống, Lệ Sâm liền ném cái hộp trong tay lên người anh, khẩu khí một bộ bất cần nói: “Cho anh.”

Tư Dao mở hộp ra nhìn, phát hiện bên trong là một vòng cổ kim cương, rất hoa lệ, rõ ràng giá trị xa xỉ, nhưng anh biết Lệ Sâm sẽ không đột nhiên tặng đồ cho anh.

“Sao lại thế này?” Anh hỏi.

“Mua cho cô gái kia, cô ta trả lại.” Lệ Sâm không cho là đúng nói.

“Vậy sao?” Tư Dao cười cười, “Không thể tưởng được cậu lại làm đến tận bước này. Nhưng mà, cũng càng thêm chứng minh cô ta quả thật không tồi.”

“Hừ.”

Lệ Sâm ném qua một cái xem thường, “Anh cũng đủ nhàm chán. Tô Đồng muốn kết giao với ai là chuyện của cậu ta, anh quan tâm như vậy có phiền hay không?”

“Cậu cứ coi như chỉ là tôi che chở em trai mà sốt ruột đi.” Tư Dao bắt đầu dĩ nhiên nói.

Nói đến nói đi, đều là bởi vì Tô Đồng rất hồn nhiên, cũng quá tin tưởng người khác, nếu đã bị thương nặng, khó bảo toàn sẽ gượng dậy nổi.

Cho nên Tư Dao mới nghĩ ra biện pháp như vậy. Đầu tiên là nghe Tô Đồng nói, biết đêm nay cậu ấy có hẹn với Văn Việt, lại đi nhờ Lệ Sâm giúp đỡ, để cho cậu ta tìm Văn Việt “uống café”.

Giới giải trí rất nhiều hấp dẫn, mà Lệ Sâm trên người vừa vặn còn có hết thảy hấp dẫn trong cái vòng luẩn quẩn này, có mạo có tiền, có quyền thế. Nếu đối mặt với hấp dẫn cực lớn giống như cậu ta mà cũng có thể không lung lay, như vậy nhân phẩm của cô gái kia cũng đủ để tín nhiệm.

“Anh không phải có luyến đệ tình kết chứ?” Lệ Sâm cổ quái liếc nhìn Tư Dao một cái.

“Thật cũng không đến mức đó.” Tư Dao nói, “Chỉ là phòng ngừa chu đáo.”

“Hừ, cho nên ngay cả tôi cũng lợi dụng?”

Vừa nói ra, Lệ Sâm vẫn rất không thích, bỗng dưng lộ ra ánh mắt âm lãnh, “Tôi đã nói từ đầu, nếu hôm nay anh không theo giao hẹn đem cuộn phim kia trả lại cho tôi, tôi sẽ thật sự giết anh.”

“Không thành vấn đề. Nhưng mà trước lúc đó, chúng ta đi ăn cơm tối trước. Đúng rồi, cái này trả lại cho cậu.” Tư Dao đem hộp trang sức trả lại cho Lệ Sâm, “Tôi không mang vòng cổ.”

“Tôi cũng không mang.” Lệ Sâm phiền chán khoát tay, “Dù sao anh cầm rồi, muốn ném muốn đưa người hay là mang bán lấy tiền đều tùy anh.”

“Như vậy.” Nghĩ nghĩ, Tư Dao liền nhận lại hộp trang sức, tính toán ngày nào đó đưa cho Lí Miên Vũ, sẽ nói đây là tâm ý của Lệ Sâm.

Tuy rằng bản thân Lê Sâm nhất định không chịu thừa nhận, nhưng mà, tâm ý của cậu ta đối với Lí Miên Vũ, kỳ thật chỉ một cái vòng cổ kim cương này làm sao có thể đánh giá được.

“Đi thôi.” Tư Dao cầm cổ tay Lê Sâm, kéo cậu khỏi ghế, “Tôi đã đặt chỗ trong nhà hàng rồi.”

“Chừng nào thì anh đưa cái đó cho tôi?” Lê Sâm vẫn cực kỳ so đo chuyện này. Đó cũng là đương nhiên.

“Đêm nay sẽ trả lại cậu, đừng vội.”

“Nhớ kỹ lời anh đã nói đấy, đến lúc đó không được giở trò gì ra nữa. Tôi sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh nữa đâu.”

“Được được.” Tư Dao bình tĩnh trả lời, kéo Lê Sâm đi về phía chiếc xe đỗ ở bên kia quảng trường, trên mặt anh mang theo ý cười tao nhã mà thâm thúy.

18. Chương 18

“Đây là ý tứ gì?” Lê Sâm lộ ra vẻ mặt không thể nói lý trừng về phía Tư Dao ở bên cạnh.

Vừa mới nếm qua cơm tối, Tư Dao liền lái xe đưa cậu đến công viên trò chơi. Nhìn thấy kiến trúc thật lớn đang chậm rãi chuyển động ở phía trước, cậu quả thực không thể tin được Tư Dao thật sự có ý định cùng với cậu ngồi cái kia.

“Vé cũng mua, vừa nhìn là hiểu ngay không phải sao?” Tư Dao mỉm cười nói.

“Không phải anh lại đang giở trò chứ?” Lê Sâm âm âm nói: “Lúc trước hỏi anh muốn hồ sơ, anh lại vẫn đưa đấy. Hiện tại còn nói muốn ngồi cái gì mà bánh xe chọc trời, anh là đang đùa giỡn tôi sao?”

“Tuyệt đối không phải. Sau khi đi lên, tôi liền đưa nó cho cậu.”

“Thật sự?” Lê Sâm vẫn cảm thấy rất hồ nghi.

Người đàn ông này thật sự rất nhiều thủ đoạn, làm cho người ta không thể không bố trí phòng vệ.

“Chân chân thực thực, tin tưởng tôi.” Tư Dao trầm tĩnh nói.

“Hừ, muốn tôi tin tưởng anh, còn không bằng đi tin tưởng heo mẹ đi trồng cây.” Tuy rằng Lê Sâm trào phúng như vậy, nhưng không có biện pháp khác, chỉ có thể dựa theo ý tứ của Tư Dao.

Dù sao nếu kết quả là phát hiện lại bị lừa dối, vậy thì tốt lắm, cậu liền đá bay Tư Dao ra khỏi bánh xe chọc trời, sau đó nói cho người khác đây là sự cố ngoài ý muốn.

Nhưng mà nói lại, bánh xe chọc trời... Thật đúng là đã lâu rồi. Hồi tưởng một chút, từ lần cuối cùng ngồi bánh xe chọc trời, đã qua mười mấy năm.

Cậu nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ ngồi cái thứ này nữa. Thật không phải có thành kiến với bánh xe chọc trời, mà là cảm thấy không có ý nghĩa, thậm chí có chút châm chọc.

Nói là bánh xe chọc trời có thể mang đến hạnh phúc cho người khác, kỳ thật cái gì cũng không cho cậu được. Cho dù toa ngồi có bay lên đến đỉnh, đứng ở điểm cao nhất được gọi là “hạnh phúc”, hạnh phúc đã đi qua đời cũng sẽ vĩnh viễn không trở về.

Nhưng cho đến bây giờ, tình huống đã có một ít bất đồng. Từng nghĩ không bao giờ để ý nữa, không bao giờ sẽ có thứ gì nữa, đã tìm được về một chút. Không phải do bánh xe chọc trời cho cậu, mà là do... người đàn ông cùng ngồi bánh xe chọc trời với cậu.

Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi nảy lên một loại cảm giác kỳ diệu, cậu lặng lẽ liếc ngắm đối phương một cái, đón nhận chính là một đôi mắt nhìn chăm chú mỉm cười, nhất thời xấu hổ, mắt tự nhiên dời tầm mắt.

Rốt cuộc có thể đi lên bánh xe chọc trời, hai người liếc nhau, ngồi xuống đối diện nhau.

Toa xe bắt đầu chậm rãi bay lên, bọn họ vẫn im lặng không nói gì, cho đến khi Tư Dao mở miệng: “Tôi có thứ này cho cậu.” Từ trong túi áo lấy ra một cái hộp. Không phải cái hộp chứa vòng cổ kim cương lúc trước, mà là một chiếc hộp nhỏ đồng dạng đóng gói tinh mỹ.

Lệ Sâm hồ nghi nhướn mày, Tư Dao hẳn sẽ không đem cái di động chứa đoạn phim kia đóng gói thận trọng như vậy chứ?

Cậu nhìn thấy Tư Dao chậm rãi mở hộp nhỏ kia, lộ ra thứ bên trong liền không khỏi sửng sốt.

Thứ đó không phải di động, mà là một chiếc nhẫn bạch kim.

Tư Dao lấy chiếc nhẫn kia ra, dùng ngón trỏ cùng ngón cái xoa xoa, nhìn thấy ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của Lệ Sâm, anh nói: “Đây là thứ tôi đưa cho cậu.”

“Anh đưa cho tôi thứ này?”

Lệ Sâm ngạc nhiên trừng mắt nhìn anh, “Anh có ý tứ gì? Lại đang đùa giỡn tôi sao?”

“Không phải.” Về mặt Tư Dao vẫn trầm tĩnh như cũ, rõ ràng nói từng từ, “Tôi hy vọng em kết giao với tôi.”

“Kết... Kết giao?” Lệ Sâm quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình.

Đây là nói đùa, đây tuyệt đối là đang nói đùa!

“Anh không phải lại đang nổi điên chứ?” Cậu hỗn hển mắng. Đáng giận, cho dù là nói đùa, trò đùa này cũng rất thấp hèn rất ác liệt!

Tư Dao thu nhẫn cầm vào lòng bàn tay, lặng im một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Tôi từng nói qua, tôi cùng em có trải qua tương tự, còn nhớ rõ không?”

“... Lại làm sao vậy?” Lệ Sâm không rõ vì sao anh ta đột nhiên nói đến điều này, vẫn duy trì cảnh giới.

“Ba tôi là giáo sư đại học, mẹ là giám đốc xí nghiệp.”

Tư Dao nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Ngày đó ba tôi nhận lời mời đến một học viện ở nước ngoài diễn thuyết, mẹ tôi vừa vặn cũng đi công tác, vì thế hai người cùng nhau xuất phát. Vài ngày sau, có người đến nhà của tôi nói cho tôi biết, chuyển phi cơ chở bọn họ gặp rủi ro, tất cả hành khách trên đó đều lâm nạn. Người nọ nói, bọn họ sẽ không bao giờ trở lại nữa. Tôi không tin, người hai ngày trước mới còn nói chuyện với tôi, còn nói qua nửa năm nữa sẽ có một em trai hoặc là em gái cho tôi ôm, sao có thể lập tức liền biến mất tất cả? Người nọ còn nói, tôi sẽ bị đưa đi cô nhi viện, nơi đó sẽ có người chiếu cố tôi. Lúc ấy tôi cảm thấy thật buồn cười, tôi có ba mẹ, sao lại là cô nhi? Người khác nói bọn họ đã không còn thì sẽ không còn sao?”

“...” Theo lời anh ta nói, cảnh giác trên người Lệ Sâm dần dần đỡ xuống, không nói gì nhìn sườn mặt của anh ta.

Về mặt của anh ta vẫn là lạnh nhạt, đã không thể nhìn ra tâm tình khi đó của anh ta. Cũng có lẽ mặc dù vào lúc ấy, anh ta vẫn là biểu tình như vậy, lạnh nhạt bình tĩnh, không chỗ nào sợ hãi. Còn hơn những gì người khác nói, anh ta luôn tin tưởng vững chắc bản thân.

“Tôi không muốn bị những người đó mạnh mẽ đưa đi. Tôi thu dọn hành lý, chạy đến đường cái lang thang khắp nơi. Âm thầm chờ đợi có lẽ đột nhiên có một ngày, sẽ ngẫu nhiên gặp được người nhà của tôi — kỳ thật tôi biết đây là hy vọng xa vời không có khả năng, khi đó tôi lại thà rằng mang theo một tia hy vọng xa vời này một mình sống sót, cũng không muốn vào cô nhi viện ở chung với một đám trẻ con đã nhận mệnh này.”

Tư Dao nói xong, nhẹ nhàng khẽ nhếch khóe môi, “Châm chọc chính là, tôi chạy ra khỏi những đứa trẻ này, lại gặp một con chó lang thang.”

“... Chó?” Lệ Sâm hoài nghi cách nói này của anh ta là sự thật hay là so sánh.

“Ừ, một con chó lang thang.”

Tư Dao gật gật đầu, hiển nhiên cũng không phải so sánh.

“Lần đầu tiên đụng tới nó là ở quảng trường. Ngày đó tôi mua bánh mì chân giò hun khói, ăn không hết, phát hiện một con chó vừa cắn lại vừa gầy đang bối rối, liền cho nó, tôi không nghĩ tới sau đó nó liền đi theo tôi. Tôi rất chán ghét nó, cũng không phải ghét bỏ nó hẳn, tôi không thể chịu đựng được chính là, nó đang lang thang. Nó đi theo tôi, là bởi vì nó nghĩ được hơi thở đồng dạng ở trên người tôi, nó muốn cùng tôi sống nương tựa lẫn nhau, làm cho tôi rất cảm kích.”

Vì sao tôi lại thường gặp gỡ nó, dù muốn vứt cũng vứt không xong? Bởi vì, tôi cũng đang lang thang, tôi giống nó đều là một người cô đơn, không có chỗ có thể đi. Chuyện tôi không muốn nhận nhất, nó lại lần lượt nhắc nhở tôi. Chạng vạng một ngày tôi tỉnh lại trên ghế đá trong công viên, phát hiện nó ngồi xổm trước mặt tôi, miệng ngậm một miếng pizza không biết nhặt được ở đâu. Nó vậy mà còn muốn chiều cổ tôi. Tôi rất cuộc không chịu nổi, lấy gậy xua đuổi nó, cho đến khi nó khắp khiêng chạy trốn.”

Nói tới đây, Tư Dao quay đầu nhìn thoáng qua sắc mặt cực kỳ thâm trầm của Lệ Sâm, cười cười.

“Cảm thấy quen thuộc phải không? Tựa như Lí Miên Vũ với em. Cô ấy xuất phát từ thiện ý mà tiếp cận em, lại làm cho em nhớ tới chuyện em không muốn nhận. Em biết rõ sai không ở cô ấy, nhưng lại không nhận được muốn giận chó đánh mèo với bà.”

“...” Lệ Sâm không thể nói tiếp, im lặng khẽ cười khổ.

“Cuối cùng, ngày đó.”

Tư Dao lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, tiếp tục nói, “Ngày đó trời mưa tầm tã, tôi tránh mưa ở dưới một mái hiên. Con chó lang thang kia lại tới nữa, nó cũng đến tránh mưa. Tôi chạy đi, lại phát hiện nó đuổi theo tôi ở phía sau. Chân của nó bị tôi đánh, chạy chậm nhưng nó vẫn đuổi theo tôi không tha. Tôi chạy qua đường cái, nó cũng đuổi qua theo, lại vừa vặn gặp được đèn đỏ. Thời điểm khi tôi nghe thấy tiếng phanh xe mà quay đầu lại nhìn, nó đã bị xe đánh bay rồi. Tôi đi qua đó, nhìn thấy nó vẫn không nhúc nhích, mưa ở bên cạnh đều thành màu đỏ, cứ như vậy, tôi xác định nó đã chết.”

Tôi cảm thấy tôi hẳn là vui vẻ, tôi đứng ở bên cạnh nó, vẫn cố gắng tìm tâm tình vui vẻ, mãi cho đến lúc cảnh sát giao thông đi đến, hỏi tôi một số việc, sau đó tôi đã bị đưa đến cô nhi viện. Ở nơi đó một năm, giáo viên trong cô nhi viện yêu cầu làm bài văn miêu tả, chủ đề là động vật. Tôi viết về chuyện của con chó lang thang kia, sau khi viết xong mới phát hiện tất cả chữ viết đều mơ hồ, tràn đầy ẩm ướt, lại sờ lên mặt, tôi mới biết được đây đều là nước mắt của chính tôi.”

“Anh... Vì nó mà khóc?” Lệ Sâm thực sự ngạc nhiên.

Cũng không phải cho rằng con chó kia không đáng vì nó mà rơi lệ, chỉ là cậu không tưởng tượng được, bộ dáng Tư Dao rơi lệ.

“Chỉ có thể cho là như vậy.”

Tư Dao bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Tôi cũng sau đó lại mới phát hiện. Kỳ thật rất nhiều chuyện, đều là khi trôi qua rồi mới hiểu được. Con chó lang thang mà tôi từng cực độ chán ghét kia, là nó đã cùng tôi vượt qua những ngày tịch mịch gian nan nhất. Vô luận là tôi không muốn thừa nhận, tôi phiền chán nó, chỉ là bởi vì quá mức để ý.”

“...” Lệ Sâm không khỏi lại nghĩ đến mình, khó hiểu nhíu nhíu mày.

“Ngày đó, lần đầu tiên tiếp xúc với em, lại gặp được Lí Miên Vũ.”

Tư Dao quay lại nhìn Lệ Sâm, ánh mắt trở nên thâm thúy, “Em xuống xe đi về phía cô ấy chào hỏi, lúc ấy tôi nhìn thấy em nở nụ cười, bỗng nhiên cảm thấy rất đau lòng.”

“Đau... Lòng?” Lệ Sâm kinh ngạc sững sờ tại chỗ.

“Kỳ thật khi đó tôi cũng không rõ ràng chuyện giữa hai người, nhưng ẩn ẩn bên trong có lẽ còn có một loại lực lượng tương thông, làm cho tôi ý thức được có lẽ em cũng phạm một sai lầm giống như tôi, cho nên tôi muốn hiểu em, muốn hiểu được vì sao em phải cười như vậy.”

Tư Dao nói, “Sau đó tôi đã biết, em cũng đang cố gắng tìm tâm tình vui vẻ. Em cảm thấy em hẳn là vui vẻ, người phụ nữ luôn chán ghét rốt cuộc lộ ra bộ mặt thật khó coi, em có thể danh chính ngôn thuận chán ghét bà.”

Lệ Sâm không nói gì. Cậu mờ mịt nhìn môi Tư Dao, cảm thấy không rõ, rõ ràng tâm tình chỉ có mình mới hiểu được, vì sao lại từ nơi đó thổ lộ ra.

Cảm giác này thật sự rất kỳ diệu, không cách nào hình dung. Nhưng cũng không cảm thấy kháng cự, ngược lại có vẻ như trút được gánh nặng.

Rốt cuộc cũng có người giúp cậu nói ra những lời này, rốt cuộc có thể hợp lẽ cúi đầu thừa nhận, rốt cuộc có thể... Có một người như vậy.

“Sự kiện kia, liền trở thành một khởi điểm.” Tư Dao nói.

Tiếp theo, là tâm tình của chính anh ta.

“Bắt đầu từ khởi điểm đó, tôi không thể khắc chế suy nghĩ muốn theo đuổi em. Mà càng tiếp xúc với em nhiều, cũng càng có thể khẳng định, chính là em.”

“Cái gì kêu chính là tôi?” Lệ Sâm lúng ta lúng túng, ý thức vẫn có chút theo không kịp, lại cảm thấy tim bỗng nhiên đập nhanh khó hiểu.

“Nên nói như thế nào đây?”

Tư Dao cười cười, nắm chặt cái nhẫn trong lòng bàn tay, “Có lẽ chính là một loại cảm giác “tìm được rồi”. Có một số người, ở chung vài chục năm, cũng sẽ không vì đối phương rời đi mà rơi một giọt nước mắt. Mà cũng có một số người, chỉ cần gặp một lần, sẽ thấy nóng ruột nóng gan, tâm tâm niệm niệm. Cho tới nay tôi cũng là một người như vậy, thói quen, đã mất đi khái niệm với nhà. Mỗi cho đến khi gặp em, mới nhớ ra tôi cũng không phải một mình ngay từ đầu. Miệng cười của người ấy làm cho mình vui sướng, buồn khổ của người ấy làm cho mình đau lòng, ngay cả bộ dáng giận dữ của người ấy cũng yêu thích, nhìn thấy người ấy đó là hạnh phúc, cũng hy vọng có thể dùng hết thấy biện pháp làm cho người ấy cảm thấy hạnh phúc — người quý trọng như vậy tôi cũng từng có được, chỉ là bị một tai nạn máy bay đoạt đi. Mà hiện giờ tôi tìm được em, cái gì cũng không thể lại đoạt em đi. Tôi muốn có được em, chẳng sợ không từ thủ đoạn.”

“...”

Lúc Lệ Sâm còn do chần động quá độ mà lâm vào trạng thái sững sờ, Tư Dao liếc nhìn ngoài cửa sổ một cái, phát hiện toa xe đã bay đến điểm cao nhất.

Anh đứng lên, xoay người đè lại bả vai của Lệ Sâm, nhẹ nhàng hôn lên môi của cậu, nói: “Anh yêu em.”

Lệ Sâm chỉ cảm thấy có một quả bom chui vào trong đầu, phát ra tiếng nổ ầm ầm tràn đầy khói bụi, hoàn toàn không biết bản thân phát ra âm thanh như thế nào: “Anh nói cái gì?”

[Anh biết, em đã nghe rõ rồi.]

Tư Dao hơi ngồi xổm xuống, khẽ ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt Lệ Sâm, “Hiện tại anh chỉ hy vọng em nhận anh, cùng anh kết giao.”

“Anh...” Lệ Sâm giật giật môi, không thể tin được mình vậy mà bị một người dùng lời tỏ tình làm chấn kinh đến mức này.

Hơn nữa đối phương là người này... Trong giây lát, cậu phục hồi tinh thần, nhéo lấy vạt áo của Tư Dao, cắn răng nói.

“Hỗn đản, anh nói đã đủ chưa? Anh thật sự coi tôi là ngu ngốc? Trêu đùa tôi một lần lại một lần, hiện tại lại còn dám nói anh đối với tôi... Anh cho là dùng một câu tâm thường thối nát như vậy là có thể làm cho tôi quên anh từng trêu đùa tôi, bức bách tôi như thế nào sao? Hừ, tôi mặc kệ anh là thật sự cũng được, mà đang trêu đùa tôi cũng tốt, tôi nói cho anh, tôi rất chán ghét anh. Muốn cho tôi nhận anh, nghĩ cũng đừng nghĩ! Anh hiện tại lập tức đưa thứ tôi muốn cho tôi, từ nay về sau chúng ta không còn liên quan.”

Kỳ thật Tư Dao cũng không bắt ngờ khi bị Lệ Sâm cự tuyệt, nhưng muốn nói không có đả kích cũng là không có khả năng.

Anh cười khổ, cầm cổ tay đang túm lấy vạt áo của mình, nói: “Xin lỗi. Kỳ thật anh không chụp thứ đó.”

“Cái...” Lệ Sâm ngăn ra, chợt giận tím mặt, “Anh lại đang đùa giỡn tôi?! Bằng không tấm ảnh trong di động kia của anh là thế nào? Anh rốt cuộc nói lời nào là thật lời nào là giả, nói!”

“Được, em kiên nhẫn nghe anh nói.”

Tư Dao im lặng thở dài, “Tấm ảnh kia, là cảm thấy bộ dáng ngủ không hề phòng bị của em thật đáng yêu, cũng chỉ có duy nhất tấm đó. Về phần cuộn phim, anh thật sự không hề chụp. Sở dĩ lừa em, là bởi vì cá tính của em phòng bị quá mức. Em theo đuổi người khác, lại cự tuyệt bất luận kẻ nào tới gần em, cho nên anh chỉ có thể dùng phương thức này tới gần. Em nói anh đùa giỡn em trêu đùa em, anh thừa nhận là anh cố ý, nhưng đó là vì em làm cho anh không biết làm sao, cũng trốn tránh không được. Anh muốn tiếp nhận gai trên người em, vô luận sử dụng phương thức gì. Anh nói rồi, vì có được em, anh sẽ không từ thủ đoạn.”

Nghe được loại giải thích như thế, Lệ Sâm không tránh khỏi mê mang.

Điều này tính cái gì? Từ đầu tới cuối, tất cả những điều này đều tính cái gì?

Trăm phương ngàn kế của Tư Dao, tấn công uy hiếp cùng mọi cách gây sức ép, kết quả lại chính là một câu, “Anh muốn có được em”?

Không muốn thừa nhận nhất chính là, anh ta thành công rồi. Anh ta thành công rồi!

Chính mình đích xác bởi vì anh ta mà không biết làm sao, cũng không có đường để trốn. Tuy rằng vẫn sẽ dựng thẳng gai phòng vệ lên với anh ta, nhưng ngay cả chính mình cũng hiểu thứ đó căn bản không thương tổn được anh ta, thậm chí ngược lại sẽ bị anh ta đoạt đi, sau đó lại mang theo nụ cười không sợ xông đến...

Đáng giận! Nếu như thế này, vì sao anh ta không nói rõ ràng ngay từ lúc bắt đầu, mà phải dùng phương thức khúc chiết như vậy?

Nhưng mà, nếu anh ta thật sự làm như vậy, bản thân mình hơn phân nửa cũng chỉ là một cái hừ lạnh rồi quay đầu bước đi... Anh ta hiểu được điểm này, cho nên mới dùng phương thức này.

Người đàn ông này, rất狡 hoạt, rất đáng giận, rất quá phận, rất chán ghét... Hồn đản

19. Chương 19

“Lệ Sâm, xin tha thứ cho anh.”

Tư Dao cầm bàn tay đã không tự giác mất đi sức mạnh của Lệ Sâm, nắm ở trong tay, chân thành tha thiết nói, “Kỳ thật, anh vốn có thể không nói những điều này cho em, tiếp tục dùng phương thức lúc trước đối xử với em. Nhưng anh biết, vật cực tất phản, bức bách nào cũng nên có mức độ. Quan trọng hơn là, anh muốn em hiểu được tâm tình của anh, mà không phải cho là anh đang cố ý đùa bỡn em. Nếu khiến cho em ăn sâu đánh giá này, anh sẽ không có khả năng có được em.”

“... Anh cho là hiện tại anh nói ra, là có thể có được tôi sao?”

Lệ Sâm nói giọng mỉa mai, lại cảm thấy một trận ảo não, “Tôi vì sao lại bị anh có được? Tôi cũng không phải vật phẩm.”

Tư Dao cười cười: “Như vậy đổi lại cách nói. Cho anh cơ hội, để cho anh quý trọng em.”

“Quý trọng... Anh không làm tôi tức giận đến sùi bọt mép là đã cảm ơn trời đất rồi.” Lệ Sâm phẫn nộ lắm lắm như thế.

“Đúng, có lẽ anh vẫn sẽ làm ra một số chuyện làm cho em không vui, nhưng đây cũng không phải bởi vì anh có ác ý với em, ví dụ như đêm sinh nhật em...”

Vừa nghe, Lệ Sâm lại cảm thấy một dòng nhiệt khí nẩy lên, cậu cũng phân không rõ đây là thẹn thùng hay là tức giận.

“Anh còn dám nói đến chuyện lần đó? Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn dám làm như vậy, tôi nhất định sẽ, sẽ...” Sẽ thế nào?

Ngay cả chính cậu cũng không biết.

Giết Tư Dao, là không có khả năng. Vậy nếu không, còn có thể như thế nào?

Không thể như thế nào, hay nói là, cậu không có biện pháp với Tư Dao... Cậu căn bản là bị ăn đến sạch sẽ. Đáng giận! Rất đáng giận.

“Sẽ không.” Tư Dao nói, “Anh sẽ không dùng bánh ngọt nữa.”

Sắc mặt Lệ Sâm tối sầm: “Anh còn tính toán dùng cái gì?”

“Không có gì.” Tư Dao cười lắc đầu, “Hiện tại, có thể đáp ứng anh không? Cùng anh kết giao.”

Đề tài trở lại nơi này, Lệ Sâm nhú mày không nói gì thật lâu sau, thở dài: “Cho dù tôi nói ‘không’, anh cũng sẽ vẫn giống như lúc trước quần quít lấy tôi không tha nhỉ?”

“Không giống nhau.” Tư Dao nói, “Lúc trước, anh có buộc em làm chuyện gì, nhưng sẽ không yêu cầu em không làm chuyện gì. Mà nếu chính thức bắt đầu hẹn hò, anh sẽ hạn chế em.”

“Hạn chế?” Lệ Sâm sững sốt. Vậy mà bị người khác nói muốn hạn chế cậu, cảm giác thật đúng là... Mới mẻ.

“Kỳ thật cũng không thay đổi nhiều lắm so với lúc trước. Em có thể tiếp tục phát giận với anh, vung nắm tay, nói muốn giết anh, như thế nào đều được, anh không ngại. Chỉ là, nếu em lại đi theo đuổi người khác, làm ra một đồng chuyện xấu, anh sẽ không ngồi nhìn không quản. Chỉ có điểm này, anh không thỏa hiệp. Đây là điểm mấu chốt của anh, nếu em đập phá, từ nay về sau anh sẽ bỏ em mà đi.”

“...”

Người này, từ nay về sau không đến quấy rầy cậu, đây không phải hẳn là chuyện tốt phải vỗ tay ăn mừng sao? Lệ Sâm kinh ngạc nghĩ.

Trong nháy mắt lúc nghe thấy câu ‘bỏ em mà đi’ này, cậu cảm thấy trái tim đau một chút. Chẳng lẽ là quá mức vui vẻ, thế cho nên vui vẻ đến đau? Là như thế này sao?

Cậu mặt nhăn mày nhú, che ngực. Một chút đau đón kia, rốt cuộc là bởi vì...

“Cùng anh kết giao, nhé?” Tư Dao lại hỏi.

“Anh...” Lệ Sâm bình tĩnh nhìn mặt Tư Dao.

Biểu tình của Tư Dao vững vàng bình tĩnh, chỉ là anh ta thường xuyên dùng biểu tình thánh nhân để làm ra chuyện rất xấu, cho nên vẻ mặt của anh ta căn bản không thể tin. Nhưng thật ra ngôn ngữ của anh ta, không có vấn đề tin hay không, hoàn toàn làm người ta không có khả năng ngăn cản. Mà đáp án, luôn là phủ định.

Lệ Sâm mất sức rất lớn, cuối cùng cũng chỉ có thể vô lực nói: “Anh cho tôi chút thời gian... Để cho tôi suy nghĩ.”

“Được.” Tư Dao thả bàn tay cậu đang ở trong tay mình ra, nâng cổ tay lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của cậu.

“Chiếc nhẫn này, là có ý gì?” Lệ Sâm nghi hoặc hỏi.

“Anh cho em thời gian một năm suy nghĩ.”

Tư Dao nói, “Trong một năm này, anh sẽ không hạn chế em. Hôm nay của một năm sau, nếu em không tháo nhẫn xuống, chính là đã đồng ý anh, từ ngày đó về sau chúng ta là kết giao chính thức. Mà nếu trong

một năm này, em muốn cự tuyệt anh thì tháo nhẫn xuống, anh nhìn thấy tự nhiên sẽ hiểu được. Anh sẽ rời khỏi em.”

“...” Lệ Sâm hoàn toàn không biết nên nói cái gì mới tốt.

Cậu rút cuộc hiểu được, Tư Dao đích xác là nghiêm túc. Người đàn ông luôn có vẻ lạnh nhạt trần thế này, vậy mà cũng sẽ chấp nhất như vậy.

Là cảm giác hư vinh quấy phá sao? Cậu cứ nhiên cảm thấy trong lòng nảy lên sự vui mừng, vui mừng này lại làm cho cậu rất không thích, hếch mặt lên, hừ lạnh một tiếng: “Tôi đây liền cho anh thời gian một năm, chứng minh với tôi, anh đáng giá cho tôi kết giao với anh.”

Tư Dao nở nụ cười, gật đầu: “Anh sẽ cố gắng, cho em toàn thân toàn tâm đều yêu thương anh.”

“...” Lệ Sâm lại im miệng không nói.

Toàn thân toàn tâm yêu thương một người, nghe qua thật xa lạ. Loại cảm giác này, sẽ tốt lắm sao? Hay là rất kém cỏi? Cậu muốn hay không, thật sự thử xem?

Bỗng nhiên phát hiện trước mắt tiến đến một đạo bóng ma, là mặt của Tư Dao đang ép lại gần. Lúc này đoán ra anh ta muốn làm cái gì, Lệ Sâm theo bản năng quay mặt đi, lúc này mới nhìn thấy, bọn họ đã quay lại mặt đất.

Một chuyến lữ hành hạnh phúc này, xoay tròn xong, nhưng bánh xe chọc trời lại không ngừng nghỉ. Sẽ vẫn tiếp tục xoay tròn, tiếp tục hạnh phúc.

Từ bánh xe chọc trời bước xuống, Lệ Sâm đi ở bên cạnh Tư Dao, ngẫu nhiên lờm qua một cái, phát hiện Tư Dao còn đang xoa cằm.

Đó là kết quả của việc vừa rồi Tư Dao muốn hôn cậu, mà cậu đáp lễ là hung hăng tung một đấm. Lúc ấy toa hành khách đã dừng lại, mọi người trên mặt đất có thể thấy rõ ràng động tĩnh bên trong, cậu đương nhiên không thể để mặc Tư Dao xằng bậy.

Xứng đáng, tự tìm! Cậu không lương tâm thâm nghĩ, nhìn nhìn Tư Dao, còn đang xoa cằm, bỗng nhiên lại có chút lo lắng.

Không phải cậu ra tay quá nặng chứ? Sẽ không phải ngay cả xương cốt cũng đánh nát chứ? Có cần đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không?

Cậu nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định hỏi một chút có vẻ yên tâm hơn. Nhưng mà vừa muốn mở miệng, đã bị Tư Dao nắm chặt cổ tay, không nói hai lời kéo về phía trước.

Cuối cùng, Tư Dao đưa cậu đến phía sau một tòa kiến trúc, đối diện là tường, trung gian chỉ có một thông đạo chật hẹp. Bởi vì ánh sáng không đủ, trong thông đạo vô cùng u ám.

Đi vào thông đạo trong chốc lát, Tư Dao bỗng nhiên xoay người, đặt Lệ Sâm ở trên vách tường, lập tức hôn lên. Nụ hôn này hùng hổ làm Lệ Sâm hoàn toàn không cự tuyệt được. Môi bị bắt mở ra, đầu lưỡi cũng bị điên cuồng mà mút mát dây dưa, làm cho hai chân cậu mềm nhũn.

Bình thường thì không sao, chỉ khi nào tiếp xúc thân mật với xâm phạm của người này, cậu sẽ phản xạ có điều kiện mất đi tất cả sức chống cự.

Cho đến khi cậu cảm giác được Tư Dao đang tháo thắt lưng của cậu, nhất thời cả kinh mới cố gắng thoát khỏi nụ hôn này, hai tay giữ chặt cánh tay của Tư Dao, thở hổn hển nói: “Anh làm gì?”

“Anh muốn em.” Tư Dao nói xong, roẹt một tiếng rút cả thắt lưng ra.

“Cái gì?” Lệ Sâm bị dọa nhảy dựng.

Nói đùa đi! Ở trong này?

Tuy nói nơi này rất hẻo lánh, nhưng chưa hẳn sẽ không có người đến đây. Hơn nữa tiếng nhạc vang lên từ khu trò chơi còn có thể nghe được rất rõ ràng, luôn luôn có một loại cảm giác đang ở nơi đông người.

“Anh không phải thật sự chứ?” Cậu khó có thể tin hỏi.

“Anh thật sự.”

Quần âu đã chảy xuống, Tư Dao bắt đầu kéo quần lót của cậu xuống, cậu vội vàng túm lấy cổ tay của Tư Dao, vừa tức vừa vội nói: “Anh điên rồi sao? Ở cái nơi như thế này? Anh là ngại cú đấm vừa rồi rất nhẹ có phải không?”

Tư Dao rút mạnh tay về, cực kỳ nhanh nhẹn kéo trở ngại duy nhất ở hạ thân của cậu, lập tức đưa tay ra phía sau cậu tìm kiếm, ngón tay vuốt ve khe hở giữa hai chân cậu.

“Tha thứ anh.” Tư Dao nỉ non, bỗng nhiên bắt đầu hung hăng mút lên cần cổ của cậu.

Cậu không khỏi chấn động, ngạc nhiên, lập tức còn có phản ứng.

Con người chính là kỳ quái như vậy. Biết rõ loại chuyện này không nên phát sinh ở đây, nhưng nguyên nhân cũng chính vì cảm giác khẩn trương như vậy mà trở nên cực kỳ miễn cưỡng.

Cậu nghiêng đầu quay sang một bên, làn da trên cổ bị gặm nhấm, ngược lại càng thêm rõ ràng cảm nhận được độ ẩm nơi đầu lưỡi của Tư Dao, sức ngậm mút, tựa như muốn ăn sống nuốt tươi cả người cậu. Dự cảm này, vừa khủng bố, cũng vừa kích thích.

“Anh rốt cuộc làm sao vậy? Có phải vừa rồi bị tôi đánh phá hỏng đầu hay không?”

Vô luận như thế nào, bộ dáng hiện tại của Tư Dao thật sự rất kỳ quái. Anh ta luôn luôn bình tĩnh thông dong như vậy, sao hiện tại đột nhiên giống như mất điều khiển, kích động đến độ không giống là anh ta.

Tư Dao rời khỏi miệng, ngược lại liếm đến lỗ tai của cậu, thanh âm khàn khàn nói: “Em không trực tiếp cự tuyệt anh, anh rất vui vẻ. Anh biết muốn em đồng ý trả lời suy nghĩ thử xem đã là cực kỳ không dễ dàng, cho nên... Kỳ thật khi đó anh cũng rất muốn em. Anh muốn nhịn, nhưng không nhịn được. Anh muốn em, hiện tại sẽ muốn!”

“Anh...” Trăm triệu không nghĩ tới chính là như vậy, trong lúc nhất thời Lệ Sâm cũng không biết nên có cảm tưởng gì.

Cho tới bây giờ, cậu cũng không hối hận đã đồng ý suy nghĩ việc kết giao với Tư Dao, mà Tư Dao vì thế mà tâm tình vui sướng cậu cũng không cảm thấy phản cảm, thậm chí, cậu cũng có một chút vui sướng... Chính là điều đó cũng không có nghĩa chuyện hiện tại nên phát sinh.

“Anh chịu nhịn một thời gian nữa, cũng sẽ không chết.” Cậu thử đẩy đẩy bả vai Tư Dao, lại nửa điểm cũng không đẩy được. Tư Dao hoàn toàn khảm cậu ở giữa vách tường cùng thân thể của mình.

Cậu ảo não rên rỉ một tiếng, “Chúng ta hiện tại liền đi khách sạn được chưa? Đừng ở chỗ này...”

“Lệ Sâm, cho anh.” Tư Dao chỉ nói như vậy, bốn chữ đơn giản gọn gàng.

Mà Lệ Sâm lại nháy mắt cảm thấy, anh ta đang thí chú, loại chú vô định hướng người chiêu hàng.

Lệ Sâm biết, vô luận nói cái gì cũng không có tác dụng, Tư Dao đã hạ quyết tâm, tuyệt không sửa đổi, bản thân nếu muốn ngăn cản, trừ phi động võ. Mà cậu không muốn đánh, hoặc cũng có thể làm như muốn... Cậu đầu hàng. Muốn không đầu hàng cũng không được.

Tay Tư Dao tiến vào trong áo của cậu, tuy tiện chiếm đoạt lồng ngực cậu, ngón tay của tay kia đã xuyên qua kẽ móng, trực tiếp chen vào dững đạo còn hoàn toàn khô khốc của cậu.

Lệ Sâm không khỏi cảm thấy một cơn đau đớn rất nhỏ, hai tay đặt ở trước ngực Tư Dao, muốn đẩy ra, rồi trong lòng lại biết rõ rằng đẩy không ra, cho nên cũng chỉ có thể vô lực khoát lên nơi đó.

“A!” Bỗng nhiên khê kêu một tiếng. Bởi vì Tư Dao đã rất quen với thân thể này, cho nên dễ dàng liền tìm được điểm miễn cưỡng của cậu, lấy ngón tay tinh chuẩn ấn qua. Không còn lực đạo nhẹ nhàng có độ như mọi lần nữa, lần này có chút dã man.

“Anh...”

Muốn bảo Tư Dao nhẹ một chút, lại bởi vì thẹn thùng mà cảm khẫu, lập tức lại không có cách nào không chế được liên tục kinh hô, “Anh! A... Dừng tay, dừng tay...”

Ngón tay Tư Dao lặp lại kích thích chỗ đó, quả thực dường như muốn phá hỏng cậu vậy. Khoái cảm luân phiên hưng mãnh đến đáng sợ đợt sau còn hơn đợt trước, rất nhanh liền làm cho hai chân cậu vô lực, cơ hồ muốn ngã ngồi trên mặt đất. Cậu không tự giác vòng hai tay qua cổ Tư Dao, để ngừa thật sự bị ngã xuống.

Nhưng mà tình hình trước mắt lại làm cho cậu không xác định được là ngã xuống có tốt hơn hay không. Ngón tay ở trong thân thể liên tục ma sát, nhanh đến thái quá, hơn nữa nhiều lần chọn chuẩn nơi có khoái cảm nhất của cậu. Lệ Sâm không khỏi bởi vì khoái cảm bức người này mà bắt đầu có chút mê muội.

Đỉnh dương vật cao ngất đã chảy ra lượng lớn chất lỏng, cơ hồ tất cả đều bôi lên quần áo của Tư Dao, mà phía trước mẫn cảm của cậu cũng bởi vì xúc cảm cọ xát lên vải quần mà sinh ra từng đợt run rẩy. Cậu cơ hồ muốn vận vẹo thân thể liều mình cọ xát, chỉ là thật sự không có sức lực, bởi vì tất cả sức lực, đều đã bị ngón tay đang điên cuồng chọc ngoáy trong hậu huyệt của cậu cướp đoạt đi.

Đột nhiên, Tư Dao rút ngón tay ra, nhắc chân của Lệ Sâm lên, làm cho một chân của cậu gác ở trên cánh tay của mình, đồng thời dùng tay kia cởi bỏ quần của mình. Dem dục vọng phần khởi phía trước để ở huyệt khẩu bởi vì kích thích điên cuồng vừa rồi của anh mà bối rối co rút lại, Tư Dao thẳng lưng một cái liền đâm vào, trực tiếp vào đến tận gốc.

“A!” Lệ Sâm không nhịn được kêu lên một tiếng sợ hãi.

Tuy nói đã được vỗ về chơi đùa nhất định, nhưng cũng không có khuếch trương bôi trơn cẩn thận qua, cho nên phương thức tiến vào như vậy thật sự quá mức thô bạo.

Nhưng thô bạo hơn chính là, Tư Dao chờ không kịp thông đạo chặt chẽ kia hơi chút thích ứng với dục hỏa sôi sục của mình, đã bắt đầu hưng hăng đâm chọc, dùng sức cực mạnh, cơ hồ làm Lệ Sâm bị đâm cho bắn ra. Tư Dao mỗi một lần ra vào đều là kịch liệt như vậy, Lệ Sâm bị anh gây sức ép đến nhũn cả chân, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ anh, rốt cuộc không thể bận tâm đến cái gì là kiêu ngạo, thở hồng hộc gào thét: “Đâm nhẹ, đâm nhẹ... A! Ô... Đáng giận, bảo anh đâm nhẹ...”

Cầu xin của cậu, Tư Dao ngoảnh mặt làm ngơ, như trước lấy thể thức liên tục như muốn xỏ xuyên qua người, ngay cả tốc độ cũng không tự giác mà bắt đầu nhanh dần.

Dùng đạo yếu ớt trải qua tàn phá hưng ác trước nay chưa từng có, Lệ Sâm đã ngay cả đau đớn hay khoái cảm cũng không nhận ra được, chỉ biết là hai người hoàn toàn đan vào cùng một chỗ, làm cho cậu có bao nhiêu đau, cũng còn có bao nhiêu thích.

Ánh mắt cậu hưng phấn mà bắt đầu ướt át, phần thân phía trước tràn ra dịch cuộn cuộn không dứt. Mỗi một lần cọ xát đến quần áo của Tư Dao, mỗi một lần trải qua va chạm của Tư Dao, liền có thể rõ ràng thấy chất lỏng trong suốt từ trong mắt động nhỏ hẹp kia chảy ra, khiến cho trên tính khí lưu đầy tinh dịch hơi hơi loang loáng. Làn da non mềm quanh hậu huyệt đã bị chà đạp đến sưng đỏ, nơi đó cũng lóe ra bóng nước, làm tôn lên màu da ửng đỏ càng thêm điểm lệ dâm mãnh cùng mê người.

“Hô...” Thế công giằng co hồi lâu vẫn chưa từng yếu bớt cùng khoái cảm bị bức theo tỷ lệ thuận, tất cả đều làm cho Lệ Sâm bắt đầu thở không ra hơi, vô lực thở gấp nói, “Anh cái người này... Anh thật sự muốn giết chết tôi sao? Đáng giận...”

“Anh yêu em.” Tư Dao chợt mở miệng, nói cũng là câu này.

20. Chương 20

Lệ Sâm sửng sốt. Lời nói dịu dàng xen lẫn trong tình ái cuồng loạn trước mắt này, nghe qua đúng là động lòng người, có lực kích thích dị thường.

“Anh, anh đồ chó điên này...” Lệ Sâm đỏ tai mặt. Lời vừa ra khỏi miệng, lại phát hiện loại cảm giác này không giống như đang mắng người, ngược lại giống như đang làm nũng, nhất thời vừa thẹn vừa giận. Vì sửa chữa khuyết điểm cậu luân phiên mắng, “Hỗn đản, tôi sớm hay muộn cũng phải nhổ cái đầu lưỡi chó

kia của anh! A... Vương bát đản, biến, biến thái, tình dục cuồng, ô a...” Mắng nửa ngày, lại càng ngày càng phát hiện không giống mắng chữ người. Cậu than một tiếng, hoàn toàn nhận thất bại.

“Anh yêu em.” Bị mắng thật sự thảm Tư Dao lại trả lời như thế. Giờ phút này ngôn ngữ mà anh giữ được, tựa hồ chỉ còn lại có một câu này.

Lệ Sâm lại đổ bưng tai nhảy dựng lên, “Anh, anh... A! Ô...” Lời nói không thể thốt ra bị tiếng thét chói tai thay thế.

Cổ bị Tư Dao cắn một ngụm thật mạnh, rất đau, cũng rất nhẹ nhàng vui vẻ. Đồng thời, cái thứ đang rong ruổi ở trong cơ thể cậu đột nhiên lại tăng tốc, thể công càng trở nên hung mãnh, thật sự đâm cậu đến nảy lên, sau đó lại nặng nề ngã ngồi xuống hung khí nóng bỏng kia.

Sợ hãi bị đâm đến hồng, cùng khoái cảm sắc bén lúc bị dập xuống hòa thành một thể, hoàn toàn thổi quét ý thức của cậu. Lệ Sâm lộn xộn lung tung kêu: “Ô a... A! Đừng có ngừng, đừng có ngừng, Tư Dao... Tư Dao, cho em, đem tất cả của anh cho em, đều cho em...”

Như cậu mong muốn, sau một phen chém giết cuối cùng, Tư Dao đâm mạnh một cái, đem tất cả nhiệt lưu bắn hết vào trong cơ thể cậu, nháy mắt sau đó, chính cậu cũng ồ ồ phóng ra, chất lỏng màu trắng đặc nồng phun tung tóe ở trên người Tư Dao.

Hai người đều thở phì phò, đem trán tựa vào trên vai đối phương, cứ như vậy qua một lúc lâu.

“Lệ Sâm.” Tư Dao ôm lấy khuôn mặt của Lệ Sâm ở bên cạnh, hơi hơi nghiêng đầu, hôn một chút lên hai má của cậu, “Cảm ơn em.”

Lệ Sâm nhắm mắt lại, nhẹ thở một hơi, khoe môi khẽ cong lên: “... Chó điên.”

Ánh trăng, bãi biển, nhà gỗ nhỏ.

Trên bãi biển, hai chiếc ghế nằm màu trắng đặt song song, phía trên phân biệt nằm hai người.

Hai người đàn ông có khuôn mặt anh tuấn sần sần như nhau, khí chất lại hoàn toàn khác nhau. Nếu trên bãi biển có những người khác đi qua, nhất định sẽ không nhận được mà ghé mắt tán thưởng.

Mùa hè hàng năm, Lệ Sâm đều sẽ đến nước ngoài hưởng dụng ngày nghỉ, nơi này là bãi biển tư nhân của cậu. Lần này trước khi cậu đến, liền “thuận miệng” hỏi Tư Dao muốn cùng đi hay không, cho nên hiện tại Tư Dao đã ở nơi này.

Hai người nghe tiếng sóng biển, đắm chìm trong ánh sáng dịu dàng của ánh trăng, thật sự là vô hạn thích ý.

“Thiết kế của anh thế nào?” Lệ Sâm hỏi, bưng lên cốc thủy tinh uống mấy ngụm nước chanh. Đây là vừa rồi Tư Dao dùng máy ép nước quả làm ra ở trong phòng rồi bưng tới.

“Hai phần ba.” Tư Dao nói.

“Ừ. Chờ sau khi hoàn thành, nhất định phải mang đi tham gia cuộc thi.” Lệ Sâm rất thưởng thức một phần thiết kế mới nhất này của Tư Dao, cho rằng tuyệt đối có thể đạt giải nhất.

Thiết kế trước kia của Tư Dao cậu có xem qua, đích xác cảm thấy thiếu chút gì đó. Nhưng mà thiết kế mà Tư Dao đang bắt tay vào làm lúc này lại khác, cực kỳ hoàn mỹ. Tư Dao nói, đây đều phải cảm ơn tồn tại của cậu. Cậu không phải quá hiểu được câu này có ý gì, nhưng lòng biết ơn của Tư Dao, cậu sẽ không khách khí mà tiếp nhận.

“Có được giải hay không không sao cả.” Tư Dao nói, “Đây chính là anh tự thiết kế cho mình.”

“Nói là nói như vậy, nhưng mà có thực lực đạt giải lại vì sao không làm?”

Lệ Sâm nhún nhún vai, “Đúng rồi, phòng ở của anh tìm được chưa? Kỳ thật nhà trọ hiện tại anh đang ở cũng không có gì không tốt, chuyển đến dời đi không chê phiền à?”

“Không có gì. Phòng ở dễ tìm, phòng ở vừa ý lại khó tìm. Anh biết em chán ghét âm ỉ, cho nên đoạn đường rất quan trọng. Anh hy vọng em cũng có thể ở được thoải mái.”

“Hừ, tôi cũng không có đáp ứng muốn ở cùng với anh.”

Tư Dao chỉ cười không nói. Đây đã là lần thứ ba Lê Sâm nói câu này, hơn nữa cứ nói một lần, vành tai của cậu cũng sẽ đỏ lên một lần.

Chính Lê Sâm ngược lại không lưu ý nhiều như vậy, sắc mặt thâm trầm mà uống hết chỗ nước trái cây còn lại, sau đó đứng lên, đi đến bên ghế nằm của Tư Dao, nằm đè lên trên người anh.

“Hử?” Tư Dao nhướn mày, “Chủ động như vậy, thật hiếm thấy.”

“Hừ, không cần đắc ý.”

Mày Lê Sâm nhướn lên rất cao, khiêu khích nhìn chằm chằm vào cặp mắt hơi hơi mỉm cười kia, “Hôm nay anh trốn không thoát đâu.”

“Có ý gì?”

“Ý chính là, tôi muốn thưởng anh.”

“À, thật không?” bộ dáng Tư Dao một chút cũng không có dao động, “Vì sao đột nhiên muốn thưởng anh?”

“Không đột nhiên.”

Lê Sâm dừng một chút, thật sự ngưng ngừng khi phải nói đã suy nghĩ thật nhiều lần, liền dứt khoát chuyển miệng, “Tóm lại tôi muốn thưởng, anh nhất định phải cho tôi thưởng! Kỳ thật anh sớm nên cho tôi thưởng.”

Nói ra, từ trước vẫn là cậu thưởng người khác, có thể dễ dàng tha thứ Tư Dao ở trên cậu lâu như vậy, ngay cả chính cậu cũng cảm thấy khó tin. Cậu cũng không phải chán ghét bị Tư Dao làm như vậy, nhưng mà, đã lâu như vậy ngẫu nhiên cậu cũng sẽ muốn đổi lại thử một lần.

“Lý do là?” Tư Dao hỏi.

“Tôi có tiền, có thể hơn anh.”

“Ừ, còn có không?”

“Tôi lớn hơn anh.”

“Em lớn hơn anh?” Tư Dao kinh ngạc trợn mắt.

“Đúng... Không phải tôi nói đến cái đó!”

Lê Sâm hoài nghi có phải Tư Dao cố ý hay không, phần nộ nói, “Tôi là nói tuổi, tôi lớn tuổi hơn anh.”

“Ừ.” Tư Dao gật gật đầu, anh đích xác nhỏ hơn Lê Sâm một tuổi.

“Còn có không?”

“Không có. Cái này đủ rồi.” Nói xong, Lê Sâm nở nụ cười nguy hiểm, đè xuống Tư Dao.

Tư Dao lấy tay che lên bờ môi của cậu, ngăn cản cậu lại: “Em nói xong rồi, hiện tại đến lượt anh nói.”

“Anh?” Lê Sâm hờn giận thoáng lùi lại, “Anh muốn nói gì?”

Tư Dao thông thả nói: “Đích xác, có một số phương diện em có ưu thế hơn anh, nhưng mà có một số, em không thắng được anh.”

“Là cái gì?” Lê Sâm thật sự rất hiếu kỳ.

“Anh phá hư hơn em.” Tư Dao mỉm cười.

“Anh phá hư hơn tôi?” Lê Sâm giật mình, bỗng nhiên cảm thấy một cơn choáng váng, lại nhìn nụ cười như đã lường trước kia của Tư Dao, cậu mơ hồ hiểu được cái gì, đứng bật dậy, lại suýt nữa té ngã.

Cậu đỡ trán, tròng lớn mắt khó có thể tin: “Anh bỏ thuốc tôi? Là cốc nước chanh kia?”

“Thời điểm em mời anh đi du lịch, anh liền đoán rằng có thể em có mục đích.”

Tư Dao không hề xấu hổ nói, “Mà anh nghĩ đến nghĩ đi, em hẳn là không có gì bất mãn với anh. Duy nhất có thể chính là, em muốn thừa dịp cơ hội này xoay người.”

“Anh... Đê tiện!”

Lệ Sâm cực kỳ căm tức, hung hăng nói, “Hừ, cho dù hôm nay anh chạy thoát, nhưng vẫn còn vài ngày nữa. Anh đừng cho là tôi sẽ ngốc đến mỗi lần đều trúng chiêu của anh. Hôm nay anh dám bỏ thuốc với tôi, tôi sẽ cho anh trả một cái giá thảm thối.”

“Yên tâm.” Tư Dao nói, “Đêm nay anh sẽ tận lực yêu thương em, cho vài ngày sau em đều luyện tiếu rời giường.”

“Anh!”

Lệ Sâm nghe ra suy nghĩ thật sự của anh ta là muốn làm cho mình không xuống giường được, không khỏi vừa sợ hoảng lại hối hận, ảo não nói, “Anh cái người này, để cho tôi thương một lần sẽ chết sao?”

“Cho em thương, kỳ thật vốn không có vấn đề gì.”

Tư Dao vẫn như cũ cười giống một thiên sứ, “Chỉ là anh biết, bản thân nhất định ăn ngon lắm, nếu cho em ăn nghiệm, thì có vẻ khó giải quyết.”

“Có cái gì khó giải quyết? Chúng ta sẽ không thể thay phiên công bằng sao?”

“Tạm thời anh không có kế hoạch này.”

“Kế hoạch, kế hoạch, anh làm gì đều phải kế hoạch, chuyện gì đều phải ẩn theo kế hoạch của anh... Anh cái đồ phản tử âm mưu chết tiệt này, chó điên, hỗn đản...” Mắc mắng, Lệ Sâm dần dần cảm giác không ổn. Đầu càng ngày càng choáng, chân tay cũng vô lực, không khỏi lùi về sau hai bước.

“Đừng ngã xuống.” Tư Dao đứng lên đi về phía Lệ Sâm, “Nào, để anh đưa em trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Nghỉ ngơi cái gì...” Đại chiến ba trăm hiệp mới là thật đi!

Lệ Sâm một bụng oán khí, cũng đã vô lực phát tác, chỉ có thể bình tĩnh nhìn anh ta tới gần mình, trên mặt mang theo nụ cười tao nhã thông dong.

Anh ta không nói sai. Anh ta thật sự rất xấu, cổ tình lớn lên có khuôn mặt thánh nhân xinh đẹp cao thượng, nhưng bề ngoài cùng bên trong lại tương phản mãnh liệt, làm anh ta có một loại hương vị thần bí khó có thể nắm bắt, lại cực kỳ có mị lực, không thể ngăn cản.

Chậc, mình xem như thua bởi tay anh ta rồi... Trong nháy mắt ngã vào trong lòng ngực anh Lệ Sâm bất đắc dĩ nghĩ.

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-bat-kha-dang>